Stephen King

Holčička, která měla ráda Toma Gordona

Pro mého syna Owena, který mě o tom,
jak se hraje baseball, nakonec naučil
mnohem víc než já jeho.

Červen 1998

Předzápas

Svět měl zuby a mohl vás jimi kdykoli pokousat. Trisha McFarlandová to zjistila, když jí bylo devět let. V deset hodin dopoledne začátkem června seděla vzadu v autě své matky, na sobě měla modrý nadhazovačský dres Red Sox (s číslem 36 GORDON na zádech) a hrála si s panenkou Monou. V půl jedenácté zabloudila v lese. V jedenáct se snažila nepodléhat panice, snažila se neříkat si *Tohle je vážné, tohle je moc vážné*. Snažila se nemyslet na to, že když se lidé ztratí v lese, někdy se jim může něco stát. Někdy i umřou.

A to všechno jenom proto, že se mi chtělo čurat, pomyslela si… Jenomže ona si vůbec tak strašně nepotřebovala odskočit, a každopádně mohla mamku a Péťu poprosit, aby na ni chvilku na pěšině počkali, než si odběhne za strom. Zase se hádali, pane jo, jestli *tohle* bylo překvapení, a proto se taky trochu courala vzadu a nic jim neřekla. Proto sešla z chodníku za vysoké křoví. Potřebovala prostě pauzu, nic víc. Už ji unavovaly ty jejich hádky, unavovalo ji, že se pořád musela snažit být veselá a rozjásaná, a přitom se jí chtělo na matku křičet *Tak ho nech jít! Když se chce vrátit do Maldenu a bydlet s tátou, proč ho nechceš pustit? Osobně bych ho odvezla, kdybych měla řidičák, jenom abych měla konečně trochu klidu!* A co pak? Co by na to řekla její matka? Jakpak by se zatvářila? A Péťa. Byl starší, bylo mu skoro čtrnáct, a nebyl hloupý, tak proč se nechoval trochu rozumně? Proč to prostě nenechal plavat? *Vykašli se na to,* to mu chtěla říct (vlastně jim oběma), *vykašlete se na to konečně.*

Loni se rodiče rozvedli a do péče je dostala matka. Péťa se stěhování z předměstí Bostonu do jižního Maine bránil, tvrdě a dlouho. Částečně kvůli tomu, že opravdu chtěl být s tátou, a tuto páku pořád na mámu používal (neomylným instinktem poznal, že právě tuhle může zabořit nejhlouběji a opřít se o ni plnou vahou), ale Trisha věděla, že to není jediný a ani největší důvod. Skutečný důvod Péťovy touhy odjet tkvěl v tom, že nenáviděl střední školu v Sanfordu.

V Maldenu měl školu takříkajíc zmáknutou. Vedl počítačový klub, jako by to bylo jeho vlastní soukromé království; měl tam kamarády – počítačové šílence, to ano, ale drželi se pohromadě a zlí kluci si na ně nedovolovali. Na Sanfordské střední žádný počítačový klub *ne-*

byl a Péťa si tam našel jediného kamaráda, Eddieho Rayburna. V lednu se Eddie odstěhoval, rovněž jako oběť rozchodu rodičů.

Tím pádem se z Péti stala osamělá lovná zvěř. A co hůř, spousta kluků se mu smála. Dali mu přezdívku, kterou nenáviděl: Počítačový hošík.

O víkendech, kdy Trisha s Péťou nejezdili za tátou do Maldenu, brala je máma většinou na výlety. Byla rozhodnutá je na ty výlety brát, i kdyby se měl zřítit svět, a i když si Trisha ukrutně přála, aby s tím máma přestala – právě na výletech se totiž hádali nejvíc –, stejně věděla, že se to nestane. Quilla Andersenova (přijala znovu své dívčí příjmení, a to si pište, že ji Péťa nenáviděl i za tohle) měla prostě svou pravdu. Jednou, to byli zrovna v Maldenu u táty, zaslechla Trisha, jak táta mluví po telefonu zase se svým otcem. „Kdyby Quilla byla u Little Big Hornu, Indiáni by prohráli," řekl, a i když se Trishe nelíbilo, když táta říkal o mámě takové věci –připadalo jí to dětinské a taky neloajální –, nemohla popřít, že v tomto postřehu bylo zrnko pravdy.

Během posledního půl roku, zatímco se vztahy mezi mámou a Péťou neustále zhoršovaly, je máma vzala do automobilového muzea ve Wiscassetu, do shakerské vesnice v Gray, do Novoanglické botanické zahrady v North Wyndhamu, do Six-Gun City v Randolphu ve státu New Hampshire, na výlet kánoí po řece Saco a na lyžování do Sugarloaf (kde si Trisha vyvrtla kotník, kvůli tomu se táta s mámou potom strašlivě pohádali; rozvod je tedy zábava, fakt bezvadná zábava).

Někdy se stalo, že se Péťovi výlet opravdu líbil, takže dal pokoj. Vyjádřil se, že Six-Gun City je „pro děti", ale máma mu dovolila, aby skoro celou dobu strávil v místnosti s elektronickými hrami, a Péťa na zpáteční cestě nebyl sice vyloženě spokojený, ale aspoň mlčel. Zato když se Péťovi nelíbilo místo, které máma k výletu vybrala (rozhodně nejmíň se mu líbilo v botanické zahradě; když se pak vraceli do Sanfordu, měl náladu horší než pod psa), pak se ochotně podělil o svůj názor. „Žij a nech žít," to nebylo jeho heslo. Ani jeho matky, jak si říkala Trisha. Pro ni osobně to byla skvělá filozofie, jenomže při pohledu na Trishu bylo každému jasné, že je po tátovi. Někdy ji to štvalo, ale většinou měla radost.

Trishu nezajímalo, *kam o* sobotách jezdí, a byla by naprosto spokojená s jednotvárnou dietou zábavních parků a minigolfu, prostě proto, že minimalizovaly stále příšernější hádky. Ale máma chtěla, aby

jejich výlety byly zároveň poučné – proto tedy botanická zahrada a shakerská vesnice. Na dovršení svých dalších problémů Péťa nesnášel, když se mu vtloukaly vědomosti do hlavy o sobotách, kdy by radši seděl ve svém pokoji a hrál na počítači Sanitarium nebo Riven. Několikrát vyslovil svůj názor („Chcípám nudou!“ vyjádřeno v kostce), a to tak květnatě, že ho máma poslala zpátky do auta a poručila mu, že tam má sedět a „uklidňovat se“, dokud se s Trishou nevrátí.

Trisha chtěla mámě říct, že dělá chybu, když s ním jedná jako s děckem ze školky, které je potřeba postavit do kouta – že jednoho dne se vrátí k autu a to auto bude prázdné, protože se Péťa rozhodne odjet stopem do Massachusetts –, ale samozřejmě nic neřekla. Ty sobotní výlety byly špatný nápad, ale máma by to nikdy nepřipustila. Ke konci vždycky Quilla Andersonová vypadala nejméně o pět let starší, než když vyjeli, kolem úst se jí rýsovaly hluboké vrásky a jednou rukou si neustále mnula spánek, jako by ji bolela hlava… ale stejně nikdy neustoupí. Trisha to věděla. Možná, že kdyby její matka byla u Little Big Hornu, Indiáni by sice i tak vyhráli, ale počet mrtvých by byl mnohem vyšší.

Tento týden se konal výlet do jakéhosi nezačleněného okrsku na západě státu. Vedla přes něj do New Hampshiru Appalačská stezka. Večer předtím seděli doma v kuchyni u stolu a máma jim ukazovala fotografie z brožury. Většinou na nich byli spokojení turisté, kteří rázovali po lesní stezce nebo stáli u výhledu do kraje, stínili si oči a hleděli do rozlehlých zalesněných údolí v klínu Bílých hor, poznamenaných zubem času, ale stále hrozivých.

Péťa seděl u stolu, tvářil se vrcholně znuděně a odmítal se na brožuru byť jen podívat. Máma si jeho okatého nezájmu nevšímala. Trisha, jak začínalo být jejím zvykem, se nadšeně rozjásala. Poslední dobou si často připadala jako nějaký soutěžící z televizního pořadu, který se málem počurá radostí při pomyšlení, že vyhrává sadu nerezového nádobí. A jak jí poslední dobou skutečně *bylo?* Připadala si jako lepidlo, které drží pohromadě dva kusy čehosi, co se rozbilo. Jako *slabé* lepidlo.

Quilla zavřela brožuru a obrátila ji. Vzadu byla mapa. Poklepala na klikatou modrou čáru. „Tohle je okreska 68,“ řekla. „Tady necháme auto, je tu parkoviště.“ Poklepala na modrý čtvereček. „Tohle je Appalačská stezka mezi okreskou 68 a okreskou 302 v Severní Conwayi v New Hampshiru. Je to jenom devět kilometrů, stupeň ná-

ročnosti mírný. No… tenhleten kousíček uprostřed je označený mírný až obtížný, ale horolezeckou výstroj rozhodně nebudeme potřebovat.“

Poklepala na další modrý čtvereček. Péťa si podpíral bradu rukou a díval se na opačnou stranu. Hrana dlaně mu zvedala levý koutek úst, takže to vypadalo, že se šklebí. Letos se mu začaly objevovat uhry a na čele mu svítila čerstvá úroda. Trisha ho měla ráda, ale někdy – například včera večer v kuchyni u stolu, když jim máma vysvětlovala trasu – ho zároveň nenáviděla. Chtěla mu říct, aby se přestal chovat jako srab, protože přesně na toho sraba se to smrsklo, když jste se dobrali jádra věci, jak říkával táta. Péťa chtěl utéct zpátky do Maldenu, s tím svým puberťáckým ocáskem staženým mezi nohama, protože byl srab. Nestaral se o mámu, nestaral se o Trishu, nestaral se ani o to, jestli mu pobyt u táty z dlouhodobého hlediska prospěje. Péťu zajímalo jenom to, že nemá s kým pojídat oběd na mantinelech v tělocvičně. Péťu zajímalo jenom to, že když po prvním zazvonění vešel do třídy, zaječel někdo: „Hele, Počítačovej hošík! Jak se vede, přihřátej?“

„Tady na tom parkovišti vyjdeme,“ říkala máma, která si buď nevšimla, že se Péťa na mapu nedívá, nebo to předstírala. „Kolem třetí tam přijede mikrobus. Vezme nás zpátky k našemu autu. Za dvě hodinky budeme zase doma a já vás pak vezmu do kina, jestli nebudeme moc utahaní, co říkáte?“

Péťa včera večer neřekl nic, ale dnes ráno toho měl na srdci hodně, a začal se svěřovat, jakmile vyrazili ze Sanfordu. Nechtěl na žádný výlet, je to naprostá blbost, navíc slyšel, že má přes den pršet, proč se musejí celou sobotu trmácet po lesích, zrovna když je nejvíc komárů za celý rok, co když se Trisha poškrábe o jedovatou škumpu (jako by ho to zajímalo), a tak pořád dokolečka. Ratata-ratata-ratata. Dokonce měl tu drzost říct, že by měl sedět doma a učit se na závěrečné zkoušky. Pokud Trisha věděla, Péťa se o sobotách v životě neučil. Máma nejdřív nereagovala, ale Péťa jí nakonec začal pronikat pod kůži. Když měl dost času, podařilo se mu to vždycky. Než se dostali na to malé uježděné parkoviště na okresce 68, svírala máma volant tak, až jí bělaly klouby, a mluvila úsečným tónem, který Trisha velmi dobře poznávala. Máma nechávala žluté pásmo za sebou a pomalu přecházela do červeného. Vypadalo to, že nakonec ta šestimílová procházka lesy západního Maine bude velmi dlouhá.

Nejdřív se je Trisha snažila rozptýlit, svým nejpovedenějším hlasem nadšeného soutěžícího vykřikovala nad každou stodolou a pasou-

cím se koněm a malebnými hřbitovy, ale nevšímali si jí a po chvíli Trisha už jen seděla na zadním sedadle s Monou na klíně (táta jí s oblibou říkal Móňa Balóňa) a batůžkem vedle sebe, poslouchala, jak se hádají, a uvažovala, jestli se třeba nerozbrečí nebo rovnou nezblázní. Je možné, že věčné hádky v rodině doženou člověka k šílenství? Možná že když si její matka začínala špičkami prstů mnout spánky, nebylo to proto, že ji bolela hlava, ale protože se snažila zabránit tomu, aby její mozek podlehl samovznícení nebo prudké dekompresi provázené výbuchem či podobné katastrofě.

Aby jim unikla, otevřela si Trisha dveře do svého oblíbeného fantazírování. Sundala si čapku s nápisem Red Sox a zadívala se na podpis napsaný energickými tahy a širokým černým fixem přes štítek. To jí pomáhalo dostat se do té správné nálady. Byl to podpis Toma Gordona. Péťa měl rád Mo Vaughna a máma fandila Nomaru Garciaparrovi, ale Tom Gordon byl oblíbený hráč Trishi a jejího táty. Tom Gordon byl v týmu Red Sox nasazován na závěr zápasu; nastoupil v osmé nebo deváté směně, kdy už se zápas chýlil ke konci, ale Sox ještě neměli vyhráno. Táta ho obdivoval, protože se zdálo, že Gordon nikdy neztrácí nervy („Flash má v žilách ledovou vodu," říkával s oblibou Lany McFarland), a Trisha vždycky říkala totéž a někdy dodávala, že má Gordona ráda, protože s elánem sobě vlastním hází falše na čistou trojku (toto jí táta přečetl ze sloupku *v Boston Globe).* Jenom Móně Balóně a (jednou) své kamarádce Pepsi Robichaudové prozradila ještě něco. Řekla kamarádce, že podle ní je Tom Gordon „docela hezký". Před Monou hodila opatrnost za hlavu docela a pověděla jí, že číslo 36 je nejhezčí muž na světě, a kdyby se někdy dotkl její ruky, omdlela by. Kdyby ji někdy políbil, třeba jenom na tvář, nejspíš by umřela.

Máma a bratr se na předních sedadlech hádali – kvůli výletu, kvůli Sanfordské střední škole, kvůli svému neurovnanému životu – a Trisha se zatím dívala na podepsanou čapku, kterou jí táta dal někdy v březnu těsně před začátkem sezóny, a myslela si:

Jsem v Sanfordském parku, je úplně obyčejný den a já zrovna jdu přes hřiště k domu, kde bydlí Pepsi… A u stánku s párky stojí jakýsi muž. Má na sobě džíny a bílé tričko a na krku má zlatý řetízek – stojí ke mně zády, ale já vidím, jak se ten řetízek leskne na slunci. Pak se otočí a já uvidím… ach, nemůžu tomu uvěřit, ale je to tak, je to opravdu on, Tom Gordon, nechápu, jak se ocitl v Sanfordu, ale je to faktic-

ky on, a ach Bože, ten jeho pohled, přesně jako když sleduje, jaký signál mu dávají metaři, ten jeho pohled, a on se usměje a řekne, že se asi ztratil, jestlipak znám městečko North Berwick, jak se tam dostane, a ach Bože, ach Pane Bože, já se celá třesu, nedokážu říct ani slovo, otevřu pusu a nevydám ani hlásku, jenom mi v krku tak suše zapíská, táta tomu říká myšíprdík, ale když to zkusím, tak můžu mluvit, mluvím skoro normálně, a řeknu…

Já řeknu, on řekne, pak já řeknu a on zase řekne: představovala si, jak by si povídali, a hádka na předních sedadlech auta se pomalu vzdalovala. (Trisha došla k závěru, že někdy je ticho největším životním požehnáním.) Máma už zabočovala na parkoviště a Trisha se pořád upřeně dívala na podpis na štítku baseballové čepice, stále kdesi daleko *(Trisha je ztracená ve svém vlastním světě,* jak se vyjadřoval její otec), a neuvědomovala si, že pod obvyklým povrchem věcí se skrývají zuby a ona to brzy pozná na vlastní kůži. Momentálně byla v Sanfordu, ne v TR-90. Byla v městském parku, ne u vstupu na Appalačskou stezku. Byla s Tomem Gordonem, číslem 36, a on jí zrovna nabízel, že jí koupí párek, pokud mu vysvětlí cestu do North Berwicku. Ach, jaké blaho.

První směna

Máma s Péťou toho nechali, teprve když si zezadu z auta brali batohy a Quilla taky proutěný košík na rostliny. Péťa dokonce pomohl Trishe urovnat batoh na zádech, utáhl jí jednu přezku a Trisha na okamžik bláhově zadoufala, že teď už se všechno v dobré obrátí.

„Máte pláštěnky, mládeži?“ zeptala se máma s pohledem upřeným na nebe. Nahoře bylo pořád modro, ale na západě se zatahovalo. Velmi pravděpodobně *bude* pršet, ale nejspíš ne zas tak brzy, aby měl Péťa důvod kňučet kvůli tomu, že promokl.

„Já mám, mami!“ zazpívala Trisha tím svým televizně rozjásaným hlasem.

Péťa zabručel cosi, co vypadalo jako souhlas.

„Svačinu?“

Trisha znovu souhlasila, Péťa opět nesrozumitelně zabručel.

„Dobře, protože já se s nikým nedělím.“ Máma zamkla auto a pak je zavedla přes prašné parkoviště k ukazateli s nápisem ZÁPADNÍ

STEZKA, pod kterým byla šipka. Na parkovišti stálo ještě asi deset aut a všechna kromě jejich měla poznávací značky jiného státu.

„Sprej proti komárům?“ zeptala se máma, když vykročili na chodník vedoucí ke stezce. „Trish?“

„Mám!“ zazpívala, i když si nebyla tak docela jistá, ale nechtěla se zastavovat a otáčet se zády, aby jí máma mohla prohledat batoh. To by Péťu určitě znovu naštvalo. Když půjdou pořád dál, třeba Péťa uvidí něco, co ho zaujme nebo aspoň rozptýlí. Mývala. Možná jelena. Dinosaurus by taky nebyl špatný. Trisha se zasmála.

„Čemu se směješ?“ zeptala se máma.

„Jenom si tak myšlenkuju,“ odpověděla Trisha a Quilla se zamračila – „myšlenkuju si,“ to byl výraz Larryho McFarlanda. *Ať se klidně mračí,* pomyslela si Trisha. *Ať se mračí, jak chce. Jsem s ní a nestěžuju si jako tady ten věčný ubručenec, a táta je pořád můj táta a já ho mám pořád ráda.*

Trisha si sáhla na štítek čapky, jako by si to tím chtěla potvrdit.

„Tak jo, mládeži, jdeme,“ zavelela Quilla. „A mějte oči otevřené.“

„To je otrava,“ zasténal skoro Péťa – to byla první jasně artikulovaná věta od chvíle, kdy vystoupil z auta, a Trisha si pomyslela: *Bože, prosím tě, sešli něco. Jelena, dinosaura nebo UFO. Protože když to neuděláš, octnou se zase tam, kde byli.*

Bůh seslal jen několik komářích průzkumníků, kteří nepochybně brzy ohlásí hlavní armádě, že čerstvé maso je na cestě, a než minou ukazatel s nápisem SEV. CONWAY 5,5 MÍLE, budou ti dva zase v sobě, nebudou si všímat lesa, nebudou si všímat Trishi, nebudou si všímat ničeho, jen sami sebe. Ratata-ratata-ratata. Trishe připadalo, že je to snad nějaký chorobný projev náklonnosti.

Byla to taky hanba, protože jim unikaly věci, které byly doopravdy pěkné. Například sladká, smolná vůně borovic a mraky, které vypadaly tak blízko – nevypadaly ani jako mraky, spíš jako cáry bělošedého kouře. Podle jejího názoru člověk musí být dospělý, aby něco tak nudného jako procházky považoval za koníček, ale dnes to opravdu nebylo špatné. Nevěděla, jestli je celá Appalačská stezka tak dobře udržovaná jako zde – nejspíš ne –, ale jestli ano, asi by dokázala pochopit, proč se lidé, kteří nemají nic lepšího na práci, rozhodnou nachodit tady milión kilometrů. Podle Trishi to bylo jako chodit po široké, větrné ulici, která vede lesem. Nebyla samozřejmě dlážděná a

stoupala pořád do kopce, ale šlo se po ní docela dobře. Stál tu dokonce přístřešek a v něm pumpa a na ní nápis: PITNÁ VODA. NAPLŇTE LASKAVĚ ČERPADLO PRO DALŠÍHO NÁVŠTĚVNÍKA.

Trisha měla v batůžku láhev s vodou – takovou velkou s nasazovacím uzávěrem – ale Trisha najednou zatoužila jako po ničem na světě naplnit čerpadlo pumpy v přístřešku a napít se chladné a čerstvé vody z rezavé hubice. Pila by a hrála si, že je pan Bilbo Pytlík, který putuje do Mlžných hor.

„Mami?“ ozvala se jim za zády. „Mohli bychom na chvíli zastavit a –“

„Hledat si přátele je práce, Petře,“ říkala máma. Po Trishe se ani neohlédla. „Nemůžeš jen tak stát a čekat, až kluci za tebou přijdou.“

„Mami? Péťo? Prosím vás, mohli bychom aspoň na chvilku –“

„Ty nic nechápeš,“ rozohňoval se Péťa. „Nemáš o ničem ani tuchu. Nevím, jak to chodilo, když jsi byla na střední škole, ale teď je to úplně jinak.“

„Péťo? Mami? Maminko? Je tam pumpa –“ Jenomže pumpa už tam nebyla, tak to bylo gramaticky správně, protože pumpa byla dávno za nimi a stále se vzdalovala.

„To neberu,“ odsekla máma bryskně a naprosto věcně, a Trishu napadlo: Není divu, že ho tak rozčiluje. Potom si naštvaně pomyslela: Ani nevědí, že tu jsem. Neviditelná dívka, to jsem já. Klidně jsem *mohla zůstat doma.* Kolem ucha jí zabzučel komár a Trisha se po něm nazlobeně ohnala.

Došli k rozcestí. Hlavní trasa – nebyla tak široká jako dosavadní „ulice“, ale pořád nebyla špatná – se stáčela vlevo a byl u ní ukazatel SEV. CONWAY 5,2 MÍLE. U druhé odbočky, užší a skoro zarostlé, stál ukazatel VRCH KEZAR 10 MIL.

„Lidi, musím čurat,“ pravila Neviditelná dívka, ale samozřejmě že si jí ani jeden nevšiml. Prostě zamířili na cestu, která vedla k Severní Conwayi, bok po boku jako milenci, s pohledy upřenými do očí toho druhého jako milenci a do krve rozhádaní jako smrtelní nepřátelé. *Měli jsme zůstat doma,* pomyslela si Trisha. *Tohle mohli dělat i doma a já jsem si mohla přečíst knížku. Třeba znovu* Hobita *– příběh o chlapících, kteří* rádi *chodili po lese.*

„Mně je to fuk, já jdu čurat,“ zakabonila se a zašla kousek na stezku se směrovkou VRCH KEZAR. Borovice, které se u hlavní trasy držely skromně dál, se zde tlačily blíž, natahovaly modročerné vět-

ve a rostlo tu také křoví – úplné houštiny. Dívala se po lesklých listech, podle kterých se pozná jedovatá škumpa, jedovatý dub nebo jedovatá tuj, ale žádné neviděla… díky Bohu za drobné laskavosti. Matka jí před dvěma lety, kdy byl život ještě šťastnější a prostší, ukazovala obrázky těch rostlin a učila ji, jak je poznávat. V těch dobách Trisha trempovala s mámou po lesích docela často. (Péťa si ohledně výletu do botanické zahrady nejvíc stěžoval na to, že tam chtěla jet jejich *matka.* Ten očividný fakt ho patrně natolik zaslepil, že si vůbec neuvědomoval, jak sobecky to celý den pořád dokola omílá.)

Na jedné procházce ji máma také naučila, jak mají holčičky čurat v lese. Začala takto: „Nejdůležitější je – možná je to *jediná* důležitá věc –, abys sis nedřepla u keříku jedovaté škumpy. Teď se dívej. Sleduj mě a udělej to přesně jako já."

Trisha se tedy rozhlédla oběma směry a nikoho neuviděla, ale stejně si řekla, že zajde kousek do lesa. Nevypadalo to, že po cestě na vrch Kezar chodí lidé často – byla to sotva ulička ve srovnání s širokou dálnicí, kterou byla hlavní stezka –, ale stejně si nechtěla dřepnout rovnou doprostřed. Připadalo jí to neslušné.

Sešla z chodníku ve směru rozcestí na Severní Conway a pořád slyšela, jak se hádají. Později, to už bude nadobro ztracená a bude se snažit zahnat pomyšlení, že možná v lese umře, si Trisha vzpomene na poslední větu, kterou jasně zaslechla. Pronesl ji zraněným, rozhořčeným tónem bratr: *Nevím, proč musíme platit za to, co jste pokazili vy dva!*

Ušla asi pět kroků po zvuku jeho hlasu, opatrně při tom obešla ostružinovou houštinu, i když měla džíny a ne šortky. Zastavila se, ohlédla se a uvědomila si, že pořád vidí chodník na vrch Kezar… což znamenalo, že každý, kdo tamtudy půjde, uvidí také *ji,* jak dřepí a čurá s batůžkem na zádech a čepicí Red Sox na hlavě. Traprdné, jak by řekla Pepsi (Quilla Andersenova jednou poznamenala, že fotka Penelopy Robichaudové by měla být ve slovníku vedle slova *vulgární).*

Trisha sešla z mírného svahu, tenisky jí trochu klouzaly po koberci loňského listí, a když se dostala dolů, už chodník na vrch Kezar neviděla. Dobře. Z opačného směru, přímo před sebou kdesi za stromy, zaslechla jakýsi mužský hlas, kterému odpovědělo dívčí chichotání – turisté na hlavní stezce, a podle hlasů nebyli daleko. Když si Trisha rozepnula kalhoty, napadlo ji, že jestli se matka s bratrem přestanou na chvíli tak zajímavě hádat a ohlédnou se, aby viděli, jak se

vede sestřičce, a místo ní uvidí cizího muže a ženu, tak budou mít třeba starost.

Dobře! Aspoň budou chvilku myslet na něco jiného. Na něco jiného než na sebe.

Hlavní trik, jak jí matka říkala tehdy za lepších časů v lese před dvěma lety, nespočíval v tom, že se vyčurá venku – holky to umějí úplně stejně jako kluci –, ale že to udělá, aniž by si promočila šaty.

Trisha se přidržela jedné příhodně trčící větve nedaleké borovice, ohnula kolena, pak si sáhla volnou rukou mezi nohy a vytáhla kalhoty a prádlo dopředu, mimo dostřel. Chvíli se nic nedělo – to bylo typické – a Trisha vzdychla. Kolem levého ucha jí krvežíznivě bzučel komár a ona neměla žádnou ruku volnou, aby se po něm mohla ohnat.

„Ach nerezové nádobí!“ vyhrkla zlostně, ale bylo to legrační, opravdu excelentně hloupé a legrační, a tak se rozesmála. A v tom okamžiku se jí spustilo i čurání. Když skončila, nejistě se rozhlédla po něčem, čím by se utřela, ale pak si řekla – byla to znovu otcova slova –, že nebude pokoušet štěstí. Trochu zavrtěla ocáskem (jako by to k něčemu bylo) a potom si natáhla kalhoty. Když jí znovu u obličeje zabzučel komár, prudce ho zaplácla a spokojeně se zadívala na drobnou krvavou šmouhu na dlani. „Myslel sis, že nemám nabito, co, parťáku?“ pronesla.

Trisha se otočila znovu ke svahu, ale pak se otočila znovu, protože dostala nejhorší nápad v životě. Napadlo ji totiž, že půjde dopředu, místo aby se vracela na chodník vedoucí na vrch Kezar. Oba chodníky tvořily ypsilon; jednoduše přejde mezeru mezi nimi a dojde na hlavní stezku. Pohoda. V žádném případě se nemohla ztratit, protože úplně jasně slyšela hlasy těch druhých turistů. Opravdu se v žádném případě nemohla ztratit.

Druhá směna

Západní strana strže, do které si Trisha odskočila, byla mnohem strmější než strana, po které sestupovala. Při šplhání se přidržovala stromků, až vylezla nahoru a zamířila přes rovnější úsek ve směru, odkud předtím slyšela ty hlasy. Rostla tam ale spousta křoví a Trisha několikrát obcházela trnité zátarasy. Při každé takové obcházce upírala oči směrem, kde tušila hlavní stezku. Šla tak asi deset minut, pak se

zastavila. V tom měkkém místečku mezi hrudníkem a žaludkem, tam kde se veškeré dráty z celého těla propojují do jednoho klubka, ucítila první třepotavý záchvěv neklidu. Neměla už touto dobou dojít k odbočce Appalačské stezky na Severní Conway? Rozhodně to tak vypadalo, od odbočky na vrch Kezar nezašla přece příliš daleko, udělala tak padesát kroků *(určitě* ne víc než šedesát, nanejvýš sedmdesát), takže mezera mezi těmi dvěma chodníky, které se scházely na rozcestí ve tvaru Y, nemohla být moc velká, ne?

Poslouchala, jestli zaslechne hlasy z hlavní stezky, ale teď byly lesy tiché. No, to nebyla tak docela pravda. Slyšela sténání větru mezi vzrostlými starými borovicemi, slyšela křik sojky a z dálky ťukání datla, který si dobýval z dutého stromu svou dopolední svačinu, slyšela další komáry, kteří přiletěli (už jí bzučeli kolem obou uší), ale neslyšela žádné lidské hlasy. Vypadalo to, že je jediným člověkem v těch velikých lesích, a i když to bylo směšné, znovu ji nepříjemně zašimralo v tom místečku nad břichem.

Trisha znovu vyrazila vpřed, a trochu rychleji, chtěla se dostat ke stezce, chtěla, aby se jí na stezce konečně ulevilo. Došla k obrovskému padlému stromu, příliš vysokému, než aby ho dokázala přelézt, a tak se rozhodla, že ho podleze. Věděla, že chytřejší by bylo ho obejít, ale co kdyby ztratila směr?

Už se stalo, zašeptal jí v hlavě jakýsi hlas – děsivě studený.

„Ticho, nikde jsem se neztratila, tak buď zticha," odsekla šeptem a klekla si. V jednom místě pod starým kmenem s vrstvou mechu byla díra a Trisha se do ní vmáčkla. Listí, které otvor vystýlalo, bylo mokré, ale než si to uvědomila, měla tričko vpředu úplně promočenou. Řekla si, že na tom nezáleží. Vsoukala se dál, ale batůžkem narazila do kmene – buch.

„Kurník šopa!" zašeptala *(kurník šopa* byla momentálně její a Pepsina oblíbená nadávka – čišel z ní klasický venkov) a couvla. Zvedla se znovu na kolena, oklepala si z košile mokré listí a při tom si všimla, že se jí třesou prsty.

„Nebojím se," řekla nahlas, protože když šeptala, tak ji vlastní hlas trochu děsil. „Nebojím se ani trochu. Ta stezka je hned tady. Během pěti minut jsem u ní a pak poběžím, abych je dohnala." Sundala si batůžek a znovu vlezla pod strom, ale tentokrát batůžek tlačila před sebou.

Byla už napůl venku, když se pod ní cosi pohnulo. Podívala se

dolů a uviděla, že listím se plazí tlustý černý had. Na okamžik jí všechny myšlenky v hlavě zanikly v tiché bílé explozi hrůzy a odporu. Kůže jí zchladla a hrdlo se sevřelo. Nemohla dokonce ani pomyslet na to jediné slovo *had,* jen ho cítila, jak jí studeně pulsuje pod teplou dlaní. Trisha zaječela a pokusila se vyskočit na nohy, ale zapomněla, že ještě není úplně venku. Pahýl větve, tlustý jako uříznutá paže, ji bolestivě dloubl do beder. Padla znovu na břicho a začala sebou mrskat, aby se zpod stromu dostala co nejrychleji, a sama při tom určitě vypadala trochu jako had.

Ten ohava už byl pryč, ale hrůza z ní jen tak nevyprchala. Měla hada přímo pod rukou, schovával se v suchém listí a měla ho přímo *pod rukou.* Zřejmě nekousal, díky Bohu. Ale co když jich tu je víc? Co když ti ostatní *jsou* jedovatí? Co když je jich les plný? A oni tu určitě byli, lesy byly plné všeho možného, co člověk nemá rád, všeho možného, čeho se bojí a instinktivně si to hnusí, všeho možného, co se vás snaží ochromit hnusnou, nepříčetnou panikou. Proč vůbec s tím výletem souhlasila? Nejenže souhlasila, ale souhlasila *s radostí?*

Popadla jednou rukou řemen batohu a uháněla dál, až jí batoh bouchal o nohu, a při tom se nedůvěřivě ohlížela po padlém kmeni a křovinách mezi dosud stojícími velikány, bála se, že uvidí toho hada, ještě víc se bála, že jich uvidí třeba celou armádu, jak tomu bývá v televizních hororech, *Invaze vražedných hadů,* v hlavní roli Patricie McFarlandová, strhující příběh malé holčičky, která se ztratila v lese a –

„Já jsem se ne-“ začala Trisha, ale v té chvíli, protože se právě ohlížela, zakopla o kámen trčící z vrstvy listí, zapotácela se, rozmáchla se volnou rukou v marné snaze udržet rovnováhu a pak ztěžka dopadla na bok. Při nárazu jí z beder, kam ji dloubla větev, vyšlehla bolest.

Zůstala ležet na boku v listí (vlhkém, ale ne tak ošklivě rozčvachtaném, jako bylo to pod padlým stromem), rychle oddechovala, cítila, jak jí mezi očima pulsuje. Najednou si zoufale uvědomila, že neví, jestli jde správným směrem nebo ne. Pořád se ohlížela a možná ze správného směru sešla.

Tak se vrať k tomu stromu. K tomu padlému stromu. Postav se tam, odkud jsi vylezla, a podívej se přímo před sebe, a to je ten směr, kterým chceš jít, to je směr k hlavní stezce.

Ale bylo tomu tak? Jestli ano, jak to, že ještě k hlavní stezce ne-

dorazila?

Z koutků očí jí vytryskly slzy. Trisha usilovně zamrkala, aby je zamáčkla. Jestli se rozbrečí, nedokáže si už namlouvat, že se nebojí. Jestli se rozbrečí, mohlo by se stát všechno.

Pomalu se vrátila k padlému, mechem obrostlému stromu, i když se jí zoufale nechtělo jít špatným směrem ani pár vteřin, i když se jí zoufale nechtělo vracet se tam, kde viděla toho hada (ať byli jedovatí nebo ne, stejně se jí hnusili), ale věděla, že musí. V místě, kde ležela, zrovna když zahlédla (a také – ach Bože – *nahmatala)* hada, spatřila ve vrstvě listí prohloubeninu velikou právě jako malá holčička. Už se plnila vodou. Když se na ni tak dívala, sklesle si znovu přejela rukou vpředu po košili – celé mokré a zablácené. Skutečnost, že bude mít od plazení pod stromem mokré a ušpiněné tričko, jí zatím připadala nejhorší. Vyplývalo z ní, že došlo ke změně plánu… a když ten nový plán obnášel i prolézání mokrých děr pod padlými stromy, nebyla to změna k lepšímu.

Proč vůbec z té stezky scházela? Proč stezku spouštěla *z očí?* Jenom aby se vyčurala? Aby se vyčurala, i když se jí zase tolik nechtělo? Jestli ano, tak určitě byla cvok. A potom se zbláznila ještě jednou, když si myslela, že může bezpečně projít nezmapovaným lesem (tento výraz ji právě teď napadl). Nuže, dnes se tedy něco naučila, to rozhodně ano. Naučila se, že se musí držet stezky. Ať musí člověk udělat cokoli a jakkoli nutně, ať musí pořád dokola poslouchat kdoví jaké řeči, lepší bylo zůstat na stezce. Kdyby člověk zůstal na chodníku, neušpinil by si a nepromáčel tričko Red Sox. Na chodníku nečekalo žádné nepříjemné šimrání, které se objevuje v místečku mezi hrudníkem a žaludkem. Na stezce je člověk v bezpečí.

V bezpečí.

Trisha si sáhla na bedra a nahmatala v tričku zubatou díru. Ten pahýl větve tedy prošel skrz. Doufala, že se to nestalo. A když ruku zase stáhla, uviděla na špičkách prstů šmouhy krve. Trisha vzlykavě vzdychla a otřela si prsty o džíny.

„Klid, aspoň že to nebyl rezavý hřebík," řekla. „Buď vděčná za každé požehnání." To bylo jedno z úsloví její matky, ale nepomohlo. Trisha měla dojem, že v životě neměla méně požehnání než v této chvíli.

Podívala se pod strom, dokonce prohrábla teniskou listí, ale po hadovi nebylo ani stopy. Nejspíš nepatřil k jedovatému druhu, ale pa-

nebože, stejně jsou *hrozní.* Nemají nohy a jsou kluzcí, z tlamy jim šlehá ten ohavný jazyk. Ještě teď na něj sotva mohla pomyslet – jak jí pod dlaní pulsoval jako studený sval.

Proč jsem si nevzala pohorky? Napadlo ji při pohledu na nízké reeboky. *Proč jsem si vyšla v pitomých keckách?* Odpověď samozřejmě zněla, že kecky se hodí k chůzi po chodníku… a původní plán zněl, že z chodníku nesejde.

Trisha na chvilku zavřela oči. „Nic se mi přece nestalo," řekla. „Akorát nesmím ztratit hlavu a nezjančit. Každopádně za nějakou minutku zaslechnu odtamtud lidi."

Tentokrát ji vlastní hlas trochu přesvědčil, takže se cítila lépe. Otočila se, rozkročila se po stranách otisků svého těla v černé půdě a opřela se zadkem o mech na kmeni stromu. Tak. Přímo dopředu. Hlavní stezka. Musela tam být.

Možná. Ale možná by měla radši počkat tady. Počkat, dokud neuslyší hlasy. Přesvědčit se, že půjde správným směrem.

Jenže neměla stání. Chtěla se vrátit na stezku a co nejrychleji těch strašidelných deset minut (nebo už to možná bylo patnáct) hodit za hlavu. Takže si znovu vzala na záda batůžek – tentokrát poblíž nebyl žádný naštvaný, roztržitý, ale v podstatě hodný starší bratr, který by jí upravil řemínky – a znovu vyrazila. Kousavá havěť si ji už našla, bzučelo jí kolem hlavy tolik much, až jí připadalo, že jí před očima tancují černé tečky. Oháněla se po nich, ale nezabíjela je. Velké komáry zabíjej, ale ty malé je lepší jen zahnat, říkala jí máma… možná ve stejný den, kdy učila Trishu, jak děvčata čurají v lese. Quilla Andersenova (jenomže tehdy to ještě byla Quilla McFarlandová) řekla, že když se nějaká kousavá potvůrka zaplácne, tak to ty ostatní jakoby přivábí… a člověk si samozřejmě stále víc uvědomuje, jak ho otravují. *Pokud jde o komáry a mouchy,* řekla jednou máma, je *lepší přemýšlet jako kůň. Předstírat, že máš ohářku, kterou je odháníš.*

Když předtím Trisha stála u padlého stromu a oháněla se po mouchách, ale nezabíjela je, našla si očima vysokou borovici asi čtyřicet metrů vzdálenou… čtyřicet metrů na sever, pokud se stále orientovala. Došla k ní, a jakmile se u ní ocitla a opřela se rukou o kmen lepkavý smůlou, ohlédla se k padlému stromu. Šla po rovné čáře? Vypadalo to tak.

Trochu ji to povzbudilo, tak se teď zaměřila na křoví plné jasně červených bobulí. Matka jí je ukázala na jedné z přírodopisných vy-

cházek, a když Trisha vysvětlovala, že to jsou ptačinky a jsou smrtelně jedovaté – říkala jí to Pepsi Robichaudová – matka se zasmála a řekla: *Ta slavná Pepsi neví vůbec nic. To je docela úleva. To jsou bobule libavky, Trish. Nejsou jedovaté. Chutnají trochu jako libavková žvýkačka, taková, kterou prodávají v tom růžovém balíčku.* Matka si hodila do úst hrst bobulí, a když nepadla k zemi, kde by se dusila v křečích, ochutnala je i Trisha. Podle ní chutnaly jako gumové želé, takové, po kterém trochu štípe pusa.

Došla ke křoví, zauvažovala, jestli si má pár bobulí natrhat, aby se aspoň rozveselila, ale pak to neudělala. Neměla hlad a ještě nikdy se necítila tak skleslá. Nadýchla se kořeněné vůně voskově zeleného listí (to je také docela chutné, říkala Quilla, ale Trisha je nikdy neokusila – přece jenom nebyla svišť) a pak se ohlédla po borovici. Ujistila se, že pořád jde rovně, a vybrala si třetí značku – tentokrát rozeklané skalisko, které vypadalo jako klobouk ze starého černobílého filmu. Potom přišel na řadu hlouček bříz, a od bříz pomalu došla k načechranému porostu kapradin usazených v půli jakéhosi svahu.

Soustředila se tak usilovně na to, aby neztratila žádnou značku z očí (už žádné ohlížení, zlatíčko), že stála vedle kapradí dřív, než si uvědomila, promiňte tu slovní hříčku, že pro stromy nevidí les. Schůze od značky ke značce byla rozumná a podle vlastního dobrozdání se jí dařilo jít rovně… ale co když ten rovný směr byl úplně špatný? Možná se odchyloval jen o kousek, ale *určitě* šla špatně. Pokud ne, rozhodně by touhle dobou byla dávno na stezce. Takže musela jít…

„Kruci," řekla a v krku jí to suše cvaklo, což se jí vůbec nelíbilo, „určitě je to už aspoň kilometr. *Nejmíň* kilometr."

Všude kolem mouchy. Kousavé potvory před očima a nenávistní komáři zavěšení ve vzduchu kolem uší jako vrtulníky vydávali bzukot, ze kterého by člověk zešílel. Plácla po jednom, ale minula, jenom jí z té rány začalo zvonit v uších. A přesto se musela ovládnout, aby se neplácla znovu. Kdyby se do toho pustila, nakonec by se mlátila jako postavička ze staré kreslené grotesky.

Spustila batoh na zem, dřepla si, rozepnula přezky, obrátila horní klopu. Uvnitř byla modrá plastová pláštěnka, papírový pytlík se svačinou, kterou si připravovala, gameboy a trocha opalovacího mléka (nebude je potřebovat, když už se slunce docela schovalo za mraky a poslední zbytky modrého nebe mizely), potom láhev s vodou a láhev limonády, sladké tyčinky a sáček brambůrek. Sprej proti komárům

chyběl. Jestlipak to nebylo hned jasné? Trisha se tedy aspoň trochu namazala opalovacím mlékem – možná že odpudí aspoň mouchy – a pak všechno vrátila do batůžku. Na chvilku se zastavila a zadívala se na sladké tyčinky, ale pak je strčila do batohu ke všemu ostatnímu. Jindy je měla moc ráda – až bude v Péťově věku, bude mít obličej nejspíš samý beďar, pokud se neodnaučí mlsat sladké – ale momentálně neměla ani trochu hlad.

Kromě toho se možná vůbec Péťova věku nedočkáš, ozval se ten rozčilující vnitřní hlas. Jak je možné, že má někdo v sobě tak strašidelný hlas? Takového zrádce? *Možná se tady z těch lesů nikdy nedostaneš.*

„Ticho, ticho, ticho," zasyčela a rozklepanými prsty zapnula přezky klopy u batohu. Když se jí to podařilo, chtěla se zvednout… ale zarazila se s jedním kolenem opřeným o měkkou zem u kapradin a s hlavou zvednutou, a větřila jako srnče na první výpravě bez matky. Jenomže Trisha nevětřila. Naslouchala a soustředila do toho jediného smyslu veškerou svou pozornost.

V jemných poryvech větru chrastily větve. Komáři bzučeli (ty hnusné, odporné potvory). Datel. V dálce zakrákala vrána. A na hranici mezi tichem a slyšitelností hučelo letadlo. Žádné hlasy zaznívající od stezky. Ani hlásek. Jako by stezku na Severní Conway uzavřeli. A když hukot letadla utichl nadobro, připustila si Trisha pravdu.

Vstala, ale měla těžké nohy a těžko jí bylo i na duši. Hlavu měla podivně lehkou, jako balónek upoutaný k olověnému *závaží.* Najednou na ni dolehlo odloučení, dusilo ji oslnivým a přesto tísnivým vědomím sebe samé, živoucí bytosti odtržené od svých druhů. Vymanila se z pout, zaběhla mimo hřiště a ocitla se v místech, kde pravidla, na která byla zvyklá, už neplatila.

„Haló!" zakřičela. *„Haló, je tu někdo, slyšíte mě? Slyšíte mě? Haló!"* Odmlčela se a modlila se, aby se někdo ozval, ale nepřišla žádná odpověď, a tak se konečně vytasila s tím nejhorším: *„Pomoc, ztratila jsem se! Pomoc, ztratila jsem se!"* Do očí jí vhrkly slzy a už je nedokázala dál zadržovat, už si nedokázala dál namlouvat, že má situaci pevně v rukou. Třásl se jí hlas, nejprve jí zakolísal jako malému děcku a nakonec se proměnil skoro v křik mimina, které leží zapomenuto v kočárku, a ten křik ji poděsil víc než co jiného toho strašného dopoledne, a tak jediným lidským zvukem v lese bylo její uplakané kvílení, kterým volala o pomoc, a volala o pomoc, protože se ztratila.

Třetí směna

Křičela snad čtvrt hodiny, chvílemi dělala z dlaní před ústy hlásnou troubu a volala tím směrem, kudy podle jejího přesvědčení vedla hlavní stezka, ale většinou jen stála u kapradí a křičela. Zakřičela naposledy – už beze slov, byl to jen pronikavý ptačí křik plný zlosti a strachu – a tak hlasitě, že ji zabolelo v krku, a pak se posadila vedle batohu, schovala tvář do dlaní a rozbrečela se. Brečela hrozně moc asi pět minut (nedalo se to přesněji odhadnout, protože hodinky si nechala doma, ležely na stolku u postele, další výtečný tah Velké Trishi), a když se vyplakala, bylo jí trochu lépe… až na ty mouchy a komáry. Byli všude, lezli a bzučeli a pískali, a snažili se napít její krve a ucucávat její pot. Mohla se z nich zbláznit. Trisha znovu vstala a začala se ovívat čapkou Red Sox, napomínala se, že nesmí po nich plácat, ale věděla, že s tím *začne,* a to brzo, jestli se něco nezmění. Nedokáže se ovládnout.

Má jít dál, nebo zůstat na místě? Nevěděla, co je lepší. Byla v té chvíli příliš vystrašená, než aby dokázala rozumně uvažovat. Nohy rozhodly za ni, a tak se Trisha znovu vydala na cestu, přitom se ustrašeně rozhlížela a otírala si opuchlé oči předloktím. Když zvedla paži k obličeji podruhé, uviděla na ní pět komárů. Naslepo se po nich ohnala a tři zabila. Dva byli nacucaní k prasknutí. Pohled na vlastní krev jí obvykle nijak nevadil, ale tentokrát jí z nohou vyprchala všechna síla a Trisha se znovu posadila na koberec z jehličí pod skupinkou starých borovic a znovu chvíli plakala. Rozbolela ji hlava a trochu se jí houpal žaludek. *Přece jsem ještě před chvílí seděla v autě,* říkala si pořád dokola. *Seděla jsem v autě, na zadním sedadle a poslouchala jsem, jak do sebe ryjí.* A pak si vzpomněla, jak k ní mezi stromy dolehlo bratrovo zlostné – *nechápu, proč musíme platit za to, co jste vy udělali špatně!* Napadlo ji, že to možná byla poslední slova, která kdy od Péti slyšela, a při tom pomyšlení se přímo otřásla, jako by zahlédla ve stínech nějakou strašidelnou postavu.

Slzy jí tentokrát vyschly rychleji a pláč nebyl tak hrozný. Když opět vstala (oháněla se čapkou kolem hlavy a už si to skoro neuvědomovala), cítila se zpola klidná. Touhle dobou už určitě vědí, že je pryč. Mámu ze všeho nejdřív napadne, že Trishu naštvalo, jak se pořád hádají, a vrátila se k autu. Budou ji volat, pak se vrátí stejnou cestou, jakou přišli, budou se ptát lidí, které potkají, jestli neviděli hol-

čičku s čapkou Red Sox *(Je jí devět, ale je na svůj věk vysoká a vypadá starší,* jako by Trisha slyšela říkat mámu), a až se vrátí na parkoviště a zjistí, že v autě nesedí, začnou si dělat opravdu starosti. Máma se vyleká. Při tom pomyšlení pocítila Trisha vinu a strach. Nastane cirkus, a možná pořádný, do kterého se zapojí strážci zvěře a Lesní služba, a všechno to byla její chyba. Sešla z chodníku.

Tím se jen zvětšila úzkost, která už beztak rušila její myšlenky, a Trisha vyrazila rychlým krokem v naději, že se stihne vrátit na hlavní stezku dřív, než začnou vyzvánět telefony a než se stane příčinou Veřejného tyjátru, jak říkala její matka. Šla pořád dál, ale už si nevybírala pečlivě jednotlivé body, aby se pohybovala přímým směrem jako dřív, takže se stáčela stále víc na *západ, aniž* si to uvědomovala, a odvracela se od Appalačské stezky a většiny jejích pobočných chodníků a cestiček, a mířila směrem, kde skoro nic nebylo, jen hluboké nepěstované lesy s hustým podrostem, *zbrázděné* roklinami a s ještě obtížnějším terénem. Střídavě volala a naslouchala, naslouchala a volala. Užasla by, kdyby se dozvěděla, že matka a bratr jsou pořád zabráni do hádky a nevědí ještě ani v té chvíli, že se jim Trisha ztratila.

Šla stále rychleji, oháněla se po rojích much a komárů, už se nenamáhala obcházet hustá křoviska, ale prostě se jimi rovnou prodírala. Naslouchala a volala, volala a naslouchala, jenomže ve skutečnosti *nenaslouchala,* už ne doopravdy. Necítila komáry, kteří se jí houfovali v zátylku, seřazeni těsně pod vlasy jako spokojení pijáci u baru, kde nasávali svou dávku; necítila mušky, které uvázly a teď se zmítaly v tenkých lepkavých stezičkách po usychajících slzách na tváři.

Propadala panice postupně, nikoli náhle, jako když nahmatala toho hada, ale dělo se to přízračně poznenáhlu, vzdalovala se tomuto světu, uzavírala se vnějšímu vnímání. Šla pořád rychleji a bylo jí jedno kudy; volala o pomoc, ale neslyšela vlastní hlas; naslouchala ušima, které by stejně neslyšely odpověď, i kdyby se ozvala zpoza nejbližšího stromu. A když se rozběhla, neuvědomila si to. *Musím zachovat klid,* říkala si a nohy v teniskách už zatím uháněly ostrým klusem. *Před chvílí jsem seděla v aute,* říkala si a z klusu přešla ve sprint. *Nevím, proč bychom měli platit za to, co jste vy udělali špatně,* myslela si a sehnula se – jen tak tak – před trčící větví, která jí chtěla vypíchnout oko. Větev ji však jen škrábla do obličeje a z levé tváře jí vytryskl pramínek krve.

Utíkala a v běhu se prodírala křovím, ale praskot větví jí připadal

velmi vzdálený (neuvědomovala si, že ji trní chytá za džíny a vyrývá jí mělké rýhy na pažích), a vítr, který při tom cítila ve tváři, byl chladivý a divně ji rozjařoval. Vybíhala do kopce, utíkala naplno s čapkou nakřivo a s vlasy vlajícími za zády – gumička, kterou je měla svázané do ohonu, se dávno kdesi ztratila – přeskakovala menší stromky, které vyvrátila jakási dávná bouřka, a vyběhla na hřeben… a najednou se před ní rozevřelo dlouhé modrošedé údolí se strmými žulovými útesy na opačné straně, celé kilometry od místa, kde stála. A přímo před ní nebylo nic, jen šedé tetelivé kouřmo časného léta, kterým poletí vstříc smrti, a v letu bude v kotrmelcích jen křičet a volat matku.

Znovu jí z hlavy vyprchaly veškeré myšlenky, ztratily se v bílém třesku hrůzy, ale tělo poznalo, že zastavit včas, aby se vyhnula pádu z útesu, je nemožné. Mohla jen doufat, že stačí změnit směr pohybu dřív, než bude pozdě. Trisha sebou smýkla vlevo, a v běhu jí pravá noha kopla do prázdna. Slyšela, jak oblázky, které její noha uvolnila, s rachotem padají po prastaré skalní stěně na dno.

Trisha se hnala po úzkém pruhu půdy, kde jehličnatý koberec ustoupil holé skále, označující okraj útesu. V běhu jí zmateně a strašlivě docházelo, co se jí skoro stalo, a taky se jí v hlavě vynořila neurčitá vzpomínka na jakýsi sci-fi film, ve kterém hrdina přechytračil rozzuřeného dinosaura, jenž nestačil v trysku zastavit a spadl do propasti.

Před sebou viděla padlý jasan, jehož kmen vyčníval v délce sedmi metrů nad sráz jako příď lodi, a Trisha ho popadla oběma rukama a objala ho, poškrábanou a zakrvácenou tvář si přitiskla k hladkému kmeni, s každým nádechem to v ní hvízdavě zaskřípalo a s výdechem ustrašeně vzlykla. Stála tak dlouho, celá se třásla a objímala ten strom. Nakonec otevřela oči. Hlavu měla otočenou vpravo, takže se podívala dolů dřív, než se stačila zarazit.

Na tomto místě byla propast jenom patnáct metrů hluboká a končila hromadou ostrých kamenů, které místy vystupovaly ze šťavnatě zeleného křoví. Ležela tam také hromada hnijících stromů a větví – padlých stromů, které dávná bouře shodila z útesu. V té chvíli se Trishe v hlavě vynořila představa, strašná a jasná zároveň. Viděla, jak padá na tu špičatou hromadu, a v pádu ječí a máchá rukama. Uviděla, jak jí suchá větev projela zespodu pod bradou vzhůru mezi zuby, připíchla jí jazyk na patro jako červený papírek a pak jí projela do mozku a zabila ji.

„Ne!“ vykřikla, zhnusená tou představou a zároveň poděšená tím, jak je pravděpodobná. Nabrala dech.

„Nic mi není,“ vyhrkla potichu a rychle. Škrábance od ostružin na pažích a škrábnutí na tváři bolelo a pálilo potem – teprve teď si uvědomovala všechna ta drobná zranění. „Nic mi není. Nic se mi nestalo. Jo, holka.“ Pustila se jasanu, ale zapotácela se a znovu propadla panice, takže se stromu rychle znovu chytila. Cosi iracionálního v ní doopravdy čekalo, že se země nakloní a shodí ji ze srázu dolů.

„Nic mi není,“ opakovala pořád potichu a rychle. Olízla si horní ret a ucítila vlhkou sůl. „Nic mi není, nic mi není.“ Opakovala to pořád dokola, ale trvalo tři minuty, než dokázala přesvědčit vlastní ruce, aby podruhé povolily křečovité sevření kolem kmene jasanu. Když se jí to konečně podařilo, couvla Trisha od propasti dál. Upravila si čepici (bez přemýšlení ji otočila, takže mířila kšiltem dozadu) a rozhlédla se údolím. Uviděla nebe, které se už zatáhlo dešťovými mračny, a uviděla zhruba šest bilionů stromů, ale po lidském životě nezahlédla ani stopy – dokonce ani kouř z osamělého táboráku.

„Nic mi ale není – nic se mi nestalo.“ Couvla ještě o krok od propasti a polekaně vyjekla, protože jí cosi

(hadi hadi)

přejelo zezadu pod koleny. Bylo to jen křoví, samozřejmě. Další libavky, les jich byl plný, fuj, fuj. A znovu si ji našly mouchy. Už z nich byl úplný mrak, stovky drobných černých teček jí tancovaly kolem očí, jenomže tentokrát ty tečky byly větší a vypadaly, že se rozprskávají jako květy černých růží. Trisha měla právě tak čas si pomyslet *omdlím, určitě omdlím,* a pak už padala pozadu do křoví, oči obrácené v sloup, a mouchy se stále držely v hemživém mračnu nad jejím drobným bílým obličejem. Po chvilce jí první komáři přistáli na víčkách a začali se krmit.

Začátek čtvrté směny

Matka stěhuje nábytek – to bylo první, co Trishu napadlo, když se začala probírat. Vzápětí si pomyslela, že ji táta vzal bruslit do Lynn a že slyší hrkotám kolečkových bruslí na starém parketu. Potom se jí o nos rozcáklo cosi studeného a Trisha otevřela oči. Další kapka studené vody jí dopadla přímo doprostřed čela. Nebe pročíslo jasné světlo, až

sebou Trisha škubla a přihmouřila oči. Následovalo druhé zahřmění, které ji vylekalo tak, až se převalila na bok. Instinktivně se schoulila do pozice plodu a přitom chraptivě vykřikla. Pak se nebesa otevřela.

Trisha se posadila, čepici, která jí spadla, bez přemýšlení popadla a znovu ji nasadila a vyjekla jako člověk, kterého bezohledně hodili do studeného jezera (a přesně tak si připadala). Nejistě se postavila na nohy. Znovu zaburácel hrom a blesk rozpáral ve vzduchu červený šev. Jak tak v dešti stála a ze špičky nosu jí kapala voda a vlasy se jí lepily k tvářím, uviděla, že vysoký, napůl uschlý smrk na dně údolí pod ní najednou explodoval a rozpadl se na dva hořící kusy. Za okamžik se spustil takový liják, že se vše v údolí proměnilo jen v naznačené obrysy zahalené v šedých závojích.

Zacouvala a schovala se pod stromy. Klekla si, otevřela batoh a vytáhla modrou pláštěnku. Oblékla si ji *(lepší pozdě než nikdy,* řekl by její otec) a posadila se na povalený strom. Hlava se jí pořád motala a víčka měla napuchlá a svědivá. Stromy okolo ji trochu chránily před deštěm, ale ne úplně; liják byl příliš prudký. Trisha si nasadila kapuci a poslouchala, jak o ni ťukají kapky jako déšť na střechu auta. Viděla před očima tancovat všudypřítomné mračno much, ohnala se po nich zesláblou rukou. *Nic je nezažene a pořád mají hlad, komáři se mi krmili na víčkách, když jsem sebou sekla, a budou se krmit na mé mrtvole,* pomyslela si, a znovu se rozplakala. Tentokrát plakala potichu a beznadějně. Brečela a dál se oháněla po mouchách, a pokaždé, když jí nad hlavou třeskl hrom, sebou trhla.

Neměla hodinky a nesvítilo slunce, takže čas jako by nebyl. Trisha jen věděla, že seděla na padlém kmeni jako malá schoulená hromádka v modré pláštěnce, dokud se hromobití nezačalo stahovat na východ, a jí připomínalo poraženého, ale stále vzteklého býka. Kapala na ni voda. Komáři bzučeli, jeden se chytil do mezery pod kapuci. Píchla palcem zvenčí do kapuce a bzučení okamžitě přestalo.

„Tak," pronesla temně. „To tě naučí, seš na kaši." Chystala se, že vstane, a zakručelo jí v žaludku. Předtím hlad neměla, ale teď se ozval. Pomyšlení, že už se toulá tak dlouho, že dostala hlad, bylo samo o sobě hrozné. Uvažovala, kolik ještě ohavných věcí ji čeká, ale byla ráda, že to neví, že je nevidí. *Třeba žádná,* říkala si. *Hele, holka, hlavu vzhůru – možná že máš všechny ty hrůzy za sebou.*

Trisha si sundala pláštěnku. Než otevřela batoh, žalostně se po sobě podívala. Byla mokrá od hlavy k patě a polepená jehličím od

toho, jak omdlela a upadla na zem – to bylo její úplně první omdlení. Bude to muset říct Pepsi, byla pořád přesvědčena, že Pepsi zase někdy uvidí.

„S tím nezačínej," řekla a rozepjala chlopeň batohu. Vytáhla jídlo a pití, které si přinesla, a naskládala si všechno před sebe pěkně do řady. Při pohledu na papírový pytlík s obědem jí zakručelo v břiše ještě víc. *Kolik* bylo hodin? Jakési hluboko uložené duševní hodiny napojené na metabolismus jí napověděly, že může být tak kolem třetí odpoledne, osm hodin od chvíle, kdy seděla u stolku a snídala vločky, pět hodin od chvíle, kdy se vydala na tuto nekonečnou pitomou zkratku. Tři hodiny. Možná i čtyři.

V sáčku s obědem měla vajíčko natvrdo, pořád ve skořápce, chleba s tuňákem a několik celerových stonků. Byl tam také sáček brambůrků (malý), láhev vody (docela velká), láhev limonády (půllitrová, měla ji moc ráda) a sladké oplatky.

Při pohledu na láhev citrónové limonády dostala Trisha najednou spíš žízeň než hlad… a strašnou chuť na sladké. Odšroubovala víčko, přitiskla si hrdlo ke rtům, ale pak se zarazila. Nebylo by moc chytré vyzunknout půlku najednou, i když má žízeň. Možná si v lese ještě chvíli pobude. V duchu zaúpěla a pokusila se tu myšlenku zahnat, prostě si říct, že je to směšné, a nemyslet na to, ale tohle si Trisha nemohla dovolit. Jakmile se dostane z lesa ven, může klidně znovu myslet jako dítě, ale prozatím bude muset přemýšlet co nejdospěleji.

Viděla jsi, co tam je, pomyslela si, veliké údolí, kde nic není, jenom stromy. Nikde žádná cesta ani kouř. Budeš muset na to jít chytře. Budeš si muset zásoby šetřit. Máma by ti řekla totéž a táta taky.

Povolila si tři doušky limonády, odtrhla láhev od úst, říhla a znovu si ještě dvakrát rychle lokla. Potom pečlivě láhev uzavřela a zadumala se nad zbytkem zásob.

Rozhodla se pro vajíčko. Oloupala je a skořápky pečlivě schovávala zase do sáčku, ve kterém vajíčko bylo (nenapadlo ji v té chvíli, ani později, že odpadky – jakékoli znamení její přítomnosti – by jí mohly zachránit život), a posypala si je špetkou soli. Přitom si znovu trochu vzlykla, protože se v duchu viděla v kuchyni v Sanfordu, kde včera večer seděla a sypala si sůl na útržek voskovaného papíru a pak ten papír přehnula tak, jak jí to ukázala matka. Viděla stíny, které ve světle lampy vrhala na umakartový stůl její hlava a ruce; slyšela, jak nahoře, kde přecházel její bratr, povrzává podlaha. Ta vzpomínka byla

tak pronikavě zřetelná, že se z ní stala téměř vidina. Trisha měla pocit jako člověk, který se topí a vzpomíná, jaké to bylo na lodi, kde seděl v klidu a pohodě, bezstarostně, v bezpečí.

Bylo jí však devět let, devět a táhlo jí na deset a byla velká na svůj věk. Hlad byl silnější než vzpomínky nebo strach. Posolila si vajíčko a rychle je snědla, i když pořád popotahovala. Chutnalo výtečně. Klidně by snědla ještě jedno, možná i dvě. Máma říkala vajíčkům „cholesterolové bomby“, ale máma tu nebyla a cholesterol nevypadal příliš důležitě, když se člověk ztratil v lese, byl celý poškrábaný a víčka mu tak opuchla od komářích kousanců, že jí připadala jako zatěžkaná závažím (nebo přilepená moučnou pastou k řasám).

Trisha pozorovala oplatky, pak balíček otevřela a jednu snědla. „SEK-su-ááál-ní,“ pronesla – byl to jeden z veleúspěšných pochvalných výroků, které pochytila od Pepsi. Trisha všechno zapila douškem vody. Potom honem, dřív než ji některá ruka stačí zradit a strčit jí do pusy ještě něco, všechny zbytky strčila do sáčku (vršek se teď dal srolovat trochu níž), zkontrolovala, jestli láhev limonády, ze tří čtvrti plnou, pořádně uzavřela a všechno naskládala do batohu. Přitom prsty zavadila o vypouklinu po straně batohu a v tu ránu se celá rozsvítila radostí – částečně možná živenou přísunem kalorií.

Walkman! Přinesla si walkman! Jo, bezva!

Rozepjala vnitřní kapsu a zvedla ho důstojně, jako když kněz pozvedá svátost. Šňůra od sluchátek byla omotaná kolem walkmanu a maličká sluchátka se úhledně tiskla ze stran k černé plastové krabičce. Uvnitř byl založen pásek, který měly s Pepsi momentálně nejradši *(Tubthumper* od Chumbawamba), ale Trishu v té chvíli hudba nezajímala. Nasadila si sluchátka, pořádně si je zastrčila do uší, přehodila spínač z TAPE na RÁDIO a přístroj zapnula.

Nejdřív neslyšela nic, jenom tiché praskání statické elektřiny, protože měla naladěno na WMGX, což byla jedna portlandská stanice. Ale o kousek dál v pásmu FM narazila na WOXO v Norwayi, a když zakroutila knoflíkem na opačnou stranu, chytila WCAS, maličkou stanici z Castle Rock, městečka, kterým projížděli cestou k Appalačské stezce. V duchu téměř slyšela svého bratra, kterému hlas přetékal tím jeho čerstvě objeveným pubertálním sarkasmem, jak říká cosi jako „WCAS! *Dneska Zapadákov, zítra celý svět!“* A *byla* to zapadákovská stanice, o tom nebylo pochyb. Ukňouraní kovbojští zpěváci jako Mark Chestnutt a Trace Adkinsová se střídali s moderátorkou, jíž volali po-

sluchači, kteří chtěli prodat myčky, sušičky, buicky a lovecké pušky. Byl to však lidský kontakt, hlasy v divočině, a Trisha seděla na vyvráceném stromu jako uhranutá, jen nepřítomně čepicí odháněla nenechavé mračno much. První časové znamení, které uslyšela, oznamovalo tři hodiny devět minut.

V půl čtvrté moderátorka přerušila výměnnou burzu na tak dlouho, aby stačila přečíst místní zprávy. Lidé z Castle Rock brojili proti baru, kde v pátek a v sobotu tancují děvčata nahoře bez, v místním domově důchodců hořelo (nikdo nebyl zraněn) a silniční obchvat v Castle Rock se měl znovu otevírat Čtvrtého července, a budou u toho zbrusu nové stánky a pořádný ohňostroj. Dnes odpoledne déšť, k večeru vyjasnění, zítra slunečno, nejvyšší teploty kolem třiceti stupňů. A bylo to. *Žádná* holčička se nepohřešovala. Trisha nevěděla, jestli má mít radost nebo vztek.

Sáhla po knoflíku, aby rádio vypnula a ušetřila tak baterie, ale pak se zarazila, protože moderátorka dodala: „Nezapomeňte, že dnes večer v sedm to bostonští Red Sox nandají newyorským Yankeeům. Celý zápas si můžete poslechnout u nás na WCAS, kde všichni našim Sox fandíme. A teď zpátky k –“

A teď zpátky do toho nejhoršího dne, jaký kdy malá holka prožila, pomyslela si Trisha, vypnula rádio a omotala šňůru znovu kolem ploché plastové krabičky. Pravdou však bylo, že jí bylo docela dobře, poprvé od chvíle, kdy ji začalo dnes tak divně šimrat kolem žaludku. Bylo to trochu tím, že se najedla, měla však dojem, že je to spíš zásluhou toho rádia. Hlasy, skutečné lidské hlasy, a zněly tak blízko.

Na stehnech jí seděly chomáče komárů, kteří se snažili provrtat látku džínů. Díky Bohu, že si nevzala kraťasy. To by už touhle dobou byla napůl sežraná.

Odehnala komáry, pak vstala. Co teď? Věděla vůbec něco o tom, jak se chovat, když člověk zabloudí v lese? No, jen to, že slunce vychází na východě a zapadá na západě; to by bylo asi tak všechno. Kdysi jí kdosi povídal, že na stromech roste lišejník, na jižní nebo severní straně, ale nemohla si vzpomenout na které. Možná že nejlepší by bylo zůstat sedět tam, kde je, pokusit se postavit si nějaký přístřešek (spíš jako ochranu proti mouchám než dešti, v kapuci pláštěnky už se jí zase objevili komáři a ona se z nich mohla zbláznit) a počkat, až někdo přijde. Kdyby měla zápalky, možná by si dokázala rozdělat oheň – déšť by se postaral, aby se nerozšířil – a někdo by zahlédl

kouř. No jistě, kdyby prasata měla křídla, slanina by létala. To říkal její táta.

„Počkat," řekla najednou. „Počkat."

Cosi s tou vodou. Cesta z lesa se najde podle vody. Jak to jenom –?

Najednou jí to došlo a Trisha propadla dalšímu návalu nadšení. Tentokrát tak silnému, až se jí skoro zatočila hlava. Přímo se zahoupala v kolenou jako člověk, který uslyší chytlavou hudbu.

Najdeš potok. To jí matka neřekla, přečetla si to v knížce *Malý domek,* už kdysi dávno, snad ještě v dobách, kdy jí bylo sedm. Najdeš potok a půjdeš podle něj a dřív nebo později tě ten potok dovede buď k okraji lesa, nebo k většímu potoku. Pokud to bude větší potok, půjdeš podle něj, dokud tě nezavede na kraj lesa nebo k ještě většímu potoku. Ale ta tekoucí voda tě nakonec musí vyvést z lesa ven, protože vždycky doteče do moře, a tam žádné lesy nejsou, jenom pláže a skaliska a občas maják. A jak najde tekoucí vodu? Inu, půjde podle té rokliny, samozřejmě. Té, do které skoro spadla, tak byla pitomá. Roklina ji povede určitým směrem a dřív nebo později Trisha najde bystřinu. Lesy jsou jich plné, jak se zpívá v jedné písničce.

Znovu si hodila batoh na ramena (tentokrát přes pláštěnku) a opatrně zamířila k roklině a padlému jasanu. Teď se dívala na svůj zbrklý běh lesem trochu shovívavě a zároveň rozpačitě, jako dospělí, když si vzpomenou na nejhorší kousky svého dětství, ale zjistila, že se stejně nedokáže k okraji srázu moc přibližovat. Udělalo by se jí špatně, kdyby tam šla. Mohla by znovu omdlít… nebo zvracet. Vyzvracet třeba jen kousek jídla, kterého měla tak málo, to by byl moc špatný nápad.

Zahnula vlevo a vyrazila lesem, a příkré údolí si držela asi sedm metrů napravo. Každou chvíli se musela přinutit, aby šla blíž a přesvědčila se, že se neodklání ze směru – že ten útes s dalekým výhledem tam pořád je. Napínala uši, jestli nezaslechne hlasy, ale moc naděje už neměla. Stezka už mohla být kdekoli, a kdyby o ni klopýtla, byla by to čirá náhoda. Dávala spíš pozor, jestli neuslyší tekoucí vodu, a nakonec ji zaslechla.

Nebylo by k ničemu, kdyby kvůli té hloupé skále byl na potoce vodopád, pomyslela si, a rozhodla se, že se dostane tak blízko k okraji, aby si útes prohlédla, ještě než dojde k potoku. Už jen proto, aby si ušetřila zklamání.

Stromy zde kousek ustupovaly a zem mezi okrajem lesa a okra-

jem propasti byla porostlá keříky. Za takové čtyři týdny, možná pět, budou obsypány šťavnatými borůvkami. Teď však borůvky byly teprve drobnými poupaty, zelenými a nejedlými. Pořád tu však byly libavky. Ty *dozrály* a nebylo by špatné zapsat si to za uši. Pro všechny případy.

Půda mezi borůvkovými keříky byla plná zvětralého kamení, které se loupalo ze skály jako šupiny. Zvuk, který se Trishe ozýval pod teniskami, jí připomněl rozbité talíře. Kráčela přes tuto drť ještě opatrněji, a když se ocitla si tak tři metry od okraje propasti, lehla si na zem a plazila se. *Jsem v bezpečí, úplně v bezpečí, protože vím, že tam je, není čeho se bát,* ale srdce jí v hrudi stejně bouchalo. A když se doplazila k okraji, užasle se uchechtla, protože propast skoro zmizela.

Na údolí byl stále široký a úžasný výhled, ale už takový dlouho nebude, protože krajina se na této straně svažovala – Trisha tak usilovně naslouchala a přemýšlela (hlavně si připomínala, že nesmí ztratit hlavu, že nesmí znovu zjančit), že si to ani neuvědomila. Doplazila se ještě dál, prodrala se posledními záclonami keříků a podívala se dolů.

Sráz teď byl vysoký jen asi sedm metrů, a už nebyl nijak příkrý – skalní stěna se proměnila v strmý, kamenitý svah. Dole rostly zakrslé stromy, další borůvkové keříky bez borůvek a houštiny ostružiní. A všude ležely hromady rozbitého kamení z doby ledové. Lijavec ustal, hromobití už jen chvílemi nevlídně zarachotilo, ale pořád mrholilo a ty hromady kamení vypadaly kluzce a nepříjemně jako hlušina z dolu.

Trisha vycouvala a vstala, a pak se prodírala křovím dál za zvukem tekoucí vody. Začínala na ni doléhat únava, bolely ji nohy, ale podle vlastního názoru jí bylo v podstatě dobře. Samozřejmě že se bála, ale ne tak hrozně jako před chvílí. Najdou ji. Když lidé zabloudí v lese, vždycky je někdo najde. Pošlou letadla, vrtulníky a chlapy s loveckými psy a všichni hledají, dokud ztracence nenajdou.

Nebo se možná nějak zachráním sama. Najdu někde v lese srub, rozbiju okno, když bude zamknuto a nikdo nebude doma, najdu telefon…

Trisha se přímo viděla v lovecké chatě, ve které nikdo nebydlel už od loňského podzimu. Viděla chatový nábytek s kašmírovými přehozy a na dřevěné podlaze medvědí kůži. Cítila prach a popel ze starého sporáku. Ten sen byl tak jasný, že přímo zachytila stopu vůně staré kávy. Chata byla prázdná, ale telefon fungoval. Byl takový sta-

romódní, se sluchátkem tak těžkým, že ho musela držet oběma rukama, ale fungoval, a už se slyšela, jak říká: „Haló, mami? Tady je Trisha. Nevím, kde přesně jsem, ale nic mi –“

Natolik se ponořila do představy chaty a imaginárního telefonátu, že málem padla do potůčku, který se vynořil z lesů a poskakoval v malých vodopádcích po kamenitém svahu.

Trisha se chytila větví jedné olše a zahleděla se na potok a skoro se usmívala. Byl to všivý den, jen co je pravda, třes všivý, ale nakonec se štěstí snad obracelo, a to byla velká výhra. Došla k okraji svahu. Potok se po něm hrnul pěnivým proudem, tu a tam dopadal na větší skalisko, až vysoko vystříkla sprška, která by za slunečného odpoledne zachytila duhu. Břeh po obou stranách potoka vypadal kluzce a nepevně – samé uvolněné mokré kamení. Přitom bylo porostlé keříky. Kdyby uklouzla, chytí se keříku, stejně jako se chytila té olše na okraji.

„Voda vede k lidem,“ pravila a začala sestupovat dolů.

Sestupovala bokem drobnými skoky k pravému břehu potoka. Nejdřív jí to šlo docela dobře, i když byl svah příkřejší, než vypadal shora, a rozbité podloží jí vrzalo pod teniskami při každém pohybu. Batoh, o kterém dosud sotva věděla, jí najednou začal připadat jako veliké, neposedné dítě v nůši. Pokaždé, když se jí na zádech posunul, musela zamávat rukama, aby udržela rovnováhu. Nic se jí ale nestalo a to bylo sakra dobře, protože když se v půli svahu zastavila, pravá noha, o kterou se opírala plnou vahou, jí vyloženě zajela hluboko do vrstvy kamení, a Trisha si uvědomila, že už nahoru nedokáže vylézt. Údolí jí tedy bylo souzeno.

Znovu vyrazila. Ve třech čtvrtinách cesty jí do obličeje vletěl jakýsi hmyz – veliký, žádná moucha nebo komár. Byla to vosa a Trisha se po ní s výkřikem ohnala. Batoh se jí prudce zhoupl na stranu, kterou sestupovala, pravá noha jí sklouzla a v tu chvíli ztratila rovnováhu. Upadla, narazila ramenem na skalnatý svah, až jí zuby cvakly, a začala klouzat dolů.

„Do *háje zelenýho!“* zaječela a hrábla do země. Jenomže tím jen uvolnila lavinu kamení, které se kolem ní vyhrnulo, a ostrý kus křemene jí rozřízl dlaň, až to zabolelo. Chňapla po keříku a keřík jí zůstal v ruce, protože měl hloupě mělké kořeny. Chodidlem do čehosi udeřila, pravá noha se jí ohnula v bolestivém úhlu a Trisha najednou letěla vzduchem a svět se otáčel, protože prováděla neplánované salto.

Trisha dopadla na záda a tak sjížděla dál, nohy roztažené, ruce rozkmitané, a křičela bolestí a strachem a překvapením. Pláštěnka a záda trička se jí vyhrnuly až po lopatky. Mezi nimi jí ostré kamení trhalo kousky kůže. Snažila se brzdit nohama. Levá noha jí narazila na vyčnívající kus břidlice a stočila se napravo. To způsobilo, že se Trisha začala kutálet – nejdřív na břicho a pak na záda a pak znovu na břicho, batoh ji při každé otočce tlačil do zad a vzápětí ji nadnášel. Nebe bylo dole, ten hnusný drolivý štěrkový svah nahoře, a pak si vyměnily místa – a budeme střídat, vyměníme si partnera v tanci.

Trisha projela posledních deset metrů vleže na levém boku, s levou rukou nataženou před sebou a obličejem schovaným v ohbí lokte. Do čehosi vrazila tak prudce, že se jí na žebrech objeví modřina… a potom, ještě než stačila pořádně zvednout hlavu, jí těsně nad levou lícní kostí projela bolest jako jehla. Trisha zaječela a vyskočila na kolena a zároveň se plácla do obličeje. Cosi rozplácla – samozřejmě další vosu, co jiného, zrovna když ji znovu bodala, a pak otevřela oči a uviděla je všude kolem sebe: žlutohnědě pruhovaný hmyz, který vypadal, že ho zadeček táhne k zemi, jako nacucané těžkopádné továrny na jed.

Trisha přistála u suchého stromu, jenž stál pod svahem asi osm metrů od hučícího potoka. V nejnižším místě, kde se strom větvil, právě ve výši očí malé holčičky, které bylo devět, ale byla vysoká na svůj věk, viselo šedé papírové hnízdo. Všude po něm lezly podrážděné vosy. Další vyletovaly z otvoru nahoře.

Trishe vjela ze strany do krku další bolestivá jehla, těsně pod okrajem čepice. Další žihadlo ji žahlo do pravé ruky nad loktem. Rozječela se a úplně zpanikařená se rozběhla. Cosi ji bodlo do zátylku. Cosi ji bodlo do beder, nad opasek džínů, protože tričko se jí vysoukalo a umělohmotná pláštěnka byla na cáry.

Běžela k vodě, bezmyšlenkovitě, neplánovaně, jako beze smyslů. Prostě tím směrem byla volnější cesta. Proplétala se kolem křovisek, a když podrost začal houstnout, prodrala se jím přímo. U potoka se zastavila, jen lapala po dechu a uslzeně (a ustrašeně) se ohlížela. Vosy zmizely, ale napáchaly pořádnou škodu, než se jí podařilo vosy předběhnout. Levé oko měla tak oteklé, že se jí skoro zavřelo, protože první žihadlo dostala do tváře nedaleko něj.

Jestli mám alergii, tak umřu, pomyslela si, ale jak v ní ještě doznívala panika, nic si z toho nedělala. Posadila se u potoka, který ji

dostal do všech těch potíží, a jen vzlykala a popotahovala. Když se trošku zase uklidnila, sundala si batoh. Prudké, bolestivé nárazy ji zubožily, každý z nich její tělo zmáčkl jako pružinu, až jí z popíchaných míst vystřelovaly rozžhavené šipky bolesti. Objala batoh oběma rukama, kolébala ho jako panenku a brečela na celé kolo. Když tak batoh držela, připomnělo jí to Monu, která leží na zadním sedadle auta, hodná Móňa Balóňa s velikýma modrýma očima. V době, kdy se její rodiče chystali k rozvodu a pak se skutečně rozváděli, byly chvíle, kdy ji jedině Mona dokázala utěšit. Byly doby, kdy jí ani Pepsi nerozuměla. Teď jí rozvod rodičů připadal jako naprostá banalita. Byly horší problémy než dospělí, kteří spolu nedokážou vyjít, například vosy a Trisha by dala všechno za to, kdyby mohla Monu zase vidět.

Aspoň že na ta žihadla neumře, jinak by už nejspíš umírala. Zaslechla kdysi, jak se její máma baví s paní Thomasovou z domu naproti přes ulici, o někom, kdo měl alergii na žihadla, a paní Thomasova tehdy řekla: „Když toho chudáka starýho Franka žahly, stačilo deset vteřin a byl vopuchlej jak balón. Kdyby neměl u sebe ty svoje injekce, nejspíš by se udusil."

Trisha neměla pocit, že se dusí, ale bodnutí hrozně bolela a napuchla jako balóny, to tedy ano. Bodnutí u oka způsobilo, že jí tam na kůži vyrostla sopka, na kterou se mohla přímo podívat, a když na ni opatrně sáhla, hlavou jí projela bolest, až žalostně vykřikla. Už tolik neplakala, ale oko jí stejně bezmocně slzelo.

Trisha se pomalu a opatrně ohmatala. Našla nejméně šest žihadel (měla pocit, že na levé straně, těsně nad kyčlí, byla možná dvě i tři v jednom místě – tam ji to bolelo úplně nejvíc). Záda měla celá odřená a levá paže, která to ke konci pádu schytala nejhůř, byla od zápěstí až po loket celá od krve. Tvář, do které ji dloubl pahýl větve, také znovu krvácela.

To není fér, pomyslela si. Není to –

Pak ji napadlo něco strašného… jenomže to nebyl jen takový nápad, byla to jistota. Walkman v boční kapse batohu se rozbil, rozpadl se na milión kousků. Takové kotrmelce nemohl přežít.

Trisha rozepjala přezky batohu zakrvácenými roztřesenými prsty a nakonec se jí podařilo řemínky vyprostit. Vytáhla gameboy a ten *byl* na cucky, z okénka, kde se míhaly drobné elektronické hvězdičky, nezbylo nic, jen pár střepů žlutého skla. Taky pytlík bramborových lupínků se roztrhl a bílá krabička gameboye byla celá od mastných

drobků.

Obě plastové lahve, ta s vodou i s limonádou, byly pomačkané, ale naštěstí zůstaly celé. Sáček s obědem byl tak rozpláclý, že vypadal spíš jako zvířátko přejeté na silnici (a olepené dalšími bramborovými drobky), ale Trishu ani nenapadlo se do něj podívat. *Můj walkman,* říkala si v duchu, a když rozvírala zip vnitřní kapsy, ani si neuvědomovala, že pláče. *Chudák walkman.* Připadalo jí, že k tomu všemu nedokáže nádavkem snést odloučení od hlasů ze světa lidí.

Trisha sáhla do kapsy a to, co vytáhla, byl zázrak: nedotčený walkman. Šňůra od sluchátek, kterou předtím úhledně omotala kolem malé krabičky, se uvolnila a byl z ní chuchvalec, ale to bylo všechno. Držela walkman v ruce a nedůvěřivě se dívala chvíli na něj a chvíli na gameboy, jenž ležel vedle ní. Jak to, že jeden je celý a druhý úplně rozbitý? Jak je to možné?

Ale není, oznámil jí ten chladný a nenávistný hlas v hlavě. *Jenom* vypadá, *že je v pořádku, ale uvnitř je polámaný.*

Trisha rozmotala šňůru, nasadila si sluchátka a položila prst na tlačítko. Zapomněla na žihadla, na štípance od komárů a much, na rány a škrábance. Zavřela opuchlá, těžká víčka, aby se ocitla na chvíli ve tmě. „Pane Bože, prosím tě," pronesla do té tmy, „ať můj walkman není polámaný." Potom zmáčkla hlavní tlačítko.

„A teď něco mimořádného," oznámila rozhlasová moderátorka – jako by vysílala přímo zprostředka Trishiny hlavy. „Jedna žena ze Sanfordu, která byla se svými dvěma dětmi na výletě po Appalačské stezce v okresu Castle, oznámila, že se jí ztratila dcera, devítiletá Patricie McFarlandová. Patrně zabloudila v lesích na západ od TR-90 a města Motton."

Trisha rázem otevřela oči a poslouchala dalších deset minut, dlouho poté, co se WCAS vrátil jako člověk postižený železným zlozvykem zase ke country hudbě a rozhlasové burze přebytečných věcí. Zabloudila v lese. Tak už to bylo oficiální. Za chvíli zahájí akci, i když nevěděla *kdo* – předpokládala, že lidé s helikoptérami, přichystanými vyletět, a se psy, přichystanými jít po stopě. Matka bude k smrti vystrašená… ale Trisha stejně cítila, jak se do ní vkrádá uspokojení, když o této možnosti přemýšlela.

Nedávala na mě pozor, pomyslela si – trochu pokrytecky, to se musí přiznat. Jsem ještě malé dítě a ona na mě nedávala pozor. A jestli se do mě pustí, já prostě řeknu: „Vy jste se pořád hádali a já už jsem

to nakonec nemohla vydržet.“ Pepsi by se to líbilo. Bylo to přesně jako od V. C. Andrewsové.

Nakonec walkman vypnula, namotala šňůru od sluchátek na krabičku, vlepila černé plastové krabičce naprosto pokornou pusu a láskyplně ji zastrčila zase do kapsy. Zadívala se na rozmačkaný sáček s obědem, ale nakonec došla k závěru, že se nedokáže přinutit a podívat se dovnitř, aby viděla, v jakém stavu je chleba a zbývající oplatky. Bylo by to příliš smutné. Ještě štěstí, že to vajíčko snědla dřív, než se z něho stal vajíčkový salát. To pomyšlení by si asi zasloužilo úsměv, ale zdálo se, že úsměvy nejsou na skladě. Ta studna smíchu, kterou její matka považovala za nevyčerpatelnou, nejspíš dočasně vyschla.

Trisha seděla na břehu potoka, který v těch místech nebyl široký ani metr, a nešťastně pojídala brambůrky nejdřív z prasklého pytlíku a potom je sbírala ze sáčku s obědem a nakonec vyďobávala ty nejmenší úlomky ze dna batohu. Kolem nosu jí probzučel jakýsi velký brouk a Trisha se před ním prudce přikrčila a zvedla ruku, aby si ochránila obličej, ale byl to jen ovád.

Nakonec všechno naskládala do batohu, ale pohybovala se přitom jako šedesátiletá paní po celodenní dřině (cítila se jako šedesátiletá paní po celodenní dřině) – dokonce i rozbitý gameboy putoval dovnitř – a vstala. Než znovu zapnula přezky, stáhla si pláštěnku a podržela ji chvíli před sebou. Tenounká pláštěnka ji při pádu ze svahu nijak neochránila a teď byla na cucky, takže ve větru plácala tak, že za jiných okolností by to Trishe připadalo legrační – vypadala skoro jako modrá tahitská sukně z umělé hmoty – ale došla k závěru, že si ji přece jen nechá. Přinejmenším ji snad ochrání před mouchami, které se znovu houfovaly kolem její zoufalé hlavy. Komárů bylo až černo, určitě je přitahovala krev na pažích. Nejspíš ji vyčenichali.

„Fuj,“ nakrčila Trisha nos a ohnala se čepicí po bzučícím mračnu, „to je ale hnus!“ Snažila se myslet na to, že by měla být ráda, že si nezlámala ruce nebo nerozbila hlavu, taky by měla být ráda, že není alergická na vosí bodnutí jako kamarád paní Thomasové pan Frank, ale vděčnost je zatrolená věc, když se bojíte, jste celí podrápaní, opuchlí a vůbec jako po bitvě.

Už si znovu natahovala pláštěnku – batoh přijde nahoru – když se podívala na potok a všimla si, jak jsou břehy těsně nad vodou bahnité. Klekla si na koleno a přitom sebou škubla, protože pásek džínů se jí otřel o místo nad kyčlí, kam ji bodla vosa, a nabrala do prstů trochu

mazlavé hnědošedé kaše. Má to zkusit, nebo ne?

„No, ničemu to neuškodí," povzdychla si a ťukla si bahno na otok nad kyčlí. Bahno bylo lahodně chladné a svědivá bolest skoro okamžitě polevila. Pečlivě si namazala blátem všechny otoky, na které dosáhla, také ten, který jí vyrostl pod okem. Pak si otřela ruce o džíny (ruce i džíny byly výrazně opotřebovanější, než tomu bylo před šesti hodinami), oblékla si roztrhanou pláštěnku a pak se nasoukala do popruhů batohu. Naštěstí se jí na zádech neopíral o žádné místo, kam ji bodly vosy. Trisha se znovu vydala podle potoka a za pět minut se opět ocitla v lese.

Šla tak asi šest hodin a neslyšela nic, jenom pípání ptáků a neustálé bzučení much. Skoro celou dobu mrholilo a jednou se spustila taková přeháňka, že znovu celá promokla, i když se schovala pod největší strom, jaký našla. Aspoň že při tom druhém lijáku nehřmělo a neblýskalo se.

Trisha se v životě necítila tak městsky, jako když se toho mizerného, strašného dne začínalo stmívat. Připadalo jí, že stromy se semkly do jednoho šiku. Nějakou dobu procházela mezi kmeny starých vzrostlých borovic a na takovém lese nebylo nic divného, stejně jako je tomu v kreslených filmech od Disneye. Potom se najednou objevily divoké houštiny a Trisha se prodírala uzlovatými propletenci zakrslých stromů a hustých křovin (a ty byly hodně trnité), a vzpírala se zákeřným větvím, které jí chňapaly po rukou a očích, jako by jejich jediným cílem bylo ji zadržet. S postupující únavou, která přecházela ve vyčerpání, začala jim Trisha přisuzovat skutečnou inteligenci, potměšilé a zlovolné vědomí, že je zde vetřelec v roztrhané modré pláštěnce. Začalo jí připadat, že větve sice touží pořádně ji poškrábat – nebo mít dokonce to štěstí a vypíchnout jí oko –, ale to až na druhém místě. Ta křoviska ji však ve skutečnosti chtěla odlákat od potoka, od její stezky k lidem, od jejího průvodce k volnosti.

Trisha byla ochotna spustit potok z očí, když stromy a křoví zhoustly příliš, ale odmítala ho ztratit z doslechu. Pokud se tiché bublání potoka vzdálilo, padla na všechny čtyři a radši pod nejhorším houštím podlezla, než aby ho obcházela a hledala průchod. Plazit se po půdě, která pod ní vrzala, bylo to nejhorší (v borových lesích byla půda suchá a příjemně vyložená jehličím. V hustém křoví jí vždycky připadala mokrá). Batoh se prodíral houštinami větví a křoví s ní, ale někdy za něj uvízla… a pořád, ať bylo křoví sebehustší, jí před obliče-

jem viselo a tancovalo mračno těch nenechavých potvor.

Chápala, čím to, že je všechno tak zlé, tak skličující, ale nedokázala to vyslovit. Souviselo to s tím, že tu skoro nic nedokázala pojmenovat. Něco znala, protože jí o tom pověděla matka: břízy, buky, olše, smrky a borovice. Duté drnčení datla a drsné krákání vran. Vrzání cvrčků, když se den začal stmívat… ale co to všechno ostatní? Pokud jí o tom matka vyprávěla, už si to Trisha nepamatovala, ale matka jí to asi vůbec neříkala. Pomyslela si, že matka je opravdu jen městské děvče z Massachusetts, která nějakou dobu žila v Maine, ráda chodila do lesa a přečetla si pár průvodců přírodou. Co bylo například tamhleto husté křoví s lesklými zelenými listy (panebože, snad ne jedovatý dub)? Nebo ty malé, vychrtlé stromky se špinavě šedými kmeny? Nebo stromy s úzkými povislými listy? Lesy kolem Sanfordu, lesy, které matka znala a kudy chodila – někdy s Trishou a jindy sama –, byly lesíky jako pro panenky. Ty zdejší lesy pro panenky nebyly.

Trisha se pokusila představit si stovky hledačů, kteří se k ní hrnou. Měla dobrou fantazii a zpočátku jí to šlo docela snadno. Viděla, jak na parkoviště po celé západní části Appalačské stezky v Maine zajíždějí velké žluté školní autobusy a v okénku, kde bývá cílová stanice, mají nápis CHARTER PÁTRACÍ SKUPINA. Dveře se otevřely a ven vyběhli muži v hnědých uniformách, někteří měli na řemínku psa a všichni měli u opasku připnutou vysílačku a pár vybraných jedinců mělo megafon na baterii. Ty uslyší jako první, mohutné zesílené Boží hlasy, které budou volat: „PATRICIE McFARLANDOVÁ, KDE JSI? JESTLI MĚ SLYŠÍŠ, JDI ZA MÝM HLASEM!“

Ale jak lesní stíny houstly a spojovaly další větve v hradbu, provázelo ji jen šumění potoka – který nebyl o nic širší nebo užší, než jaký byl ve chvíli, kdy se zřítila po svahu na břeh – a vlastní oddechování. Obrázky mužů v hnědých uniformách, které si představovala, pomalu bledly.

Nemůžu tu zůstat celou noc, pomyslela si, nikdo nemůže čekat, že tu zůstanu celou noc –

Cítila, jak se jí znovu pokouší zmocnit panika – popoháněla jí srdce, vysušovala ústa, tepala jí v očích. Ztratila se v lese, obklopena stromy, které neuměla pojmenovat, osaměla na místě, kde jí slovní zásoba městské dívky nebyla k ničemu, takže jí zbyl jen úzký rejstřík znalostí a reakcí, to vše primitivní. Z městské dívky k dívce jeskynní je jen malý krůček.

Bála se tmy, i když byla doma ve svém pokoji, kam jí oknem padalo světlo pouliční lampy na rohu. Myslela si, že jestli bude muset venku strávit noc, tak umře strachem.

Něco v ní se chtělo rozběhnout. Ať si ji tekoucí voda měla nakonec zavést k lidem, všechno jí to připadalo jako blbost z *Domku na prérii.* Ušla podle toho potoka už celé kilometry a dovedl ji akorát k dalším hejnům much. Chtěla utéct pryč, jedno, jakým směrem, ale tou nejpohodlnější cestou. Utíkat a najít lidi, než padne tma. Ten nápad byl úplně praštěný a moc nepomáhal. Rozhodně nezmínili bolest v očích (a opuchliny po bodnutí, ty už zase bolely), ani nezahnal měďnatou pachuť strachu v ústech.

Trisha se prodrala skupinkou stromů, které rostly tak těsně u sebe, že se skoro propletly, a vylezla na malý holý pahrbek, kolem kterého se potok stáčel ostře vlevo. Ten kopeček, ze všech stran obklopen křovím a skupinkami stromů s ježatými větvemi, připadal Trishe jako kousek ráje. Ležel na něm dokonce padlý strom, který mohl sloužit jako lavička.

Došla k němu, posadila se, zavřela oči a pokusila se pomodlit o záchranu. Prosit Boha, aby nenechal rozbít walkman, bylo snadné, protože to udělala bezmyšlenkovitě. Ale teď jí šla modlitba těžce. Ani jeden z rodičů do kostela nechodil – máma byla katolický odpadlík a táta, pokud Trisha věděla, neměl nikdy od čeho odpadnout – a teď Trisha zjistila, že je ztracená a chybí jí slovní zásoba. Odříkala Otčenáš, ale zněl z jejích úst hluše a neposkytoval útěchu, byl asi stejně užitečný, jako by zde byl elektrický otvírač konzerv. Otevřela oči, rozhlédla se po mýtince a viděla až moc dobře, jak ovzduší šedne, a nervózně sevřela poškrábané ruce.

Nevzpomínala si, že by někdy s matkou probírala duchovní záležitosti, ale ani ne před měsícem se ptala svého otce, jestli věří v Boha. Byli tehdy venku za jeho domkem v Maldenu, pojídali zmrzlinu od zmrzlináře, který stále přijížděl ve své bílé cinkavé dodávce (při vzpomínce na tu dodávku se Trishe zase chtělo brečet). Péťa byl „v parku“, jak se říkalo v Maldenu, kde vyváděl se svými starými kamarády.

„Bůh,“ pronesl táta, jako by to slovo ochutnával jako nějakou novou zmrzlinovou příchuť – vanilkovou s Bohem místo vanilkové s rozinkami. „Jak tě to napadlo, zlatíčko?“

Zavrtěla hlavou, protože nevěděla. Když teď tak seděla na kmeni

povaleného stromu v tom podmračeném červnovém podvečeru plném komárů, vynořila se jí v hlavě děsivá myšlenka: co když se ptala, protože nějak v hloubi duše předvídala budoucnost a věděla, že se to stane? Věděla a řekla si, že bude potřebovat kousek Boha, aby přežila a vyslala světlici?

„Bůh," řekl Lany McFarland a olizoval zmrzlinu. „Bůh, víš, Bůh…" Ještě chvíli přemýšlel. Trisha seděla potichu vedle něj u piknikového stolku, dívala se na jeho zahrádku (bylo by třeba posekat trávník) a nechávala ho, ať si všechno řádně rozmyslí. Nakonec odpověděl: „Povím ti, v co věřím. Věřím v Neslyšné."

„Co?" Podívala se na něj celá nejistá, jestli si z ní nedělá legraci. Ale *nevypadal,* že vtipkuje.

„Neslyšné. Pamatuješ, jak jsme bydleli na Fore Street?"

Jistěže se pamatovala na dům na Fore Street. Stál tři bloky od místa, kde seděli teď, poblíž hranice s městem Lynn. Byl to větší dům než tento, s větší zahradou, kterou táta vždycky sekal. To bylo dávno, kdy Sanford znamenal ještě prarodiče a letní prázdniny a Pepsi Robichaudová byla prázdninová kamarádka a rukodělné pšouky byly nejlegračnější vtipy ve vesmíru… samozřejmě kromě skutečných pšouků. Kuchyň v domě na Fore Street nepáchla zvětralým pivem jako v tomto domě. Přikývla, protože si to moc dobře pamatovala.

„Měl elektrické topení, ten dům. Pamatuješ, jak hučelo potrubí ve stěnách, i když se netopilo? Dokonce i v létě?"

Trisha zavrtěla hlavou. A táta přikývl, jako by to čekal.

„Protože sis na to zvykla," vysvětlil. *„Ale* můžeš mi věřit, Trish, hučelo pořád. I v domě, kde nemají takové topení, se pořád něco ozývá. Zapíná se a vypíná lednička. Chrastí v potrubí.. Podlahy vržou. Venku jezdí auta. To všechno slyšíme pořád, takže to většinou neslyšíme vůbec. Takže je to nakonec…" A ukázal na ni, aby za něj dopověděla, jak to dělával, už když byla maličká, seděla mu na klíně a začínala číst. Dávné, milované gesto.

„Neslyšné," řekla, sice úplně nepochopila, co to slovo znamená, ale bylo jasné, že otec je chce slyšet.

„Výý-tečně," pochválil ji a znovu na ni ukázal zmrzlinou. Po khaki kalhotech mu stékala kapka zmrzliny a Trishu napadlo, kolikpak piv už toho dne asi vypil. „Výý-tečně, zlatíčko, Neslyšné. Nevěřím v žádného skutečně myslícího Boha, který předepisuje smrt každého ptáka v Austrálii nebo každého brouka v Indii, v Boha, který zazna-

menává všechny naše hříchy do velké zlaté knihy a soudí nás, když zemřeme – nechci věřit v Boha, jenž by úmyslně tvořil zlé lidi a pak je úmyslně posílal do pekla, které stvořil, aby se tam smažili – ale věřím, že *něco* musí být.“

Rozhlédl se po zahrádce s přerostlou, vylysalou trávou, s malou houpačkou a klouzačkou, které postavil pro svého syna a dceru (Péťa už z ní vyrostl a Trisha vlastně taky, i když se stále chodila zhoupnout, když tu byla, nebo se šla sklouznout, jen aby mu udělala radost), na dva zahradní trpaslíky (jeden byl sotva vidět v bujném porostu jarního plevele), na plot úplně vzadu, který potřeboval natřít. V té chvíli jí připadal starý. Trochu popletený. Trochu vystrašený. *(Jako by se ztratil v lese,* pomyslela si teď, jak tak seděla na padlém kmeni s batohem mezi teniskami.) Potom přikývl a podíval se znovu na ni.

„Jo, něco. Nějaká nadhumánní síla dobra. Víš, co to je, nadhumánní?“

Přikývla, i když přesně nevěděla, ale nechtěla ho přerušovat, aby jí to vysvětloval. Nechtěla, aby jí přednášel, dnes ne. Dnes se od něj chtěla jen něco naučit.

„Myslím, že existuje síla, která chrání opilé puberťáky – *většinu* opilých puberťáků –, aby se nerozflákali v autě, když jedou domů z maturitního večírku nebo svého prvního velikého rockového koncertu. Která chrání většinu letadel, aby se nerozflákala, i když se v nich něco pokazí. Ne všechna, ale většinu. Hele, už jenom fakt, že od roku 1945 nikdo nepoužil jadernou zbraň na opravdové živé lidi, znamená, že *něco* musí být na naší straně. Dřív nebo později to samozřejmě někdo udělá, ale víc než půl století… to je dlouhá doba.“

Odmlčel se a zahleděl se na trpaslíky, na jejich prázdné, veselé tváře.

„Existuje něco, co většinu z nás chrání, abychom nezemřeli ve spánku. Žádný dokonalý vševidoucí Bůh, myslím, že na to důkazy nejsou, ale nějaká síla.“

„Neslyšná.“

„Pochopilas to.“

Pochopila, ale nelíbilo se jí to. Připadalo jí, jako by dostala dopis, o kterém si myslela, že bude zajímavý a důležitý, ale když ho otevřela, oslovení znělo Milý nájemníku.

„Věříš ještě v něco jiného, tati?“

„No, v takové obyčejné věci. Ve smrt a daně a že jsi nejkrásnější

dívka na světě.“

„Taa-ti.“ Smála se a vrtěla se, když ji k sobě mačkal a dával pusu na temeno, sice se jí líbilo, že ji objímá a dává pusu, ale nelíbil se jí ten pivní dech.

Pustil ji a vstal. „Taky věřím, že je hodina piva. Dáš si trochu ledového čaje?“

„Ne, díky,“ řekla, a možná že v ní nějaká jasnozřivost *zapracovala,* protože když už se chystal k odchodu, zeptala se: „Věříš ještě v něco jiného? Doopravdy?“

Úsměv na jeho tváři pohasl, zvážněl. Stál a přemýšlel (jak tak seděla na kmeni, vzpomněla si, jak jí lichotilo, že tak usilovně přemýšlí kvůli ní) a zmrzlina mu už začala stékat po ruce. Když zvedl hlavu, znovu se usmíval. „Věřím, že tvoje láska Tom Gordon letos dokáže vyhrát čtyřicet zápasů,“ řekl. „Věřím, že v této chvíli je to nejlepší koncový hráč v hlavních ligách – že jestli neonemocní a Sox budou pořád slušně odpalovat, mohl by příští říjen nadhazovat ve Světové sérii. Stačí ti to?“

„Anooo!“ vykřikla a rozesmála se, vážnost ji také opustila… protože Tom Gordon opravdu *byl* její láska a Trishe se líbilo, že to otec ví, a přitom je na ni milý a nedělá si z ní legraci. Rozběhla se k němu a pořádně ho objala, až se jí zmrzlina nalepila na košili, ale toho si nevšímala. Co znamená trocha sladké vody mezi přáteli?

A teď, jak tak seděla v houstnoucí šedi, poslouchala, jak všude kolem ní v lese kape voda, sledovala, jak se stromy rozpouštějí v nejasné obrysy, které jí budou brzy připadat hrozivé, napínala uši, jestli nezaslechne uměle zesílené volání („JDI ZA MÝM HLASEM!“) nebo vzdálený štěkot psů, napadlo ji: *Nemůžu se modlit k Neslyšnému. To prostě nejde.* Nemohla se však modlit ani k Tomu Gordonovi – to by bylo směšné –, ale možná by si mohla poslechnout, jak nadhazuje… a navíc proti Yankeeům. WCAS zrovna vysílali zápas Sox, Trisha by mohla poslouchat. Musela šetřit bateriemi, to věděla, ale chvíli by mohla poslouchat, ne? A kdo ví? Možná že zaslechne ty zesílené hlasy a štěkot psů dřív, než zápas skončí.

Trisha otevřela batoh, opatrně vytáhla walkman z vnitřní kapsy a nasadila si sluchátka. Chvíli váhala, najednou si byla zcela jistá, že rádio už nebude fungovat, že se nějaký důležitý drátek uvolnil, když padala ze svahu, a tentokrát uslyší jenom ticho, až zmáčkne vypínač. Byl to možná hloupý nápad, ale ten den se tolik věcí zvrtlo, že to vy-

padalo zároveň jako děsivě *přitažlivý* nápad.

Dělej, dělej, nebuď sralbotka!

Zmáčkla knoflík a jako zázrakem se jí hlava naplnila hlasem Jerryho Trupiana… a co víc, zvukovou kulisou Fenway Parku. Seděla v zšeřelém, mokrém lese, ztracená a osamělá, ale slyšela třicet tisíc lidí. Byl to zázrak.

„– přichází na své území," říkal Troop. „Jde do čelného postavení. Nadhazuje. A… *třetí odpal* Martinez ho zcela zaskočil! Ach, proběhl metu, to byla nádhera! Chyceno ve vnitřním rohu a Bernie Williams ztuhl na místě! Páni! A v půlce třetí směny je to stále dva pro Yankees a nula pro bostonské Red Sox."

Zpěvavý hlas poučil Trishu, aby zavolala 1-800-54-OBR, kde jí opraví auto, ale ona ho neslyšela. Odehrány byly už dvě směny a půl, což znamenalo, že muselo být osm hodin. Nejdřív jí to připadalo nepravděpodobné, ale vzhledem k barvě světla tomu nebylo těžké uvěřit. Byla úplně sama deset hodin. Připadalo jí to jako celá věčnost. Zároveň jí to připadalo jako nicotná chvilka.

Trisha máváním zaháněla mouchy (dělala to už tak automaticky, že si to ani neuvědomovala) a po chvilce se ponořila do batohu. Chleba s tuňákem na tom nebyl tak zle, jak se bála, byl rozpláclý a roztrhaný na kusy, ale pořád v něm bylo možno poznat sendvič. Sáček ho jaksi udržel pohromadě. Zbývající oplatka se však proměnila v cosi, co by Pepsi Robichaudová nejspíš nazvala „cimpr campr".

Trisha seděla, poslouchala zápas a pomalu snědla půlku chleba s tuňákem. Probudil v ní chuť k jídlu a klidně by ho zhltla celý, ale vrátila ho zpátky do sáčku a místo něj dojedla cimprcamprovou oplatku, prstem vydlabávala z papíru zvlhlé drobky a ohavně vypadající, dobroučkou bílou smetanovou náplň (ta je vždycky krémovitá a nikdy krémová, dumala Trisha). Když prstem vydolovala vše, co se dalo, obrátila papír naruby a dočista ho olízala. *Říkejte mi slečna Nedojezená,* pomyslela si a vrátila obal od oplatky do sáčku. Povolila si další tři pořádné doušky limonády a pak se špičkou špinavého prstu pustila do pátrání po dalších zlomcích brambůrků, zatímco Red Sox a Yankeeové odehráli zbytek třetí a celou čtvrtou směnu.

Uprostřed páté to už bylo čtyři jedna pro Yankees, přičemž Martineze vystřídal Jim Corsi. Lany McFarland pohlížel na Corsiho s hlubokou nedůvěrou. Jednou, když s Trishou po telefonu probírali baseball, řekl: „Pamatuj na má slova, zlatíčko – Jim Corsi nemá Red Sox v

lásce.“ Trisha se zahihňala, nemohla si pomoct. Mluvil tak strašně *vážně.* A po chvíli se táta rozesmál taky. Stalo se to mezi nimi jakousi narážkou, která byla jenom jejich, jako heslo: „Pamatuj na má slova, Jim Corsi nemá Red Sox v lásce.“

Na začátku šesté směny však Corsi Red Sox v lásce měl, protože dotáhl na Yankees tři oběhy. Trisha věděla, že by měla rádio vypnout, aby ušetřila baterie, Tom Gordon nebude nadhazovat v zápase, ve kterém Red Sox byli o tři body pozadu, ale nesnesla pomyšlení, že ztratí spojení s Fenway Parkem. Poslouchala šum hlasů jako z mořské škeble ještě dychtivěji než komentátory Jerryho Trupiana a Joea Catiglioneho. Ti lidé tam byli, skutečně tam *byli,* pojídali párky a pili pivo a stavěli se do fronty, aby si koupili suvenýry a zmrzlinu a hustou polévku u stánku Legal Seafood. Dívali se, jak Darren Lewis – DeeLu, jak mu někdy říkali komentátoři – vstupuje na území pálkaře a zářivé světelné panely za něj vrhají stíny, protože nebe nahoře už tmavlo. Nesnesla pomyšlení, že by vyměnila těch třicet tisíc hlučících hlasů za tichý bzukot komárů (jejichž mračno s postupujícím večerem houstlo), za kapání vody z listů, vrzavé *rik-rik* cvrčků… a jiné zvuky, které se tu mohou ozývat.

Nejvíc se bála právě těch jiných zvuků.

Jiných zvuků ve tmě.

DeeLu odpálil míč napravo a o jeden aut později Mo Vaughn šel do skluzu na metu, který se nepovedl. *Zpátky zpátky ZPÁATKÝÝ!“* hulákal Troop. *„Vletělo to přímo mezi Red Sox!* Kdosi – myslím, že to mohl být Rich Garces – míč zachytil v letu. *Homerun, Mo Vaughne!* Je to jeho dvanáctý homerun tohoto roku a vedení Yankeeů se snižuje na jeden bod.“

Trisha, která pořád seděla na kmeni stromu, se smála a tleskala a pak si narazila čepici podepsanou Tomem Gordonem pevněji na hlavu. Už byla úplná tma.

Na konci osmé směny odpálil Nomar Garciaparra na dva oběhy. Red Sox se za stavu pět čtyři ujali vedení a na začátku deváté směny nastoupil jako nadhazovač Tom Gordon.

Trisha sklouzla z kmene na zem. Kůra ji škrábla o opuchlý bok, kam ji poštípaly vosy, ale sotva si toho všimla. Komáři se okamžitě hladově usadili na holých zádech, kde se jí skasalo tričko a cáry modré pláštěnky, ale ona je necítila. Hleděla na poslední odrazy světla na hladině potoka – blednoucí jako zakalená rtuť – a posadila se na vlh-

kou zem s prsty přimáčknutými na tváře. Najednou jí připadalo moc důležité, aby Tom Gordon udržel jednobodové vedení, aby zajistil vítězství proti mocným Yankeeům, kteří sice začátkem sezóny ztratili zápas i odvetu s Anaheimem, ale od té doby skoro neprohráli.

„Do toho, Tome," zašeptala. V pokoji hotelu Castle View její matka umírala hrůzou. Otec seděl v letadle společnosti Delta na lince z Bostonu do Portlandu, protože letěl za Quillou a synem. Do stanic státní policie okresu Castle, které byly určeny jako Středisko Patricie, se po marném hledání vracely první pátrací skupiny, velmi podobné těm, které si ztracená holčička představovala. Před stanicemi parkovaly přenosové vozy tří televizních stanic z Portlandu a dvou z Portsmouthu. V lesích kolem Mottonu a tří nezačleněných oblastí, TR-90, TR-100 a TR-110, které se táhly až ke komínu New Hampshiru, zůstaly víc než tři desítky zkušených zálesáků (a někteří *měli s* sebou psy). Ti, kteří zůstali v lese, se shodovali na tom, že Patricie McFarlandová musí být stále kolem Mottonu nebo v TR-90. Byla to přece jenom malá holčička a těžko by se zatoulala moc daleko od místa, kde byla spatřena naposledy. Tito zkušení průvodci, strážci zvěře a muži z Lesní služby by užasli, kdyby věděli, že Trisha se dostala skoro třináct kilometrů na západ od oblasti, kterou pátrací skupiny považovaly za nejpravděpodobnější.

„Do toho, Tome," šeptala. „Do toho, Tome, raz dva tři teď. Víš, jak na to."

Ale dnes večer ne. Gordon zahájil devátou směnu tím, že nechal přeběhnout hezkého, ale zlého hráče Yankeeů Dereka Jetera, a Trisha si vzpomněla na něco, co jí kdysi povídal otec: když družstvo získá zahajovací přeběh, zvětší se jejich šance na bod o sedmdesát procent.

Jestli vyhrajeme, jestli Tom zachrání zápas, tak se zachráním i já.

Ta myšlenka ji napadla tak náhle – vypučela jí v hlavě jako rachejtle.

Bylo to jistě hloupé, stejně pošetilé, jako když otec před kritickým nadhazováním klepal na dřevo (což dělal pokaždé), ale s houstnoucí tmou a potokem, který ztrácel své poslední stříbrné matné odlesky, jí to připadalo zároveň naprosto jisté a samozřejmé, jako že dvě a dvě jsou čtyři: jestli Tom Gordon zachrání zápas, zachrání se i *ona.*

Nastoupil O'Neill. Jeden aut. Přišel Bernie Williams. „Stále nebezpečný odpalovač," poznamenal Joe Castiglione a Williams vzápětí

odpálil do centra a umožnil Jeterovi, aby se dostal na třetí metu.

„Proč jsi to říkal, Joe?“ zasténala Trisha. „Do háje, proč jsi to musel *říkat?“*

Běžci na první a třetí, jenom jeden aut. Diváci na Fenway jásali, doufali. Trisha si je představovala, jak se napjatě naklánějí na sedadlech dopředu.

„Do toho, Tome, do toho, Tome,“ šeptala. Kolem ní se pořád mihotaly mouchy a komáři, ale Trisha si jich už nevšímala. Srdce se jí dotkla chladná a silná ruka zoufalství – podobala se tomu nenávistnému hlasu, který objevila ve svém nitru. Yankeeové byli příliš dobří. Pořádný odpal to zakončí, dlouhý míč nikdo nechytí, a na řadě byl ten hrozný, *hrozný* Tino Martinez a hned po něm ten nejnebezpečnější odpalovač ze všech. Strašák se už bude opírat kolenem o hrazení, pohupovat pálkou a pozorně se dívat.

Gordon zamířil nadhoz na Martineze na dva ku dvěma a hodil falší. „Strajk aut!“ zařval Joe Castigilone. Jako by tomu nemohl uvěřit. „Pánové, to byla nádhera! Martinez se minul nejméně o třicet centimetrů!“

„O *půl* metru,“ dodal Troop snaživě.

„Takže teď všechno visí na vlásku,“ řekl Joe a Trisha kromě jeho hlasu slyšela, jak celá ta masa ostatních hlasů, které patřily fanouškům, začíná mohutnět. Začalo se rytmicky tleskat. Věrní diváci se začali zvedat jako shromáždění v kostele, které se chystá zpívat žalm. „Dva na metě, dva aut, Red Sox těsně vedou o jeden přeběh, na místě nadhazovače stojí Tom Gordon a –“

„Neříkej to,“ zašeptala Trisha s rukama stále přimáčknutýma ke koutkům úst, „ani to *nevyslovuj!“*

Ale vyslovil. „A na pálku přichází vždy nebezpečný Darryl Strawberry.“

A bylo to. Zápas skončil. Velký Satan Joe Castiglione si otevřel hubu a všechno uřkl. Copak nemohl toho Strawberryho oznámit jenom jménem? Proč musel začínat s tím pitomým „vždy nebezpečný“, když každý hlupák ví, že už *tím* je nebezpečný?

„Tak všichni pozor, zapněte si bezpečnostní pásy,“ řekl Joe. „Strawberry sklání pálku. Jeter tancuje kolem třetí mety, snaží se Gordona přimět k hodu nebo aspoň upoutat jeho pozornost. Nedaří se mu ani jedno, ani druhé. Gordon hledí upřeně vpřed. Veritek dává signál. Jde do postavení. Gordon hází… *Strawberry se rozmachuje a mine,*

první strajk. Strawberry vrtí hlavou, jako by ho to znechutilo…“

„To by nemělo, protože to byl moc dobrý nadhoz,“ poznamenal Troop a Trisha, usazená v černé díře plné komárů uprostřed nicoty, si pomyslela: *Sklapni, Troope, hlavně už konečně sklapni.*

„Straw odstupuje… oklepává si botu… už je zase zpět. Gordon pohlíží na Williamse na první metě… zaujímá čelné postavení… nadhazuje. *Ven* a nízko.“

Trisha zaúpěla. Špičky prstů si bořila do tváří tak hluboko, že se jí rty vytáhly vzhůru v divném, šíleném úsměvu. Srdce jí v hrudi tlouklo jako zvon.

„Tak jdeme znova na to,“ ozval se Joe. „Gordon je připraven. Pálí, Strawbery se rozmachuje, a je to dlouhý vysoký odpal do pravého pole, jestli se udrží, bude po všem, ale stáčí se… stáčí se… stáááčí…“

Trisha čekala se zatajeným dechem.

„Špatný odpal,“ řekl Joe konečně a Trisha začala znovu dýchat. „Ale bylo to *velllmi* těsné. Strawberry těsně minul běžce na třetí metě. Míč letěl po nesprávné straně tak dva, dva a půl metru od čáry.“

„Já bych řekl metr a půl,“ dodal Troop snaživě.

„A vy si strčte ty metry někam,“ zašeptala Trisha. „No tak Tome, do toho, *prosím tě“* Ale on to nedokáže. Trisha to jistojistě věděla. Sice o fous, ale nedokáže to.

Přesto ho v duchu viděla jako živého. Nebyl moc vysoký a hubený jako Randy Johnson, nebyl ani malý a baňatý jako Rich Garces. Středně vysoký, štíhlý… a hezký. *Moc* hezký, zvlášť když měl nasazenou čepici, která mu stínila oči… jenomže její táta tvrdil, že skoro všichni hráči baseballu jsou hezcí. „Mají to v genech,“ řekl jí a dodal: „Spousta z nich samozřejmě nic nemá ve věži, takže tím se to vyrovnává.“ Ale na Tomovi nebyl zajímavý vzhled. Zajímavý byl ten jeho klid, než nadhodil, ten ji hned napoprvé upoutal a vzbudil její obdiv. Nepřecházel kolem nadhazovacího kopce, jak to dělali jiní, ani se neshýbal a neupravoval si boty, ani nezvedal sáček s kalafunou, aby ho vzápětí odhazoval zase na zem, až se vyfoukne obláček bílého prachu. Ne, číslo 36 prostě čekal, až pálkař přestane se *svými* tanečky. Stál tak klidně ve svém zářivě bílém dresu, když čekal, až bude pálkař připraven. A k tomu samozřejmě připočtěte tu věc, kterou dělal, když se mu podařil dobrý závěrečný nadhoz. Když odcházel ze svého stanoviště. Tu milovala.

„Gordon zaujímá čelné postavení a nadhazuje… a míč jde do ze-

mě! Veritek ho zablokoval tělem a tím získal bod… *vyrovnávací* bod.“

„Panenko na nebi!“ vyhrkl Troop.

Joe se to ani nepokusil zmírnit. „Gordon na kopci zhluboka dýchá. Strawberry stojí na svém místě. Gordon se otáčí… nadhoz… *vysoko.“*

Trishe se ve sluchátkách zdvihla bouře odporu jako zlověstný vítr.

„Nějakých třicet tisíc lidí na ochozech s tím nesouhlasí, Joe,“ poznamenal Troop.

„Máš pravdu, ale konečné slovo má Lany Barnett za metou a Barnett řekl, že to bylo vysoko. Míč šel naplno do Darryla Strawberryho. Tři na dva.“

V pozadí se vzedmulo rytmické tleskání. Hlasy diváků zaplnily vzduch, zaplnily jí hlavu. Ťukala do dřeva povaleného stromu, ale vůbec si to neuvědomovala.

„Diváci jsou na nohou,“ hlásil Joe Castiglione, „všech třicet tisíc, protože dnes večer si to nikdo nenechal ujít.“

„Možná s jednou či dvěma výjimkami,“ snažil se Troop. Trisha si ho nevšímala. Stejně tak Joe.

„Gordon jde na své území.“

Ano, viděla ho na jeho území, ruce už spojeny, už se nedívá na domácí metu přímo, ale hledí přes levé rameno.

„Gordon začíná.“

Odehrávalo se jí to přímo před očima: levá noha se zvedá a přitahuje se ke stojné pravé noze, zatímco ruce – ta s rukavicí, ta s míčem – se zdvihají k prsní kosti. Viděla dokonce Bernieho Williamse, který zároveň s nadhozem vyrazil ke druhé metě, ale Tom Gordon si ho nevšímal, a dokonce i v pohybu v něm přetrvával ten klid, oči upřené na rukavici Jasona Veriteka vznášející se za metou nízko a směrem k vnějšímu rohu.

„Gordon vypouští míč do tři… a dvou… *A –“*

Diváci jí to prozradili sami, protože vybuchli v jásot a řev.

„Třetí strajk!“ Joe skoro křičel. „Ach to je nádhera, hodil obloučkem na tři a dvě a Strawberry naprosto strnul! Red Sox vyhrávají nad Yankeei pět čtyři a Tom Gordon získává své osmnácté vítězství!“ Konečně klesl hlasem do obvyklejšího tónu. „Gordonovi spoluhráči běží k nadhazovacímu kopci a Mo Vaughn mává pěstí ve vzduchu a vede

své kamarády, ale ještě než Vaughn doběhne na místo, je tu Gordon se svým rychlým gestem, tím, které se fanoušci naučili velmi dobře znát za tu krátkou dobu, co je koncovým hráčem Sox."

Trishe vytryskly slzy. Zmáčkla vypínač na walkmanu a zůstala prostě sedět na vlhké zemi, zády opřená o kmen stromu a nohama roztaženýma a s pruhy modré pláštěnky mezi nimi jako tahitskou sukní. Brečela úplně nejvíc za celou dobu, co si skutečně připustila, že se ztratila, ale tentokrát brečela úlevou. Ztratila se, ale najdou ji. Byla o tom přesvědčena. Tom Gordon zachránil zápas, a tak bude zachráněna i ona.

Pořád ještě s pláčem si sundala pláštěnku, rozprostřela ji na zemi tak daleko pod kmen stromu, kam až si myslela, že dokáže vlézt, a pak se bokem sunula dospod, až se ocitla na podložce z umělé hmoty. To vše dělala, aniž si toho byla pořádně vědoma. V duchu byla stále ještě ve Fenway Parku, viděla rozhodčího, jak posuzuje Strawberryho, viděla Mo Vaughna, který se rozbíhal ke kopci, aby poblahopřál Tomu Gordonovi. Viděla Nomara Garciaparru, který vyběhl z první, Johna Valentina ze třetí a Marka Lemkea z druhé mety, aby udělali totéž. Ale než se k němu dostali, udělal Gordon to, co dělal vždycky, když vyhrál zápas: ukázal k nebi. Jediným rychlým pohybem prstu.

Trisha zastrčila walkman do batohu, ale než si položila hlavu na nataženou paži, rychlým pohybem ukázala vzhůru, stejně jako Gordon. A proč ne? Nakonec jí *cosi* pomáhalo celý den přežít, a že to byl hrozný den. A když na to cosi člověk ukázal, připomínalo to Boha. Není přece možné ukázat na hloupé štěstí nebo Neslyšné.

Když to udělala, ulevilo se jí a zároveň přitížilo – ulevilo, protože jí to připadalo jako opravdovější modlitba, než jakou by zvládla slovy, a přitížilo, protože tím si poprvé toho dne připadala skutečně osamělá. To gesto Toma Gordona způsobilo, že se cítila ztracená jako nikdy dosud, netušeně a nesmírně. Hlasy, které proudily ze sluchátek walkmanu a plnily jí hlavu, jí teď připadaly jako sen, jako hlasy duchů. Při tom pomyšlení se zachvěla, nechtěla tady venku myslet na duchy, v lese, kde se potmě krčí pod vyvráceným stromem. Stýskalo se jí po matce. A co víc, toužila po otci. Otec by ji dokázal odtud dostat, vzal by ji za ruku a odvedl odtud. A kdyby ji začaly bolet nohy, nesl by ji. Měl velké svaly. Když byla s Péťou na víkend u táty, brával ji v sobotu večer do náruče a nosil ji do ložnice na rukou. Dělal to, i když jí už bylo devět let (a byla velká na svůj věk). To byla její nejob-

líbenější chvíle z víkendů trávených v Maldenu.

Trisha zubožene a s podivením zjistila, že se jí stýská dokonce i po tom nesnesitelném, věčně nespokojeném bratrovi.

Trisha, stále plačíc a popotahujíc, nakonec usnula. Mouchy a komáři ve tmě kolem ní kroužili a stahovali se stále blíž. Nakonec začali přistávat na odkrytých kouscích kůže a začali hodovat na krvi a potu.

Lesem zavanul poryv vzduchu, načechral listí, setřásl z nich zbytky deště. Po chvilce ovzduší znehybnělo. Pak již nehybné nebylo. V tichu, vlhkém a plném kapek, se ozvalo praskání větviček. Pak utichlo a po chvilce se rozhoupaly větve a ozvalo se chraptivé oddychování. Zakrákala vrána jako na poplach. Znovu nastalo ticho a pak se ty zvuky začaly ozývat znovu a přibližovaly se k místu, kde spala Trisha s rukou položenou pod hlavou.

Konec čtvrté směny

Byli za tátovým domkem v Maldenu, jenom oni dva, seděli na zahradních židličkách, které byly trochu moc zrezivělé, a dívali se po trávě, která byla trochu moc přerostlá. Zahradní trpaslíci na ni vykukovali z houštin plevele a tajuplně, nepříjemně se usmívali. Trisha plakala, protože táta byl na ni zlý. Nikdy na ni takový nebýval, vždycky ji k sobě přitiskl a dal jí pusu na temeno a říkal jí zlatíčko, ale dneska byl hrozně zlý, a to jenom proto, že nechtěla otevřít poklop do sklepa pod kuchyňským oknem a sejít po čtyřech schodech a přinést mu plechovku piva z bedny, kterou tam měl v chladnu uloženou. Byla tak rozčilená, že se určitě osypala v obličeji, protože ji strašně svědil. Paže taky.

„Děťátko pláče v komoře, tatínek odjel na moře," posmíval se jí. Naklonil se k ní a Trisha ucítila jeho dech. Žádné další pivo nepotřeboval, už byl opilý, vzduch, který vydechoval, páchl jako kvasnice a chcíplé myši. „Proč jsi takový strašpytel? Nemáš v žilách ani *kapku* ledové vody."

Sice pořád brečela, ale odhodlala se, že mu ukáže, že v žilách ledovou vodu *má* – aspoň trošku –, takže vstala z rezavé zahradní židličky a přešla k ještě rezavějšímu poklopu. Ach, svědilo ji *celé tělo,* ale nechtěla ty dveře otevřít, protože na druhé straně bylo něco hroznéno – dokonce i ti zahradní trpaslíci to věděli, stačilo se podívat na ty

jejich potměšilé úsměvy, aby to člověku došlo. Přesto po madlu sáhla. Sevřela ho, protože táta se jí za zády posmíval tím hrozným cizím hlasem, že má jít *dál, dál,* ubrekánku, jdi dál, *zlatíčko,* jdi dál, *kočičko,* jdi dál a *udělej* to.

Zatáhla a zvedla dveře a schody do sklepa byly pryč. Celá schodišťová šachta byla pryč. Na jejím místě viselo obrovské vypouklé vosí hnízdo. Černou dírou, podobnou oku člověka, který zemřel s užaslým výrazem na tváři, vylétaly stovky vos, ach ne, nebyly to stovky, byly to *tisíce,* nacucané nemotorné továrny na jed letěly rovnou na ni. Nebyl čas utéct, všechny ji okamžitě bodnou a Trisha zemře, zatímco se jí vosy budou hemžit po těle, vlezou jí do *očí,* vlezou jí do *úst,* napumpují jí do jazyka jed, až jí polezou do *krku* –

Trisha myslela, že křičí, ale když se bouchla hlavou zespodu o kmen stromu, až jí do zpocených vlasů napadaly kousky kůry a mechu a tím se probudila, slyšela jenom tenké, kotěcí pomňoukávání. Víc z jejího staženého hrdla nevyšlo.

Chvilku byla naprosto popletená, divila se, proč má tak tvrdou postel, divila se, o co se to hlavou praštila… že by se dostala *pod* postel? A kůže ji svědila, doslova se jí *ježila* po tom snu, ze kterého právě unikla, ach Pane Bože, to byla ale noční můra.

Znovu se bouchla do hlavy a začalo jí to docházet. Nebyla v posteli ani pod ní. Byla v lese, kde se ztratila. Spala pod stromem a kůže ji pořád tak divně svědila. Neježila se strachem, ale –

„Mazejte, hnusáci hnusní!“ vykřikla pronikavě a polekaně a prudce zamávala rukama před očima. Většina mušek a komárů se z jejích rukou zdvihla a znovu se shlukla v mračno. Ten pocit, že má husí kůži, zmizel, ale to hrozné svědění zůstalo. Nebyly to vosy, ale stejně byla pokousána. Zatímco spala, pokousalo ji snad všechno, co letělo kolem a zastavilo se na přesnídávku. Svědilo ji celé tělo. A potřebovala se vyčurat.

Trisha vylezla zpod stromu, ale pořádně se při tom zadýchala a jen hekala. Po pádu z kamenitého svahu celá ztuhla, zvlášť krk a levé rameno, a taky levá paže a levá noha – na těch končetinách ležela – usnuly. Tuhé jako špunty, řekla by matka. Dospělí (aspoň ti v její rodině) měli úsloví na všechno: tuhý jako špunt, veselý jako skřivánek, pilný jako mraveneček, hluchý jako poleno, tma jako v krávě, mrtvý jako –

Ne, na to nechtěla myslet, teď ne.

Trisha se pokusila vstát, ale šlo to ztěžka, a na kopeček uprostřed mýtinky se belhavě doplížila. Trochu se rozhýbala a do paže a nohy se jí začal vracet cit – nepříjemné mravenčení. Jehly a špendlíky.

„Krucinál fagot," zachraptěla – hlavně aby slyšela vlastní hlas. „Je tu tma jako v krávě."

Jenomže když se Trisha zastavila u potoka, uvědomila si, že vlastně taková tma není. Mýtinku zaplavovalo měsíční světlo, chladné a zářivé, dost silné, aby Trisha vrhala stín a na hladině potoka se rozsvěcovala popelavě jasná světélka. Ten předmět vysoko na nebi vypadal jako trochu šišatý stříbrný kámen, na který se pro ten jas skoro nedalo přímo pohledět… ale stejně se podívala, zvedla k němu opuchlý, svědivý obličej, vážně k němu zdvihla zrak. Dnes v noci svítil měsíc tak jasně, že zastínil skoro všechny hvězdy, až na ty nejjasnější, a cosi na tom měsíci, nebo v pohledu na něj z míst, ve kterých se nacházela, způsobilo, že si uvědomila, jak je sama. Její dosavadní přesvědčení, že ji někdo zachrání, protože Tom Gordon v závěru deváté směny třikrát autoval, bylo pryč – stejně tak může člověk klepat na dřevo, házet přes rameno špetku soli nebo dělat do vzduchu znamení kříže, než vstoupí do území pálkaře, jako to vždycky dělal Nomar Garciaparra. Tady nebyly žádné kamery, žádné okamžité opakování záběrů, žádní rozjásaní fanoušci. Ta chladně nádherná tvář měsíce jí naznačovala, že Neslyšný je přece jenom pravděpodobnější Bůh, který neví, že je Bohem, kterého nezajímají ztracené holčičky, kterého vlastně nezajímá vůbec nic, lhostejný Bůh, jehož mysl byla jako kroužící mračno much a jehož okem byl strnulý a prázdný měsíc.

Trisha se sklonila k potoku, aby si opláchla bolavý obličej, uviděla ve vodě svůj odraz a zaúpěla. Vosí bodnutí nad levou lícní kostí napuchlo ještě víc (možná si ho ve spánku rozškrábala nebo se do něj udeřila) a proniklo vrstvou bláta, kterým si ho pomazala, jako se probuzená sopka prodere vrstvou lávy z posledního výbuchu. Oko úplně ztratilo tvar, bylo celé nakřivo a nahánělo strach, od takového oka odvrátíte zrak, když je spatříte ve své blízkosti – obvykle ve tváři mentálně postižené osoby. Vlastně celá její tvář na tom byla špatně, nebo ještě hůř: napuchla tam, kam ji bodla vosa, a jen otekla tam, kde ji poštípaly stovky komárů, zatímco spala. Voda u břehu, na kterém se krčila, byla poměrně klidná, a tak si všimla, že se jí pořád drží aspoň jeden komár. Visel jí v koutku pravého oka, příliš nacucaný na to, aby vytáhl sosák z kůže. Napadlo ji další dospělácké úsloví: nacpaný k

prasknutí.

Plácla po něm a komár praskl, až jí do oka stříkla vlastní krev a zaštípalo to. Trisha se ovládla a nevykřikla, jen jí z pevně stisknutých rtů uniklo znechucené zamručení – *mmmmmmhh.* Užasle hleděla na zakrvácené prsty. V jediném komárovi jí bylo tolik! Tomu by člověk neuvěřil!

Ponořila spojené dlaně do vody a omyla si obličej. Nenapila se, matně si vzpomínala, že jí kdosi říkal, že po vodě z lesa je člověku špatně, ale rozpálenou a pobodanou kůži osvěžila báječně – jako chladivý satén. Nabrala si znovu vody, namočila si krk a ponořila paže až po lokty. Potom si nabrala do dlaní bláto a začala ho na sebe mazat – tentokrát nejen na pobodaná místa, ale všude od kulatého výstřihu trička s nápisem 36 GORDON až po kořínky vlasů. Přitom si vzpomněla na jeden díl seriálu *Miluju Lucy,* kde Lucy a Ethel zašly do kosmetického salónu a obě měly na obličeji ty srandovní bahenní masky, a pak přišel Desi a hleděl z jedné na druhou, dokud se nezeptal: „Hej, Lucy, kterépak seš?“ a obecenstvo zavylo smíchem. Trisha nejspíš vypadala podobně, ale nevadilo jí to. Tady žádné obecenstvo nebylo, ani žádný domíchávaný smích, a už měla těch štípanců akorát dost. Kdyby tomu neučinila přítrž, zbláznila by se.

Mazala se blátem pět minut, nakonec si opatrně natřela i víčka, a pak se naklonila, aby se podívala na svůj odraz. V poměrně klidné vodě u břehu uviděla v měsíčním světle holčičku se začerněnou tváří jako z falešné černošské show. Tvář měla pastovitě šedou jako tvář na váze, kterou vyhrabali archeologové z nějaké jámy. Nad čelem jí trčel chomáč špinavých vlasů. Oči měla bílé, ustrašené a plné slz. Nevypadala legračně jako Lucy a Ethel v kosmetickém salóně. Vypadala jako mrtvá. Mrtvá a špatně nabalzovaná, nebo jak se tomu říká.

Trisha k té tváři ve vodě promluvila: „Potom pravil malý černý Sambo: Prosím vás, tygři, neberte mi ty krásné nové šaty.“

Ale ani to nebylo legrační. Pomazala si blátem hrbolaté, svědivé paže a potom spustila ruce znovu k vodě, protože si je chtěla umýt. Ale to byla hloupost. Ti zatracení komáři by ji zase měli kde kousat.

Jehly a špendlíky se jí už z paže a nohy skoro vytratily. Trisha si dokázala dřepnout a vyčurat se a nepřekotit se při tom. Také dokázala vstát a jít, i když se pokaždé zašklebila bolestí, když trochu víc pootočila hlavu doleva nebo doprava. Asi si nějak namohla krk, jako paní Chetwyndová z vedlejšího bloku, které se to stalo, když do ní zezadu

vrazil autem nějaký starý pán, zatímco čekala na křižovatce na zelenou. Tomu starému pánovi se nestalo vůbec nic, ale chudák paní Chetwyndová nosila šest neděl sádrový límec. Možná že Trisha *taky* dostane sádrový límec, až ji odtud dostanou. Možná ji vezmou do nemocnice vrtulníkem, který bude mít za břiše červený kříž jako v *M*A*S*H,* a –

Uklidni se, Trisho. Zase ten děsivý studený hlas. Žádný sádrový límec tě nečeká. Ani výlet vrtulníkem.

„Ztichni," zamumlala, ale ten hlas se nemínil nechat odbýt.

Ani tě nenabalzují, protože tě nikdy nenajdou. Umřeš tu, budeš chodit lesem pořád dokola, až umřeš, a pak přijdou zvířata a sežerou tvoje hnijící tělo a jednoho dne tudy půjde lovec a najde tvoje kosti.

Na tom bylo cosi tak děsivě pravděpodobného – připadalo jí, že takové historky slyšela v televizi rozhodně víc než jednou –, že se znovu rozplakala. V duchu přímo viděla toho lovce, muže v ostře červené vlněné bundě a oranžové čepici, muže, který potřeboval oholit. Hledal místo, kde zalehne a počká na jelena, nebo se chtěl jen vyčurat. Zahlédne cosi bílého a nejdřív si pomyslí: *Je to jenom kámen,* ale když přijde blíž, uvidí, že ten kámen má oční důlky.

„Nech toho," zašeptala a vydala se zpět k padlému stromu a pomačkaným cárům pláštěnky, které ležely pod ním (teď tu pláštěnku nenáviděla. Nevěděla proč, ale zdálo se jí, že symbolizuje všechno, co se pokazilo). „Nech toho, prosím tě."

Ten studený hlas toho nenechal. Ten studený hlas toho chtěl říct víc. Aspoň ještě jednu věc.

Nebo možná jen tak neumřeš. Možná tě ten netvor tady zabije a sežere.

Trisha se zastavila u vyvráceného stromu – natáhla ruku a chytila se suchého pahýlu menší větve – a nervózně se rozhlédla. Od chvíle, kdy se probudila, byla schopna myslet jenom na to, jak ji strašně svědí kůže. Bláto však to svědění od komářích štípanců a doznívající bolest z vosích bodnutí zahnalo z nejhoršího a Trisha si znovu uvědomila, kde je: v lese, sama a v noci.

„Aspoň že svítí měsíc," pronesla, jak tak stála u stromu a nervózně se rozhlížela kolem své mýtinky. Teď vypadala ještě menší, jako by se stromy a křoví připlížily blíž, zatímco spala. *Zákeřně* se připlížily.

Ani to, že svítil měsíc, nebylo tak dobré, jak si zprvu myslela.

Pravda, na mýtince bylo jasno, ale ten jas byl ošidný, protože všechno v něm vypadalo příliš skutečně a zároveň úplně neskutečně. Stíny byly příliš černé, a když vítr rozhoupal větve, stíny se strašidelně měnily.

V lese cosi zapípalo, jako by se to dusilo, znovu to píplo a pak bylo ticho.

V dálce zahoukala sova.

Trochu blíž praskla větvička.

Co *to bylo?* Trisha se otočila po tom praskání. Srdce jí zase začalo zrychlovat z poklidné chůze do klusu a potom do běhu. Za pár vteřin bude uhánět tryskem a v tom případě bude možná uhánět i ona, znovu propadne panice a poběží jako jelen před lesním požárem.

„Nic, vůbec nic to nebylo," řekla. Mluvila potichu a zrychleně… skoro jako její matka, ale vůbec si to neuvědomovala. Ani nevěděla, že v motelovém pokoji pětačtyřicet kilometrů od povaleného stromu, u kterého stojí Trisha, se matka vytrhla z neklidného spánku a posadila se, stále napůl ponořená do sna, ale s očima otevřenýma a s jistotou, že se její ztracené dceři stalo něco hrozného nebo že se to stane.

Slyšíš to, Trisho, řekl ten chladný hlas. Mluvil naoko smutně, ale ve skutečnosti nevýslovně radostně. *Jde si pro tebe. Zvětřil tě.*

„Nic tu není," zašeptala Trisha zoufale a hlas se jí zlomil. „No tak, nech toho, *nic* tu není."

Zrádné měsíční světlo změnilo obrysy stromů, proměnilo je v kostnaté obličeje s černýma očima. Vrzání větví, které se otíraly o sebe, se stalo dušeným nářkem neznámé příšery. Trisha se neohrabaně otáčela kolem dokola a snažila se vidět na všechny strany najednou, oči v zabláceném obličeji jenom rejdily sem a tam.

Je to něco zvláštního, Trisho – netvor, který čeká na všechny ztracence. Nechá je toulat, dokud nejsou pořádně vystrašení – protože strachem získávají lepší chuť, mají sladší maso –, a potom si pro ně přijde. Však uvidíš. Vyjde z lesa už každou chvilku. Je to otázka několika vteřin, opravdu. A až uvidíš jeho tvář, tak zešílíš. Kdyby tu někdo byl a slyšel tě, myslel by si, že křičíš. Ale ty se budeš smát, víš? Protože to šílenci dělají, když jejich život končí, tak se smějí… a smějí se… a smějí.

„Nech toho, nic tu není, v lese nic není, tak toho nech!" Šeptala velmi rychle a ruka, která se držela pahýlu větve, se svírala stále pevněji, až větev praskla s ránou, která zněla jako startovací pistole. Lekla

se, až vyskočila a vyjekla, ale také ji to uklidnilo. Aspoň věděla, co to bylo – jenom větev, a zlomila ji *ona.* Pořád mohla lámat větve, ještě tolik vlády nad světem měla. Zvuky byly jen zvuky. Stíny byly jen stíny. Mohla se bát, mohla poslouchat ten hloupý zrádcovský hlas, když chtěla, ale v lese žádný

netvor zvláštní netvor

nebyl. Žila tam *divoká zvířata,* a určitě i v této vteřině vládl ten starý zákon Zabij, nebo budeš zabit, ale žádný netvor ne-

Ale je.

A byl.

Všechny myšlenky se jí zastavily a zadržela dech, aniž si to uvědomila, a Trisha věděla, bez vytáček a s chladnou jistotou, že tu cosi je. Cosi tu bylo. Hlavou jí teď nezněly žádné hlasy, jen jakási její součást, které nerozuměla, zvláštní sada utlumených nervů, které možná ve světě domů, telefonů a elektrického světla spaly a naplno ožily teprve tady v lese. Ta její součást neviděla a nemyslela, ale cítila. Teď vycítila cosi v lese.

„Haló?“ zavolala ke kostnatým tvářím z měsíčního světla na okraji lesa. „Haló, je tam někdo?“

Lany McFarland v motelovém pokoji v Castle View, který sdílel s Quillou, jak ho požádala, seděl v pyžamu na okraji manželské postele a držel bývalou manželku kolem ramen. I když měla na sobě nejtenčí bavlněnou košili na světě a pod ní už určitě nic, a k *tomu* měl Lany za poslední rok pohlavní styk jen se svou levou rukou, necítil žádný chtíč (aspoň ne *bezprostředně).* Celá se třásla. Připadalo mu, že se jí všechny svaly na zádech obracejí naruby.

„To nic,“ utěšoval ji. „Byl to jenom sen. Noční můra, která tě probudila, a zbyl ti po ní ten pocit.“

„Ne,“ zavrtěla Quilla hlavou tak prudce, až ho její vlasy lehce šlehly do tváře. „Hrozí jí nebezpečí, cítím to. Hrozné nebezpečí.“ A rozplakala se.

Trisha neplakala, aspoň ne hned. V té chvíli byla příliš vystrašená, než aby plakala. Něco ji pozorovalo. *Něco.*

„Haló?“ zkusila to znovu. Žádná odpověď. Ale cosi tam bylo a teď se to dalo do pohybu, těsně za stromy na okraji mýtiny, šlo to zleva doprava. A jak tak pohnula očima, kterýma nesledovala nic, jen

měsíční světlo a svůj pocit, zaslechla v místech, kam se dívala, zapraskat větvičku. Tiché vydechnutí… nebo se mýlila? Že by to byl jen závan větru?

Víš to moc dobře, zašeptal ten studený hlas, a ona to samozřejmě věděla.

„Neubližuj mi," řekla Trisha a teď se jí spustily slzy. „Nevím, kdo jsi, ale prosím tě, neubližuj mi. Já ti taky nic neudělám, tak mi prosím tě neubližuj. Já… jsem ještě malá."

Síla jí vyprchala z nohou a Trisha ne že by upadla, ale spíš se složila. S pláčem a hrůzou celá roztřesená se nasoukala zpátky pod padlý strom jako malé a bezbranné zvířátko, ve které se proměnila. Neuvědomovala si, že pořád prosí, aby jí neubližoval. Popadla batoh a přitáhla si ho před obličej jako štít. Mohutné křečovité otřesy jí škubaly tělem, a když zapraskala další větev, blíž, zaječela. Netvor ještě nebyl na mýtině, ale skoro. Skoro.

Byl mezi stromy? Nebo se proplétal mezi větvemi? Má křídla jako netopýr?

Vykoukla mezerou mezi batohem a kmenem, pod kterým se schovávala. Proti prozářenému nebi viděla jenom spleť větví. Nestál mezi nimi žádný tvor – aspoň takový, jakého by její oči zahlédly –, ale lesy naprosto ztichly. Neozval se žádný pták, žádní brouci nevrzali v trávě.

Stál velmi blízko, ať to byl, kdo chtěl, a rozhodoval se. Buď přijde a roztrhají na kusy, nebo půjde dál. Nebyl to žert a nebyl to sen. Těsně za okrajem mýtiny stál, krčil se nebo seděl smrťák a šílenství. Rozhodoval se, jestli si ji má vzít hned… nebojí nechat dozrávat ještě nějakou dobu.

Trisha k sobě vleže mačkala batoh a zadržovala dech. Trvalo to celou věčnost, než zapraskala další větev, tentokrát z trochu větší dálky. Ať to bylo, co bylo, šlo to pryč.

Trisha zavřela oči. Zpod zablácených víček jí vyklouzly slzy a sjely jí po zablácených tvářích. Koutky úst jí škubaly nahoru a dolů. Na okamžik si přála, aby byla mrtvá – lepší být mrtvá než prodělat takový strach, lepší být mrtvá než ztracená.

V dálce praskla další větev. V krátkém bezhlesém poryvu se otřáslo listí a totéž se stalo ještě dál. Netvor se vzdaloval, ale věděl, že Trisha je tu, v jeho lese. Vrátí se. A noc se zatím před Trishou táhla jako tisíc mil po osamělé cestě.

Už nikdy neusnu. Nikdy.

Když nemohla Trisha usnout, říkala jí matka, aby si na něco hrála. Představuj si něco pěkného. To je nejlepší, když se spánkový mužíček opozdil, Trisho.

Má si představovat, že ji zachránili? Ne, to by jí jenom přitížilo… jako představovat si velkou sklenici vody, když má člověk žízeň.

Uvědomila si, že *má* žízeň… že je vyschlá jako troud. Právě to asi zůstane, když pomine nejhorší strach – žízeň. Trochu namáhavě otočila batoh a rozepjala přezky. Šlo by to líp, kdyby seděla, ale nic na světě ji nemohlo přimět, aby dnes v noci znovu vylezla zpod stromu ven, nic v celém *vesmíru.*

Pokud se to nevrátí, pravil ten studený hlas. Pokud se to nevrátí a nevytáhne tě ven.

Popadla láhev s vodou, spolkla několik pořádných doušků, láhev uzavřela a vrátila dovnitř. Když skončila, toužebně se podívala na zavřenou kapsu s walkmanem. Moc se jí chtělo ho vytáhnout a chviličku poslouchat, ale měla by šetřit baterie.

Trisha batoh zapjala dřív, než její odhodlání zesláblo, a pak ho znovu objala pažemi. Když už neměla žízeň, co by si měla představovat? A rázem věděla. Představovala si, že na mýtince je s ní Tom Gordon, že stojí těsně u potoka. Tom Gordon ve svém dresu; byl tak bílý, že v měsíčním světle skoro svítil. Ne že by ji přímo hlídal, protože si to jenom představovala… ale *trochu* tomu tak bylo. Proč ne? Nakonec si ho sama vymyslela.

Co to *bylo v tom lese?* zeptala se ho.

To nevím, odpověděl Tom. Mluvil lhostejně. Samozřejmě že si mohl *dovolit* mluvit lhostejně, proč ne? Opravdový Tom Gordon byl tři sta kilometrů odtud v Bostonu a touto dobou nejspíš spal za zamčenými dveřmi.

„Jak to děláš?“ zeptala se, už ospalá, tak ospalá, že si neuvědomila, že mluví nahlas. „V čem je to tajemství?“

Tajemství čeho?

„Závěru,“ řekla Trisha a zavřela oči.

Napadlo ji, že Tom řekne, že je to vírou v Boha – copak po každém úspěchu neukazoval k nebi? – nebo vírou v sebe nebo tím, že vydává ze sebe to nejlepší (to bylo heslo Trishina fotbalového trenéra. „Vydejte ze sebe to nejlepší, zbytek zapomeňte!“), ale číslo 36, jak tak stál u potůčku, nic takového neřekl.

Musíš se snažit předstihnout prvního pálkaře, to jí řekl. Musíš být při prvním nadhazování lepší než on, nadhodit tak, aby nedokázal odpálit. On jde na své území a říká si, jsem lepší než on. Ty mu musíš to přesvědčení vzít, a nejlíp s tím neotálet. Nejlíp je udělat to rovnou. Dát jasně najevo, kdo je tu lepší, to je tajemství závěru.

„Jak…“ *rád nadhazuješ při prvním nadhozu,* tak zněl zbytek otázky, kterou mu chtěla položit, ale než ji stačila dopovědět, usnula. Její rodiče v Castle View už také spali, tentokrát na jedné úzké posteli po prudkém uspokojivém a naprosto neplánovaném sexu. *Kdybys mi někdy něco řekl,* to byla poslední Quillina myšlenka před usnutím, a ta Larryho zněla *Nikdy bych ani za milión let.*

Z celé rodiny v těch časných ranních hodinách nejhůř spal Péťa McFarland. Ležel v pokoji vedle rodičů, sténal a muchlal deku do velkého rance, jak sebou neklidně házel sem a tam. Zdálo se mu, jak se s matkou hádá, jdou po cestě a pořád se hádají a v jednu chvíli se znechuceně otočil (možná proto, aby jí neposkytl zadostiučinění, kdyby zahlédla, že začal trochu brečet), a Trisha byla pryč. V tomto bodě se jeho sen zadrhl. Zachytil se mu v hlavě jako kost v krku. Házel sebou na posteli sem a tam, čelo a spánky se mu leskly potem.

Otočil se a ona byla pryč. Otočil se a ona byla pryč. Otočil se a ona byla pryč. Za nimi byla jenom prázdná cesta.

„Ne,“ zamumlal Péťa ze spaní a vrtěl hlavou na polštáři, snažil se ten sen zase rozběhnout, vykašlat ho, než ho zadusí. Nešlo to. Otočil se a ona byla pryč. Za ním byla jenom prázdná cesta.

Jako by nikdy vůbec žádnou sestru neměl.

Pátá směna

Když se Trisha druhého dne probudila, bolel ji krk tak hrozně, že nemohla otočit hlavu, ale nestarala se o to. Vyšlo slunce a zalilo kopeček s mýtinou časným světlem. A to bylo pro Trishu důležité. Cítila se jako znovuzrozená. Pamatovala si, jak se v noci probudila, jak ji svědilo celé tělo a potřebovala se vyčůrat. Pamatovala si, jak šla k potoku a za svitu měsíce si mazala boláky a štípance blátem. Pamatovala si, jak usínala, zatímco Tom Gordon držel hlídku a vysvětloval jí některá tajemství své hry. Také si pamatovala, jak ji cosi v lese hrozně vystrašilo, ale samozřejmě že ji nic nesledovalo. Vystrašilo ji, že byla potmě

sama, nic víc.

V hloubi duše proti tomu protestovala, ale Trisha si to nepřipustila. Noc pominula. Trisha se už po ní nechtěla ohlížet, stejně jako se nechtěla vracet k tomu kamenitému svahu a opakovat své kotrmelce ke stromu s vosím hnízdem. Lesy budou plné hledačů a Trisha bude zachráněna. Věděla to. *Zasloužila si,* aby ji zachránili, když strávila celou noc o samotě v lese.

Batoh vystrčila před sebou a vylezla zase zpod stromu ven, postavila se, nasadila si čepici a dobelhala se k potoku. Umyla si bláto z obličeje a rukou, podívala se na mračno komárů a much, které se jí znovu houfovalo kolem hlavy, a volky nevolky si znovu nanesla čerstvou vrstvu bahna. Přitom si vzpomněla, jak si jednou s Pepsi, když byly ještě malé, hrály na kosmetický salón. Udělaly paní Robichaudové v líčidlech takový binec, že na ně pak vyloženě křičela, aby vypadly z domu, aby se vůbec neobtěžovaly se omývat nebo se snažily utřít, a okamžitě vypadly, než se úplně přestane ovládat a rozseká jim zadek. Tak tedy šly, na obličeji vrstvu pudru, zdravíčka, očních linek, zelených stínů a rtěnky značky Vášnivá švestka, a nejspíš vypadaly jako nejmladší striptérky světa. Odešly domů k Trishe, kde Quilla nejdřív strnule hleděla a pak se smála, až se jí kutálely slzy po tváři. Vzala obě děvčátka za ruku a odvedla je do koupelny, kde jim dala pleťový krém, aby se odlíčily.

„Jemné roztírat směrem vzhůru, děvčata," zamumlala teď Trisha. Když si umyla obličej, opláchla si v potoce ruce, dojedla zbytek chleba s tuňákem a potom půlku celerových stonků. Zabalila sáček s obědem dost neklidně. Vajíčko bylo pryč, tuňákový sendvič byl pryč, brambůrky byly pryč a oplatky byly pryč. Zásoby se zmenšily na půl láhve limonády (vlastně ještě méně), půl láhve vody a několik celerových stonků.

„To nevadí," řekla a zastrčila prázdný sáček a zbylé celerové stonky zase do batohu. Přidala do něj i roztrhanou, špinavou pláštěnku. „Nevadí, protože mě všude budou hledat hordy pátračů. Jeden mě najde. Nejpozději v poledne si dám někde v jídelně pořádný oběd. Hamburger, hranolky, čokoládové mléko, jablkový koláč a la mode." Při tom pomyšlení jí zakručelo v břiše.

Jakmile si Trisha sbalila věci, pomazala si blátem i ruce. Slunce si už našlo cestu na mýtinku – byl jasný den, bude asi horko – a Trisha se už trochu rozhýbala. Protáhla se, trochu si zaklusala na místě, aby

se jí rozproudila krev, a otáčela hlavou sem a tam, dokud ztuhlý krk nepovolil. Na chvilku se ještě zastavila a nastražila uši, jestli nezaslechne hlasy, psy nebo možná nepravidelné *vhup-vhup-vhup* listů helikoptéry. Neslyšela nic, jenom datla, který už doloval svůj denní chléb.

To nic, je spousta času. Je červen, že. Ten má nejdelší dny v roce. Jdi podle potoka. I když tě pátrací skupiny hned nenajdou, potok tě zavede k lidem.

Ale jak se ráno blížilo k poledni, potok ji vedl jen dál a dál do lesů. Teplota stoupala. Masku bahna jí začaly protkávat cestičky potu. Podpaží trička s nápisem 36 GORDON jí ztmavla potem. Mezi lopatkami se jí začala rýsovat další skvrna od potu, tentokrát ve tvaru stromu. Vlasy, tak ublácené, že vypadala jako špinavá brunetka a ne špinavá blondýnka, jí visely kolem obličeje. Naděje, kterou Trisha cítila, se začala rozplývat, a energie, se kterou se v sedm hodin ráno vydala z mýtinky, byla v deset vyčerpána. Kolem jedenácté se stalo cosi, co jí srazilo náladu ještě víc.

Vyšla na vrchol jakéhosi svahu – tento byl poměrně mírný, aspoň to, a pokrytý listím a jehličím – a tam se zastavila, aby si trochu odpočinula, když ji znovu vyburcoval ten nevítaný pocit ostražitosti, ten, který neměl nic společného s jejím vědomím. Někdo ji pozoroval. Nemělo smysl si říkat, že to není pravda, protože to pravda byla.

Trisha se pomalu otočila kolem dokola. Nic neviděla, ale zdálo se, že les znovu ztichl – žádné deňky se nemíhaly a neharašily v listí a keřích, už neviděla veverky na opačné straně potoka, už neslyšela haštěřivé sojky. Datel pořád klepal, vrány v dálce pořád krákaly, ale jinak tu byla jen ona a bzučící komáři.

„Kdo je tam?“ zavolala.

Nikdo samozřejmě neodpověděl a Trisha znovu vyrazila z kopce kolem potoka, přidržovala se přitom křoví, protože pod nohama to začalo klouzat. *Jenom si to představuju,* pomyslela si… ale byla si docela jistá, že se přesvědčuje marně.

Potok se zužoval a to si *rozhodně* nepředstavovala. Jak tak podle něj scházela po táhlém svahu porostlém borovicemi a potom se obtížně prodrala hustým porostem listnatých stromů – rostlo tam hrozně moc křoví, které navíc mělo většinou trny – potok se neustále zužoval, až z něj byl jen takový čůrek ani ne půl metru široký.

Mizel v neprostupné houštině. Trisha se drala přímo skrz ni těsně

kolem potoka, nechtěla si zacházet, protože se bála, že potok ztratí. Stejně ale tušila, že i kdyby potok ztratila, bylo by to jedno, protože potok skoro určitě nemíří tam, kam chtěla jít ona, nejspíš nemířil vůbec nikam, ale to nebylo důležité. Pravda byla, že se k tomu potoku jaksi citově upnula – *připoutala se* k němu, jak by řekla máma – a nesnesla pomyšlení, že by ho měla opustit. Bez něj by byla jenom malá holčička bloudící po hlubokém lese bez jakéhokoli plánu. Už jen při tom pomyšlení se jí sevřelo hrdlo a srdce zrychlilo.

Vynořila se z křoví a potok se znovu objevil. Trisha ho sledovala s hlavou skloněnou a celá zamračená, soustředěná jako Sherlock Holmes sledující stopy, které zanechal pes baskervillský. Nevšímala si, jak se mění podrost, že místo křoví se zde množí kapradí, nevšimla si, že spousta stromů, mezi kterými se potůček proplétal, je suchých, nevšimla si ani toho, že půda pod nohama jí začala měknout. Veškerou pozornost soustředila na ten potok. Sledovala ho s hlavou skloněnou, zosobněné soustředění.

Potom se začal znovu rozšiřovat a asi tak čtvrt hodiny (už bylo kolem poledne) Trisha doufala, že nakonec přece jen potok nezmizí. Pak si uvědomila, že potok je stále mělčí. Vlastně z něj nezbývalo víc než řada kaluží, většinou zkalených jemným bahnem a hemžících se havětí. Za nějakých deset minut jí teniska zmizela v půdě, která vůbec nebyla pevná, ale zbýval z ní jen ošidný škraloup mechu, pokrývající dolík řídkého bahna. Přelilo se jí přes kotník a Trisha jen znechuceně vyjekla a trhla nohou vzhůru. Prudkým trhnutím se jí teniska napůl stáhla z chodidla. Trisha znovu vyjekla a přidržela se kmene uschlého stromu, a pak si hrstí trávy otřela chodidlo a znovu si tenisku nazula.

Když skončila, rozhlédla se a uviděla, že došla do jakéhosi strašidelného lesa, snad dávného spáleniště. Vpředu (a vlastně už kolem ní) čekala změť polámaných, dávno mrtvých stromů. Půda, na které stály, byla bažinatá a mokrá. Z nehybných tůní se zvedaly kopečky země, porostlé trávou a trsy plevele. Ve vzduchu bzučeli komáři a tancovaly vážky. Klepání datlů se ozývalo mnohem hustěji, podle zvuku jich byly desítky. Tolik suchých stromů, tak málo času.

Trishin potok do toho močálu vtékal a ztrácel se.

„Tak co teď, hm?“ zeptala se uslzeným, unaveným hlasem. „Poví mi to někdo laskavě?“

Byla tu spousta míst, kde se mohla posadit a rozmyslet se. Všude se válely povalené mrtvé stromy, na bledých tělech mnoha z nich byly

stále znát spáleniny. První, který zkusila, však pod její vahou povolil a Trisha zprudka dosedla do bahna. Trisha vykřikla, když jí vlhkost pronikla džínami – Bože, to bylo k zlosti, že si tak promáčela zadek – a rychle vyskočila. Strom v tom vlhku shnil. V jeho přelomeném kmeni se to hemžilo stínkami. Trisha se na ně chvíli dívala, zhnusená a fascinovaná zároveň, a pak přešla k druhému povalenému stromu. Tentokrát ho nejdřív vyzkoušela. Zdál se pevný, a tak se na něj opatrně posadila, zahleděla se na bažinu plnou zpřerážených stromů, nepřítomně si mnula bolavý krk a snažila se rozhodnout, co bude dělat.

I když měla myšlenky zakalenější než těsně po probuzení, *mnohem* zakalenější, zdálo se, že má jen dvě možnosti: zůstat tady a doufat, že přijde záchrana, nebo jít dál a pokusit se té záchraně vyjít vstříc. Domnívala se, že kdyby se držela na místě, dávalo by to trochu smysl: ušetřila by energii a vůbec. Navíc, když neměla potok, *kam* by se dostala? Určitě nikam, to bylo nabeton. Možná že mířila k civilizaci. Možná že mířila od civilizace *pryč.* Možná že dokonce chodí v kruhu.

Na druhé straně („Vždycky je nějaká druhá strana, zlatíčko," říkal jí jednou táta), nebylo tu nic k jídlu, páchlo to tu bahnem a hnijícími stromy a kdoví jakými ještě hroznými věcmi, bylo to tu *ošklivé,* byl to naprostý *propadák.* Trishe také došlo, že pokud tu zůstane a žádná pátrací skupina ji nenajde do setmění, stráví tu noc. To byla hrozná představa. Mýtinka na kopečku ve srovnání s tímhle byla úplný Disneyland.

Vstala a zahleděla se směrem, kterým potok mířil, než se vytratil. Dívala se skrz změť šedých kmenů a spleť suchých vyčnívajících větví, ale měla dojem, že za nimi vidí cosi zeleného. Zeleného a *stoupajícího.* Možná kopec. Že by s libavkami? Hele, proč ne? Cestou už minula další keře, které jimi byly obtíženy. Měla je sesbírat do batohu, ale tak usilovně se soustředila na potok, že ji to prostě nenapadlo. Ale teď byl potok pryč a Trisha měla znovu hlad. Ještě *nehladověla* (aspoň zatím), ale hlad tedy měla.

Trisha udělala dva kroky vpřed, zkusila nohou kousek měkké půdy a sledovala s hlubokou nedůvěrou, jak voda okamžitě prosakuje ke špičce tenisky. Půjde tam tedy? Jen proto, že si *myslí,* že viděla druhý břeh?

„Mohl by tam být pohyblivý písek," zamumlala.

To je ono! souhlasil okamžitě ten studený hlas. Zněl pobaveně.

Pohyblivý písek! Aligátoři! Nemluvě o těch šedých mužíčcích z Akta X, kteří ti nasadí análního sondu!

Trisha se vrátila těch pár kroků, které udělala, a znovu si sedla. Kousala se do spodního rtu, i když si to neuvědomovala. Sotva si teď všímala komárů, kteří se jí hemžili kolem hlavy. Má jít, nebo zůstat? Zůstat, nebo jít?

To, co ji za takových deset minut přimělo k pochodu, byla slepá naděje… a pomyšlení na bobule. Sákryš, klidně by se už pustila i do listí. Trisha se viděla, jak sbírá jasně červené bobule na svahu příjemně zeleného kopce, vypadá při tom jako holčička z ilustrace v učebnici (zapomněla na bláto na obličeji a divoce trčící špinavé vlasy). Viděla se, jak se prosbírává až na hřeben kopce a plní si batoh libavkami… nakonec dojde nahoru, podívá se dolů a spatří…

Cestu. Uvidím lesní cestu, která bude mít po obou stranách plot… za ním se pasou koně… a v dálce stojí stodola. Taková červená s bílými okraji.

Blázne! Tys úplně zcvokla!

Ale co když ne? Co když ji od bezpečí dělí půl hodiny chůze, a je pořád ztracená jenom proto, že se bojí trochy bláta?

„Tak jo," řekla, znovu vstala a nervózně si upravila popruhy na batohu. „Tak jo, bobule, těšte se. Ale jestli to začne být moc hrozné, tak se vrátím." Naposledy zatáhla za řemínky a znovu vykročila vpřed, pomalu přecházela stále mokřejší mokřinou, při každém kroku nejdřív zkoušela půdu nohou a vyhýbala se hubeným stojícím stromům a hromadám popadaného dříví.

Nakonec – mohlo uplynout tak půl hodiny od chvíle, kdy se znovu vydala na pochod, ale také to mohlo být pětačtyřicet minut Trisha zjistila to, co před ní zjistily tisíce mužů a žen (možná milióny: ve chvíli, kdy to začne být příliš hrozné, je většinou příliš pozdě na to, vracet se zpět. Sestoupila z rozbahněné, ale přece jen pevné půdy do bažiny plné ostrůvků, které se jako ostrůvky jen tvářily. Noha jí zajela do studené, mazlavé hmoty, která byla příliš hustá na vodu, ale příliš řídká na bláto. Trisha ztratila rovnováhu, chytila se uschlé větve a vykřikla leknutím a vztekem, protože jí větev v ruce praskla. Padla do vysoké trávy, která se hemžila hmyzem. Dostala pod sebe koleno a vyškubla zapadlé chodidlo ven. Vyjelo z bahna s hlasitým mlaskavým plop, ale teniska zůstala kdesi dole.

„Ne!" zaječela tak hlasitě, že vyplašila velkého bílého ptáka.

Hlučně vzlétl a táhl za sebou dlouhé nohy. Na jiném místě a v jiné chvíli by Trisha hleděla na jeho exotický vzhled celá užaslá, ale teď toho ptáka sotva zaregistrovala. Otočila se na koleni, pravou nohu měla celou od lesklého černého šmíru až po koleno, a zabořila paži do díry zaplňující se vodou, která jí chtěla polknout nohu.

„Nedostaneš ji!“ křičela vztekle. „Je moje a ty… ji… *NEDOSTANEŠ!“*

Hmatala ve studeném bahně kolem dokola, prsty trhala přepážky kořínků nebo je prostrkávala těmi, které byly příliš silné, než aby je roztrhla. Cosi živého se jí na okamžik přitisklo k dlani, ale hned to zmizelo. Za okamžik její ruka sevřela tenisku a Trisha ji vytáhla ven. Podívala se na ni – černá zablácená botka, vhodná právě pro zablácenou holčičku, přesně tak, totální propadák, jak by řekla Pepsi – a znovu se rozbrečela. Zvedla tenisku do výšky, naklonila ji a zevnitř vytryskl proud špíny. To ji rozesmálo. Chvíli seděla na zarostlém kopečku jako turek a chovala tenisku na klíně, smála se a brečela uprostřed černého otáčejícího se vesmíru komárů a všude kolem ní stály na hlídce mrtvé stromy a vrzali cvrčci.

Nakonec pláč přešel v popotahování, smích se utišil ve smutné uchechtávání. Utrhla pár hrstí trávy a vytřela vnitřek tenisky, jak to jen šlo. Pak otevřela batoh, roztrhla prázdný sáček a útržky použila jako utěrku, kterou vysušila vnitřek. Kousky sbalila do kuličky a lhostejně hodila za záda. Jestli ji někdo bude chtít zatknout za to, že znečišťuje tuto smrdutou prdel světa, ať si poslouží.

Vstala, zachráněnou tenisku stále držela v ruce a podívala se vpřed. „A doprdele,“ zachraptěla Trisha.

To bylo poprvé v životě, kdy to slovo řekla nahlas. (Pepsi to někdy říkala, ale Pepsi byla Pepsi.) Viděla teď jasněji to zelené, co považovala za kopec. Byl to další zarostlý kus bažiny, nic víc, jen další bažina. Mezi pevnými drny se prostírala stojatá, nehybná voda a stály další stromy, většinou mrtvé, ale některé měly na vrcholku zelené čupřiny. Slyšela kvákat žáby. Nebyl to žádný kopec. Z louže pod okap, čím dál hůř.

Otočila se a zahleděla se zpět, ale už nepoznala, kudy vstoupila do tohoto očistce. Kdyby ji napadlo označit si to místo něčím barevným – třeba kusem té ošklivé roztrhané pláštěnky – mohla by se vrátit. Ale neudělala to, takže tím to bylo jasné.

I tak se můžeš vrátit – směr zhruba znáš.

Možná, ale nemínila se řídit takovou logikou, která ji hned na začátku dostala do celého průšvihu.

Trisha se otočila zase k bažině a kalným odleskům slunce, které se odráželo od špinavé stojaté vody. Byla tam spousta stromů, kterých se mohla přidržet, a ta bažina musela *někde* skončit, ne?

Jsi blázen, pokud si to myslíš.

Jistě. Byla to bláznivá situace.

Trisha stála ještě chvíli, myšlenkami zabloudila k Tomu Gordonovi a jeho zvláštnímu klidu – jak tak stál na kopci a pozoroval, jak jeden z chytačů Red Sox, Hatteberg nebo Veritek, dávají signály. Stál tak nehybně (stejně jako teď ona), až se zdálo, že ten dokonalý klid mu vyvěrá z ramen a ovíjí se kolem něj. A pak náhle zaujmout pozici a nadhodit.

Má v žilách ledovou krev, řekl táta.

Chtěla pryč odtud, pro začátek pryč z té ohavné bažiny a potom vůbec pryč z těch hrozných lesů. Chtěla se vrátit tam, kde jsou lidé a obchody a sámošky a telefony a policajti, kteří vám pomůžou, když se ztratíte. A podle Trishi by to šlo. Pokud dokáže být statečná. Pokud bude mít v žilách aspoň trochu té ledové vody.

Trisha, dosud nehybně strnulá, se probrala, sundala si i druhou tenisku a svázala obě boty tkaničkami k sobě. Pověsila je na krk jako *závaží* kukaček, chvíli přemýšlela nad ponožkami a nakonec se rozhodla pro kompromis a nechala si je (jako *bahenní filtr,* taková myšlenka jí skutečně prolétla hlavou). Vyrolovala si nohavice džínů ke kolenům, pak se zhluboka nadechla a zase vydechla.

„McFarlandová se napřahuje, McFarlandová nadhazuje," pronesla. Upravila si čapku s nápisem Sox (tentokrát si ji otočila kšiltem dozadu, protože kšiltem dozadu to bylo správňácké) a znovu vyrazila.

Trisha kráčela z kopečku na kopeček, opatrně a odhodlaně, a často zvedala hlavu, aby rychle přehlédla bažinu, stanovila si orientační bod a pak zamířila k němu, stejně jako včera. *Jenomže dneska nezpanikařím a nerozběhnu se,* říkala si. *Dneska mám v žilách ledovou vodu.*

Uplynula hodina, pak dvě. Místo aby půda vysychala, byla pořád rozbahněnější. Nakonec už nezbývala žádná pevná zem, jen kopečky drnů. Trisha přecházela z jednoho na druhý, přidržovala se větví a stromů, kde mohla, a tam, kde nebylo čeho se zachytit, roztahovala paže, aby udržela rovnováhu jako provazochodkyně. Nakonec došla

na místo, kde byl další kopeček drnu příliš daleko, než aby na něj doskočila. Chvilku se odhodlávala a pak vkročila do stojaté vody, ze které se zvedlo mračno vodních mušek a puch tlející rašeliny. Voda jí nesahala ani po kolena. Bahno, do kterého se jí bořila chodila, jí připadalo jako studené, hrudkovaté želé. Rozčeřenou vodou stoupaly nažloutlé bubliny. Kolem nich vířily černé úlomky kdoví čeho.

„Hnus," sténala a co nejrychleji mířila k nejbližšímu drnu. „Fuj, to je hnus. Hnus, hnus, hnus. Červi a pijavice."

Dělala prudké dlouhé kroky, při každém musela pořádně škubnout nohou, aby chodidlo uvolnila. Snažila se nemyslet na to, co by se stalo, kdyby nohu nevytáhla, kdyby uvízla v bahně a začala se topit.

„Hnus, hnus, hnus." Stalo se z toho zaklínadlo. Po tváři jí stékaly teplé kapky potu a pálily ji v očích. Cvrčci se zasekli v jediném vysokém nekonečném tónu: *riiiiiiii.* Z drnu před ní, kam mířila, vyskočily z trávy tři žáby a žbluňkly do vody, *plip, plap, plop.*

„Bud, Vaj, Zer," poznamenala Trisha a chabě se pousmála.

V žlutočerném kalu kolem ní plavaly tisíce pulců. Jak se tak na ně dívala, jedna noha jí narazila na cosi tvrdého a pokrytého slizem – možná větev. Trishe se podařilo přes ni překlopýtat, aniž upadla, a dostala se na drn. Udýchaně se na něj vydrápala a bojácně se zahleděla na své nohy plné slizu a bahna, protože napůl čekala, že se jí budou hemžit pijavicemi nebo ještě něčím horším. Nevšimla si ničeho hrozného (aspoň pokud viděla), ale měla je zabahněné až po kolena. Stáhla si ponožky, které byly černé, a bílá kůže pod nimi vypadala jako ponožky víc než ty pravé. Trishe to přivodilo záchvat bláznivého smíchu. Ležela na zádech opřená o lokty a vyla smíchem do nebe, ale nechtěla se tak smát, jako

(šílenci)

naprostý idiot, ale chvíli prostě nedokázala přestat. Když se jí to konečně podařilo, vyždímala si ponožky, znovu si je navlékla a vstala. Zastínila si rukou oči, vyhlédla si strom, který měl velkou spodní větev ulomenou, takže jen tak tak visela nad vodou, a stanovila si ho jako svůj další cíl.

„McFarlandová se napřahuje, McFarlandová nadhazuje," řekla unaveně a znovu vyrazila. Už nemyslela na bobule. Chtěla se už jen odtud dostat jedním tahem.

Existuje hranice, za kterou lidé, kteří jsou odkázáni na vlastní zdroje, přestanou žít a začnou pouze přežívat. Tělo, které vyčerpalo

čerstvější zdroje energie, sáhne po uskladněných kaloriích. Bystrost myšlenek se otupí. Vnímání se začne zužovat a zvráceně se zjasní. Předměty začnou mít nezřetelné kraje. Trisha McFarlandová se přiblížila k této hranici mezi životem a přežitím, když končilo její druhé odpoledne v lese.

To, že teď šla na západ, jí nedělalo valné starosti. Myslela si (nejspíš správně), že jít stále jedním směrem je dobré, to nejlepší, co může dělat. Měla hlad, ale skoro si to neuvědomovala. Příliš se soustředila na to, aby šla rovně. Kdyby začala uhýbat vlevo nebo vpravo, možná by pořád ještě trčela tady v té divočině, až se začne stmívat, a to pomyšlení nesnesla. Jednou se přece jen zastavila, aby se napila vody z lahve, a kolem čtvrté vypila zbytek limonády a skoro si to neuvědomila.

Uschlé stromy se stále méně podobaly stromům a stále více připomínaly vyhublé hlídky, které stojí uzlovatýma nohama v nehybné černé vodě. Co *nevidět v nich začnu vidět obličeje,* pomyslela si. Když se brodila kolem jednoho takového stromu (žádné drny tu nebyly na deset metrů kolem), zakopla o další potopený kořen nebo větev a tentokrát žuchla do vody jak široká, tak dlouhá, až voda vystříkla a Trisha jen lapala po dechu. Do pusy jí vtekla špinavá, hlinitá voda a Trisha ji s výkřikem vyplivla. Viděla v tmavé vodě své ruce. Vypadaly nažloutle a scvrkle, jako by už byly dlouho potopené. Vytáhla je ven a podržela nad hladinou.

„Nic mi není," řekla Trisha rychle a skoro si uvědomovala, že překračuje jakousi životně důležitou hranici. Skoro cítila, že přechází do jakési jiné krajiny, kde se mluví jiným jazykem a platí divné peníze. Všechno se měnilo. Ale –

„Nic mi není. Jo, nic mi není." A batoh měla pořád suchý. To bylo důležité, protože uvnitř měla walkman, a teď byl walkman také jejím jediným pojítkem se světem.

Špinavá Trisha, vpředu celá promáčená, se sunula vpřed. Orientačním bodem teď byl suchý strom, který se v půlce štěpil a tvořil černý ypsilon trčící proti zapadajícímu slunci. Mířila k němu. Došla k drnu, krátce na něj pohlédla a brodila se dál. Proč by se měla obtěžovat s vylézáním na suchou zem? Vodou to bylo rychlejší. Odpor ke studenému zkaženému želé na dně potuchl. Člověk si zvykne na všechno, když musí. To už poznala.

Zanedlouho po tom prvním pádu začala Trisha trávit čas s To-

mem Gordonem. Nejdřív jí to připadalo divné – dokonce strašidelné –, ale jak tak míjely dlouhé hodiny pozdního odpoledne, ztrácela pýchu a štěbetala docela přirozeně, vyprávěla mu, který orientační bod si vybere příště, vysvětlovala mu, že ta bažina vznikla nejspíš po požáru, ujišťovala ho, že brzy budou venku, že to takhle nepotrvá věčně. Vyprávěla mu, že doufá, že Red Sox dnes večer vyhrají aspoň o dvacet bodů, aby byl v klidu, až nastoupí na hřiště, ale najednou se odmlčela.

„Slyšíš něco?“ zeptala se.

Nevěděla, jak Tom, ale *ona* slyšela: jednotvárný pulsující hukot listů helikoptéry. Sice z dálky, ale zněl jasně. Trisha odpočívala na drnu, když ten zvuk zaslechla. Vyskočila a otočila se kolem dokola a rukou si stínila oči a mhouřila oči k obzoru. Nic neviděla a zanedlouho zvuk ztichl.

„Kurník,“ vzdychla zoufale. Ale aspoň že ji hledali. Plácla po komárovi na krku a znovu se pustila do pochodu.

Za deset nebo patnáct minut stála ve svých špinavých, potrhaných ponožkách na napůl ponořeném kořenu stromu a dívala se vpřed, zvědavá a udivená zároveň. Za hloučky polámaných stromů, mezi kterými teď stála, se bažina rozvírala do mělkého, stojatého rybníka. Středem se táhla řada drnových kopečků, ale ty byly hnědé a vypadaly, že je tvoří polámané klacíky a ohryzané větve. Na některých seděla tlustá hnědá zvířata a hleděla na ni.

Vrásky se Trishe na čele pomalu vyhladily, když si uvědomila, co jsou zač. Úplně zapomněla, že je v bažině, že je celá mokrá, zablácená a unavená, že se ztratila.

„Tome,“ zašeptala užasle. „To jsou bobři! Bobři sedí na svých bobřích domech nebo bobřích doupatech nebo jak se jim říká. Jsou to oni, že?“

Stála na špičkách, přidržovala se stromu, aby neztratila rovnováhu, a jen se dívala, celá blažená. Bobři odpočívající na střechách svých větvičkových domů… jestlipak ji zpozorovali? Určitě ano, zvlášť ten uprostřed. Byl větší než ostatní a Trishe připadalo, že bobr nespouští černé oči z jejího obličeje. Měl jakoby licousy a srst měl nádherně tmavě hnědou, kolem baculatých zadních tlap skoro do kaštanová. Při pohledu na něj si vzpomněla na ilustrace z knihy *Vítr ve vrbách.*

Nakonec Trisha sestoupila z kořene a znovu se vydala na cestu, s dlouhým stínem v patách. Hlavní bobr (tak ho v duchu pojmenovala)

se okamžitě vztyčil, zacouval, až se zadkem ocitl ve vodě, a pořádně cákl ocasem. Ozvalo se plácnutí, které se neuvěřitelně hlasitě neslo nehybným horkým vzduchem. Za okamžik všichni bobři sklouzli ze svých domů a jako jeden muž se ponořili. Jako by se člověk díval na potápěčské družstvo. Trisha je pozorovala s rukama sevřenýma na prsou a usmívala se od ucha k uchu. Něco tak úžasného v životě neviděla, ale zároveň věděla, že nikdy nedokáže vysvětlit, proč tomu tak je, ani že Hlavní bobr vypadal jako starý moudrý ředitel školy nebo něco podobného.

„Tome, dívej se!“ ukazovala a smála se. „Dívej se na tu vodu! Tam plavou! No, teda!“

V kalné vodě se hladinou šířilo půl tuctu véček směřujících ve vlnách pryč od větvičkových domů. A pak zmizeli a Trisha znovu vykročila. Její momentální orientační bod představoval zvlášť velký drn celý porostlý tmavě zeleným kapradím jako rozcuchanou čupřinou. Blížila se k němu obloukem, místo aby k němu šla rovnou. Podívaná na bobry byla skvělá – totální vodvaz, řečeno s Pepsi

– ale nijak netoužila se s některým setkat, dokud plavali pod vodou. Viděla dost filmů, aby věděla, že i malí bobři mají velké zuby. Nějakou dobu Trisha vykřikovala pokaždé, když se o ni pod vodou otřel chomáč trávy nebo jiných rostlin, protože si byla jista, že je to Hlavní bobr (nebo některý z jeho pochopů), který ji vyhání ze své čtvrti.

Držela se od bobřího sídliště nalevo, dokud nedošla ke svému drnu – a jak se tak blížila, začalo v ní klíčit nadějné vzrušení. Ty tmavě zelené kapradiny nebyly *jenom* kapradiny, s matkou a babičkou tři jara po sobě chodila na jedlé kapradí a byla přesvědčena, že právě tyhle jsou ty jedlé. Rostly v Sanfordu – aspoň měsíc v roce

– ale matka jí říkala, že ve vnitrozemí vyrůstají o dost později, skoro až v červenci, zvlášť na bahnitých místech. Těžko uvěřit, že by z tak smrdutého kusu světa mohlo vyrůst něco dobrého, ale čím blíž Trisha byla, tím větší jistotu měla. A tyhle kapradiny nebyly jen dobré – byly *lahodné.* Dokonce i Péťa, který se nikdy nesetkal se zeleninou, která by mu chutnala (kromě zmrzlého černookého hrachu strčeného do mikrovlnky) tyto kapradiny jedl.

Napomínala se, že nesmí čekat příliš, ale za pět minut poté, co ji ta možnost napadla, měla jistotu. Nečekal ji jen suchý kopeček. Byl to Jedlý ostrov! Až na to, že když se tak brodila vodou, která jí už sahala

po stehna, ji napadlo, že Komáří ostrov by bylo vhodnější jméno. Samozřejmě že tu byly *spousty* komárů, ale neustále se mazala blátem a už na komáry docela zapomněla, až do této chvíle. Vzduch nad Jedlým ostrovem se komáry přímo *tetelil, a* nejen jimi. Rojily se tu taky miliardy much. Jak se tak blížila, slyšela jejich ospalé, jakoby lesklé bzučení.

Ještě pořád byla tak pět kroků od prvních trsů bohatě načechraných kapradin, když se zastavila, a ani si neuvědomovala, že se jí chodidla noří do bahnitého podloží pod vodou. Zeleň tvořící lem na této straně kapradin byla podupaná a popleněná. V černé vodě stále plavaly promáčené vytrhané chomáče kapradí. Kousek výš zahlédla na zeleném podkladu jasně červené cákance.

„To se mi nelíbí," zamumlala, a když vykročila, zamířila vlevo, nikoli rovně. Kapradí bylo fajn, jenže v něm leželo cosi mrtvého nebo těžce zraněného. Možná že ti bobři spolu bojovali o samičky. Trisha neměla zase takový hlad, aby se při sběru časné večeře odvážila postavit zraněnému bobrovi. Klidně by při tom mohla přijít o ruku nebo oko.

V půli cesty kolem Jedlého ostrova se Trisha znovu zastavila. Nechtěla se tam podívat, ale nejdřív se nedokázala dívat jinam. „Hele, Tome," řekla pisklavým roztřeseným hlasem. „Ach je, to je špatné."

Ležela tam utržená hlava malého jelínka. Skutálela se po svahu kopečku a zanechala za sebou krvavou stopu a pomačkané kapradí. Teď ležela převrácená na okraji vody. V očích se jí hemžily muchničky. Otrhaný pahýl krku se hemžil zástupy much. Bzučely jako motorek.

„Vidím mu jazyk," řekla, ale hlas jí zněl z velké dálky, z hloubi dlouhé chodby. Zlatá sluneční stopa na vodě najednou příliš zazářila a Trisha ucítila, že se potácí a co nevidět omdlí.

„Ne," zašeptala. „Ne, nedovol to, nemůžu."

Tentokrát jí vlastní hlas připadal bližší a víc *přítomný, i* když zněl potichu. Světlo vypadalo zase skoro normálně. Díky Bohu –to poslední, co chtěla, bylo omdlít, zrovna když stojí po pás v nehybné, kalné vodě. Žádné kapradiny, ale taky žádné omdlévání. To se skoro vyrovnalo.

Odhodlaně zase vyrazila, tentokrát rychleji a nedávala si tolik pozor, kam šlape a přenáší váhu. Při chůzi urputně, silou švihala boky a rozmachovala se pažemi před trupem krátkými oblouky. Představova-

la si, že kdyby měla na sobě trikot, vypadala by jako host programu *Cvičíme s Wendy.* Koukněte všichni, dneska si zkusíme zbrusu nové cviky. Tomuhle říkám „Co nejrychleji od utržené jelení hlavy“. Boky pracují, zadečky pružné, zapojíme ramena!

Upírala oči vpřed, ale nemohla neslyšet těžké, jaksi spokojené bzučení much. Kdo to udělal? Určitě ne bobr, to bylo jasné. Žádný bobr nikdy neutrhl jelenovi hlavu, i když měl ostré zuby.

Víš, kdo to byl řekl jí studený hlas. Byl to ten netvor, ten zvláštní netvor. Ten, který tě právě teď pozoruje.

„Nic mě nepozoruje, to je blbost,“ vyjekla. Odvážila se ohlédnout a měla radost, že se Jedlý ostrov vzdaluje. Ale ne dost rychle. Naposledy zahlédla hlavu ležící u vody, tu hnědou věc s černým bzučivým náhrdelníkem. „To je blbost, viď, Tome?“

Ale Tom neodpověděl. Tom *nemohl* odpovědět. Tom byl touto dobou nejspíš ve Fenway Parku, žertoval se svými spoluhráči a navlékal si svůj jasně bílý dres. Tom Gordon, který s ní procházel bažinou – tou nekonečnou bažinou – byl jen drobnou homeopatickou kúrou proti samotě. Byla tu sama.

Ale jistě že nejsi, zlato. Vůbec nejsi sama.

Trisha se strašně bála, že ten studený hlas, i když nebyl přátelský, mluví pravdu. Ten pocit, že ji někdo pozoruje, se vrátil a byl silnější než dřív. Snažila se ho zlehčovat s tím, že je jen nervózní (kdo by neměl pocuchané nervy, když před chvilkou viděl utrženou hlavu), a skoro se jí to podařilo, ale potom došla ke stromu, který měl v suché kůře několik příčných ran. Jako by se po něm cestou zlostně ohnal někdo hodně velký a v hodně špatné náladě.

„Panebože,“ vydechla. „To jsou drápance.“

Je před tebou, Trisho. Před tebou a čeká na tebe, i s těmi drápy.

Trisha viděla jen stojatou vodu, další drny, které vypadaly jako nový zelený, zdvíhající se kopec (ale tak se už jednou napálila). Neviděla žádné zvíře… ale to přece nebylo nic divného, že? To zvíře by dělalo to, co zvířata dělají, když čekají na vhodnou chvíli k útoku, existovalo na to zvláštní slovo, ale Trisha byla příliš unavená, vystrašená a vůbec špatná, než aby o něm přemýšlela…

Číhají, napověděl jí ten studený hlas. Přesně to dělají, číhají. Jo, holka. Zejména ti zvláštní netvoři, jako je tvůj nový kamarád.

„Číhají,“ zachraptěla Trisha. „Ano, to je ten výraz. Děkuju ti.“ A pak znovu vyrazila vpřed, protože už byla příliš daleko, než aby se

vracela. I když něco vpředu skutečně číhalo, aby ji to zabilo, cesta zpět byla příliš dlouhá.

Z toho, co vypadalo jako pevná zem, se pevná zem *skutečně* vyklubala. Nejdřív tomu Trisha nechtěla věřit, ale když se blížila a stále neviděla, že by hustým zeleným křovím a zakrslými stromky protékala voda, začala doufat. Voda, kterou se brodila, byla také mělčí: sahala jí jen do půli lýtek a ne ke kolenům nebo stehnům. A na nejméně dvou kopečcích rostly další kapradiny. Nebylo jich tolik jako na jedlém ostrově, ale natrhala si, kolik mohla, a zhltla je. Byly sladké, se slabě štiplavou pachutí. Byla to *zelená* chuť a Trishe připadala naprosto úžasná. Natrhala by si ještě i do batohu, kdyby jich tu rostlo víc, ale už žádné neviděla. Místo aby ji to rozesmutnilo, užívala si těch, které měla, s dětskou přímočarostí. V této chvíli měla jídla dost. Co bude později, o to se bude starat potom. Cestou k pevné zemi tedy svačila, okusovala svinuté výhonky a pak žvýkala stonky. Sotva si uvědomovala, že se brodí bažinou. Nevolnost pominula.

Když došla k posledním několika kapradinám, které rostly na druhém drnovém kopečku, ruka jí ztuhla ve vzduchu. Znovu zaslechla ospalé bzučení much. Tentokrát znělo mnohem hlasitěji. Trisha by nejraději odbočila, kdyby mohla, ale jak bažina ustupovala, byla stále zamořenější větvemi a potopeným křovím. Vypadalo to, že tou změtí vede jediný trochu volný kanál, a Trisha jím musela projít, pokud nechtěla dvě hodiny navíc klopýtat přes potopené překážky a třeba si při tom i pořezat nohy.

Dokonce i v tomto kanále musela přelézat jeden povalený strom. Padl teprve nedávno, a „padl“ nebylo zrovna vhodné slovo. Trisha viděla na jeho kůře další škrábance, a i když se pahýl kmene ztrácel v hustém křoví, viděla jeho čerstvé a bílé dřevo. Strom stál někomu v cestě, a ten někdo ho prostě povalil, přerazil jako párátko.

Bzučení stále sílilo. U bujného hustého kapradí poblíž místa, kde Trisha nakonec unaveně vylezla z bažiny, ležel zbytek jelena –tedy jeho většina. Byl na dva kusy, které spojoval propletenec střev, lesknoucí se mouchami. Jednu nohu měl utrženou, ta stála opřená o kmen blízkého stromu jako vycházková hůl.

Trisha si zakryla hřbetem pravé ruky ústa a honem pospíchala pryč, a při tom vydávala divné dušené zvuky, jak se vší silou snažila nezvracet. Ten netvor, který zabil jelena, možná *chtěl,* aby zvracela. Bylo to možné? Rozum jí říkal (a měla ho ještě pořád docela dost), že

ne, ale připadalo jí, že *kdosi* schválně pošpinil dva největší, nejšťavnatější trsy kapradin v bažině roztrhaným jelenem. A jestli to udělal, mohla klidně věřit, že se ji ten neznámý třeba snaží donutit, aby vyzvracela tu trochu potravy, kterou se jí *podařilo* zhltnout?

Ano. Je to možné. Ses cvok. Nevšímej si ho. A hlavně nezvracej, kristepane!

Jak postupovala dál na západ (dodržovat západní kurs teď bylo snadné, protože slunce bylo nízko nad obzorem), začaly ty dávivé zvuky – podobaly se pořádné, mastné škytavce – pomalu ustávat a také bzučení much se vzdalovalo. Když už je neslyšela vůbec, zastavila se Trisha, stáhla si ponožky a znovu si nazula tenisky. Pak ponožky vymačkala a podržela je ve vzduchu a prohlédla si je. Vzpomněla si, jak si je navlékala ve svém pokoji v Sanfordu, jak seděla na okraji postele a navlékala si je a potichu si zpívala „Vezmi mě do náručí… protože chci být s tebou“. To byli Boyz To Da Maxx. Pro Trishu a Pepsi byli Boyz To Da Maxx bezva, zvlášť Adam. Vzpomněla si na skvrnu slunce na podlaze. Vzpomněla si na plakát k *Titaniku* na stěně. Ta vzpomínka, jak si ve svém pokoji navlékala ponožky, byla velmi jasná, ale velmi vzdálená. Takto si asi staří lidé jako děda vzpomínají na věci, které se udaly, když byli malí. Z ponožek teď nezbývalo o moc víc než pár děr pospojovaných nitěmi, a z toho se jí znovu chtělo brečet (nejspíš proto, že se sama cítila jako pár děr pospojovaných nitěmi), ale ovládla se. Srolovala ponožky a strčila je do batohu.

Zrovna batoh zapínala, když znovu zaslechla *vhup, vhup, vhup* listů vrtulníku. Tentokrát se ozývaly mnohem blíž. Trisha vyskočila na nohy a otočila se kolem dokola, až jí mokré šaty zaplácaly. A v dálce na východě se proti modrému nebi černaly dva obrysy. Připomněly jí trochu vážky v Bažině mrtvého jelena. Nemělo smysl mávat a křičet, byli asi tak miliardu kilometrů daleko, ale stejně to udělala – nemohla si pomoct. Když začala chraptět, přestala.

„Podívej, Tome,“ řekla a sledovala jejich let zleva doprava… zřejmě tedy ze severu na jih. „Podívej, snaží se mě najít. Kdyby jenom přiletěli trochu blíž…“

Jenže nepřiletěli. Vrtulníky v dálce zmizely za přehradou stromů. Trisha zůstala stát a nehýbala se, dokud hukot rotorů nesplynul s vrzáním cvrčků. Pak zhluboka vzdychla a klekla si, aby si zavázala tkaničky tenisek. Už neměla pocit, že ji někdo sleduje, to za prvé –

Ty lhářko, ozval se studený hlas. Zněl pobaveně. *Ta malá lhářko.*

Ale Trisha *nelhala,* aspoň ne úmyslně. Byla tak unavená a tak popletená, že pořádně nevěděla, *co* cítí… kromě hladu a žízně. Když se ocitla venku z bahna a špíny (a daleko od roztrhané jelení mrtvoly), dostala hlad jako vlk a žízeň jako trám. Prolétlo jí hlavou, že by se mohla vrátit a přece jenom si nasbírat pár kapradin – určitě by se dokázala vyhnout tomu jelenovi a nejodpornějším, nejvíc zakrváceným místům.

Vzpomněla si na Pepsi, která s Trishou někdy ztrácela trpělivost, když si Trisha při ježdění na kolečkových bruslích odřela koleno nebo spadla, když lezly na strom. Pokud zahlédla, jak Trishe stoupají do očí slzy, říkávala Pepsi: „Nezkoušej to na mě jako malá holka, McFarlandová.“ Bůh věděl, že si nemohla dovolit chovat se jako malá holka kvůli mrtvému jelenovi, aspoň ne v momentální situaci, ale…

… ale bála se, že ten netvor, který jelena zabil, by pořád mohl být poblíž, že ji pozoruje a čeká. Doufá, že se vrátí.

Pokud šlo o pití vody z bažiny, to bylo vážné. Špína byla jedna věc. Mrtví brouci a komáří vajíčka byla druhá věc. Mohli se člověku v břiše vylíhnout komáři? Nejspíš ne. Chtěla to vyzkoušet na vlastní kůži? *Rozhodně* ne.

„Stejně najdu další kapradí,“ řekla. „Mám pravdu, Tome? A taky bobule.“ Tom neodpověděl, ale než ji odhodlání opustilo, byla už zase na pochodu.

Šla na západ další tři hodiny, nejdřív pomalu, potom, když se dostala do vzrostlejšího lesa, mohla trochu zrychlit. Bolely ji nohy a záda, ale nevěnovala jim velkou pozornost. Ani hlad jí příliš nezaměstnával myšlenky. Jak denní světlo zlátlo a potom červenalo, začala ovládat Trishiny myšlenky žízeň. V krku jí vyschlo a pálilo. Jazyk jí připadal jako suchý hadřík. Nadávala si, že se nenapila z bažiny, když měla možnost, a jednou se zastavila a pomyslela si: *Vykašlu se na to, vracím se.*

To bys neměla, zlatíčko, řekl ten studený hlas. *Už tam nenajdeš cestu. I kdybys měla to štěstí a vrátila se přesně tam, odkud jsi přišla, bude tma, než tam dorazíš… a kdo ví, co tam na tebe čeká?*

„Zmlkni,“ řekla unaveně, „už konečně zmlkni, ty hloupý mizerný darebáku.“ Ale ten hloupý mizerný darebák měl samozřejmě pravdu. Trisha se otočila znovu ke slunci – už bylo oranžové – a zase vyrazila. Začínala se své žízně skutečně bát: jestli to bylo tak zlé v osm hodin, jaké to bude o půlnoci? Jak dlouho člověk vůbec vydrží bez vody?

Nemohla si vzpomenout, i když onehdy právě na tento zvláštní údaj narazila – byla o tom přesvědčena. Určitě ne tak dlouho jako bez potravy. Jaké to bude, umřít žízní?

„Neumřu žízní v tom pitomém hloupém lese… že ne, Tome?“ zeptala se, ale Tom nic neříkal. Opravdový Tom Gordon se bude touto dobou dívat na zápas. Tim Wakefield, šikovný pálkař Bostonu, proti Andymu Pettittovi, mladému levákovi Yankeeů. Trishu pálilo v krku. Těžko se jí polykalo. Vzpomínala, jak pršelo (stejně jako vzpomínka na to, jak seděla na okraji postele a navlékala si ponožky, i tato jí připadala vzdálená), a přála si, aby pršelo znovu. Vylezla by do deště a tancovala s hlavou zakloněnou a pažemi nataženými a pusou dokořán. Tancovala by jako Snoopy na střeše své boudy.

Trisha se trmácela mezi borovicemi a smrky, které rostly do stále větší výšky a dál od sebe, jak Trisha postupovala do staršího lesa. Světlo zapadajícího slunce šikmo pronikalo mezi stromy v prašných svazcích paprsků stále sytější barvy. Ty stromy a oranžovo červené světlo by jí připadaly nádherné, kdyby neměla takovou žízeň… ale cosi v ní si té nádhery všimlo, i když byla tělesně zubožená. Jenže to světlo bylo příliš jasné. Spánky jí tepaly bolestí a hrdlo měla stažené na uzel.

V takovém stavu ten zvuk tekoucí vody nejdřív zahnala jako sluchovou halucinaci. Nemohla to být opravdová voda. To by byla moc podezřelá náhoda. Přesto se po zvuku otočila a zamířila na jihozápad místo na západ, shýbala se pod nízkými větvemi a překračovala padlé kmeny jako zhypnotizovaná. Když ten zvuk ještě zesílil – byl příliš hlasitý, než aby si ho mohla poplést s něčím jiným –, Trisha se rozběhla. Dvakrát uklouzla na vrstvě jehličí a jednou proběhla ohavnými hustými kopřivami, které jí požahaly předloktí a hřbety rukou, ale ona si toho sotva všimla. Deset minut poté, co poprvé zaslechla slabé zurčení, došla ke krátkému prudkému svahu, kde se z tenké vrstvy půdy a jehličnatého koberce pod stromy vynořovala řada šedých kamenů skalnatého podloží. Pod nimi dravě uháněl potok, vedle kterého vypadal ten první nejvýš jako odkapávající zahradní hadice.

Trisha šla kolem okraje srázu naprosto sebejistě, i když stačil chybný krok a už by padla o takových osm metrů níž a nejspíš by se zabila. Po pěti minutách chůze proti proudu se ocitla u jakési průrvy vedoucí od okraje lesa do strže, kterou tekl potok. Bylo to přírodní koryto, vystlané mnohaletou vrstvou suchého listí a jehličí.

Dřepla si a zapřela se vpředu nohama, dokud neseděla nahoře v korytě jako dítě na klouzačce. Pak se začala posunovat dolů, stále vsedě, a brzdila při tom rukama i nohama. Asi v půli cesty začala klouzat. Nesnažila se zastavit – nejspíš by hned začala dělat kotrmelce – ale lehla si na záda, ruce složila v zátylku, zavřela oči a doufala v nejlepší.

Cesta na dno byla krátká a prudká. Trisha pravým bokem narazila na vyčnívající kámen a další ránu utržily její propletené prsty, které rázem Trisha přestala cítit. Kdyby neměla ruce složené za hlavou, ten druhý kámen by jí nejspíš roztrhl kůži na hlavě, říkala si později. Nebo něco horšího. „Nezlámej si ten svůj hloupý krk," zněla další dospělácká průpovídka, kterou znala, tuto měla v oblibě babička McFarlandová.

Dopadla na dno, až jí zachrastily kosti, a najednou měla tenisky plné ledově studené vody. Vytáhla nohy ven, otočila se, padla na břicho a pila, až jí čelem projel hřebík, jak se jí to někdy stávalo, když celá uřícená a hladová zhltla příliš rychle zmrzlinu. Trisha odtáhla mokrý, zablácený obličej od studeného bublajícího proudu a vzhlédla k tmavnoucímu nebi, celá udýchaná a blaženě usměvavá. Ochutnala někdy tak báječnou vodu? Ne. Ochutnala *vůbec něco* tak báječného? Rozhodně ne. Tohle byla zvláštní extratřída. Znovu sklonila tvář a napila se ještě. Nakonec se zvedla na kolena, mohutně vodnatě říhla a pak se roztřeseně rozesmála. Břicho měla k prasknutí, napnuté jako bubínek. Aspoň prozatím necítila ani hlad.

Koryto bylo příliš strmé a kluzké, než aby jím vyšplhala zase nahoru. Mohla by vylézt do půlky nebo možná i výš, ale nakonec by sklouzla zase až dolů. Zdálo se však, že se půjde docela dobře kolem potoka – břehy měl strmé a zarostlé stromy, ale bez hustého křoví – a byla tu spousta kamenů, po kterých se dalo přecházet. Mohla by jít ještě kousek dál, než se setmí natolik, že nebude vidět. Proč ne? Když měla břicho plné vody, cítila se znovu silná, báječně silná. A plná sebedůvěry. Bažina byla za ní a Trisha našla další potok. Dobrý potok.

Ano, ale co ten zvláštní netvor? ozval se studený hlas. Trishu ten hlas znovu celou vystrašil. To, co řekl, bylo hrozné. Ale to, že měla tu temnou holčičku v sobě objevit, bylo ještě horší. *Zapomněla jsi na toho zvláštního netvora?*

„Jestli nějaký takový zvláštní netvor byl," odsekla Trisha, „je už pryč. Možná zase u toho jelena."

Byla to pravda, aspoň to tak vypadalo. Pocit, že ji někdo pozoruje, možná i sleduje, zmizel. Studený hlas to věděl a neodpovídal. Trisha zjistila, že si dokáže představit jeho majitelku, drsnou malou rozšklebenou drzou holku, která se jen trochu náhodou podobala Trishe (asi jako prasestřenice). Teď se ta cizí loudala pryč, s rameny ztuhle vystrčenými a pěstmi zaťatými, obraz zášti.

„Jo, běž pryč a už se nevracej," houkla Trisha. „Ty mě nevyděsíš." A po chvíli dodala: „Jdi do prdele!" Tak jí znovu vylétlo z úst to, čemu Pepsi říkala To hrozné slovo na pé, a Trisha toho nelitovala. Dokonce si uměla představit, jak to řekne bratrovi Péťovi, až cestou ze školy začne s těmi svými bláboly o Maldenu. Malden tohle a Malden tamhleto, táta tohle a táta tamhleto, a co kdyby Trisha jenom řekla, *Hele, Péťo, jdi s tím do prdele, nech toho,* místo aby se snažila mlčet a být soucitná nebo naopak veselá a celá rozjásaná a snažila se změnit téma? Prostě by řekla *Hele, Péťo, jdi s tím do prdele,* co by ne? Trisha ho v duchu viděla – viděla, jak na ni civí s bradou pokleslou až skoro k hrudníku. Při té představě se zasmála.

Vstala, došla k vodě, vybrala si čtyři kameny, po kterých se dostane na druhou stranu, a pomalu po nich přebalancovala. Jakmile se ocitla na pevné zemi, vydala se po proudu dolů.

Svah byl postupně stále prudší a potok vedle ní, uhánějící a klopýtající skalnatým korytem, hučel stále hlasitěji. Když Trisha došla na mýtinku, kde byla poměrně rovná půda, rozhodla se, že zde přenocuje. Bylo dusno a stíny zhoustly. Kdyby zkusila jít z kopce dál, mohla by ještě někam spadnout. Kromě toho to tu nebylo tak špatné. Aspoň že viděla nebe.

„Ale ti komáři jsou hrozní," ohnala se po mračnu před obličejem a několik jich zahnala z krku. Zašla k potoku pro bláto, ale – ha, ha, to je dobrý vtip, holka – žádné bahno tu nebylo. Spousta kamení, bláta ani trochu. Trisha se posadila na chvilku na paty, zatímco mouchy a komáři vytáčeli složité letové vzorce kolem jejích očí, chvíli se rozmýšlela a pak přikývla. Hranami dlaní seškrábala jehličí z kruhového kousku země, vydloubala hrstku měkké půdy, do láhve nabrala vodu z potoka a nalila ji do jamky. Prsty uhnětla bláto a to jí dělalo dobře (vzpomněla si při tom na babičku Andersenovou, jak vždycky v sobotu ráno dělaly u ní v kuchyni chleba, stála na stoličce, když hnětla těsto, protože linka byla moc vysoko). Když měla pořádnou hromádku bahna, pomazala si celý obličej. Než s tím skončila, byla skoro tma.

Trisha vstala, ještě si mazala bláto po pažích a rozhlížela se. Poblíž nebyl žádný příhodný povalený strom, pod kterým by se dnes v noci vyspala, ale asi dvacet metrů od břehu zahlédla hromadu uschlých borových větví. Odtáhla je k jedné vysoké jedli u potoka a opřela je o kmen jako obrácené vějíře, takže tím vznikl těsný prostor, do kterého mohla vlézt… jakýsi stan. Jestli se nezvedne vítr, který větve rozhází, bude docela dobře schovaná.

Když přenášela poslední dvě větve, sevřel se jí žaludek a střeva povolila. Trisha se zastavila, v každé ruce větev, a čekala, co se stane dál. Křeč ustoupila a ten divný pocit slabosti v podbřišku pominul, ale stejně jí nebylo docela dobře. Cítila se jako na vodě. *Žaludek jako na vodě* říkávala babička Andersenova, jenomže pro ni to znamenalo nervozitu, a Trisha přísně vzato nervózní nebyla. Vlastně nevěděla, jak jí je.

To je tou vodou, pronesl studený hlas. *Něco bylo v té vodě. Otrávila ses, zlato. Do rána bude nejspíš po tobě.*

„Když bude, tak bude," řekla Trisha a přidala poslední dvě větve ke svému provizornímu krytu. „Měla jsem moc velkou žízeň. Musela jsem se napít."

Na to se neozvala žádná odpověď. Možná i ten studený hlas, i když zrádcovský, tolik pochopil – musela se napít, prostě *musela.*

Stáhla si batoh, otevřela ho a vážně vytáhla walkman. Nasadila si sluchátka a zmáčkla knoflík. WCAS chytila pořád tak dobře, aby se dal poslouchat, ale signál nebyl tak skvělý jako včera v noci. Trishe přišlo zvláštní, že se pěšky skoro dostala z dosahu rádiové stanice, stejně jako se to stane, když jedete autem na dlouhý výlet. Bylo jí z toho divně, opravdu moc divně. Divně od žaludku.

„Dobrá," říkal Joe Castiglione. Jeho hlas zněl tence, jako by přicházel z veliké dálky. „Mo nastupuje a my jsme připraveni na zakončení čtvrté směny."

Najednou jí ten divný pocit skočil z žaludku do krku a to mastné škytání – *brk, brk, brk* – začalo znovu. Trisha se vykulila z úkrytu, zvedla se na kolena a vyzvracela se do stínu mezi dva stromy, levou rukou se při tom jednoho stromu držela a pravou rukou si svírala břicho.

Zůstala, kde byla, lapala po dechu a vyplivovala chuť natrávených kapradin – svíravou, kyselou – zatímco Mo odehrál tři nadhozy. Pak nastupoval Troy O'Leary.

„No, takže Red Sox jim ulehčili práci," poznamenal Troop. „Na konci čtvrté směny je to sedm jedna a Andy Pettitte odpaluje jako bůh."

„A *krucipísek,"* zasténala Trisha a pak znovu zvracela. Neviděla, co z ní vychází, na to byla moc tma, ale ona byla ráda, zvratky jí připadaly řídké, spíš jako polévka. Pomyšlení na polévku jí okamžitě znovu zvedlo žaludek. Trisha po kolenou couvla od stromů, mezi kterými zvracela, a pak znovu dostala křeče do břicha, tentokrát mnohem prudší.

„A *KRUCIPÍSEK!"* zaúpěla Trisha a hmátla po zipu na džínách. Byla si jistá, že to nestihne, naprosto jistá, ale nakonec dokázala vydržet tak dlouho, aby si stáhla džíny i prádlo a odtáhla oblečení z cesty. Všechno dole z ní vyšlo v horkém, pálivém proudu. Trisha vykřikla a jakýsi pták ve skomírajícím světle odpověděl, jako by se jí posmíval. Když to konečně přešlo a Trisha se pokusila postavit, zamotala se jí hlava. Ztratila rovnováhu a kecla si pozpátku na zem, do horké kaluže.

„Ztratila jsem se a sedla si do vlastních srágor," pronesla Trisha. Znovu začala plakat, ale pak se taky smála, protože jí to připadalo legrační. *Fakt jsem se ztratila a sedla si do vlastních srágor,* myslela si. Vyhrabala se na nohy, uplakaná a rozesmátá, džíny a prádlo smotané kolem kotníků (džíny měla na kolenou roztrhané a ztvrdlé blátem, ale aspoň že se jí podařilo je teď nenamočit… tedy zatím). Stáhla si kalhotky a odešla k potoku, od pasu dolů nahá, s walkmanem v ruce. Někdy v době, kdy ztratila rovnováhu a padla na svou vlastní hromádku, hrál Troy O'Leary. Když teď bosýma nohama vstupovala do ledového potoka, podařilo se Jimu Leyritzovi zahrát dvojaut. Běžci byli vyřazeni. Naprosto SEK-su-áál-ní.

Shýbla se, nabrala vodu a začala si oplachovat zadek a stehna, a při tom řekla: „Bylo to tou vodou, Tome, bylo to tou pitomou blbou vodou, ale co jsem měla dělat? Jenom se na ni dívat?"

Než z potoka zase vylezla, měla úplně znecitlivělá chodidla. Zadek měla taky dost zmrzlý, ale aspoň že byla zase čistá. Natáhla si prádlo a kalhoty a zrovna si zapínala džíny, když se jí znovu sevřel žaludek. Trisha udělala dva velké kroky zase ke stromům, chytila se stejného kmene jako před tím a znovu zvracela. Tentokrát se zdálo, že z ní nevychází nic pevného. Jako by ze sebe vyrazila dva šálky horké vody. Naklonila se dopředu a opřela se čelem o lepkavou kůru borovice. Na okamžik na něm v duchu viděla ceduli s nápisem, takovou,

jakou laskaví lidé věší na dveře svých chat u jezera a u moře: ZDE ZVRACELA TRISHA. To ji znovu rozesmálo, ale byl to zlý smích. A vzduchem mezi těmi lesy a ostatním světem, o kterém tak pošetile věřila, že je její, opět letěla ta znělka, která hlásila: „Volej 1-800-54-OBR.“

Znovu se ozvala střeva, křečovitě se sevřela.

„Ne,“ sténala Trisha s čelem stále opřeným o strom a očima zavřenýma. „Ne, prosím, už ne. Bože, pomoz mi. Prosím, už ne.“

Šetři si dech, řekl studený hlas. *Nemá smysl modlit se k Neslyšnému.*

Křeč povolila. Trisha pomalu přešla ke svému úkrytu na nohou, které jí připadaly nespolehlivé a jako z gumy. Záda ji od zvracení bolela. Břišní svaly měla podivně namožené. A kůži měla horkou. Možná měla horečku.

Za Red Sox přicházel nadhazovat Derek Lowe. Jorge Posada ho pozdravil trojitým odpalem do pravého pole. Trisha vlezla do úkrytu, dávala při tom pozor, aby nezavadila paží nebo bokem o některou větev. Kdyby se to stalo, nejspíš by celá stavba spadla. Jestli bude mít zase napilno (tak tomu říkala máma, Pepsi tomu říkala „mít letecký den“ nebo „mít kalhoty v průvanu“), stejně je asi rozhází. Ale zatím ležela uvnitř.

Chuck Knoblauch svedl odpal, který Troop nazval „nebetyčný míč“. Chytil ho Darren Bragg, ale Posada skóroval. Osm jedna pro Yankees. Dneska večer to bude nářez, o tom nebylo pochyb. Absolutní nářez.

„Koho zavoláte, když vám praskne čelní sklo?“ zazpívala potichu, jak tak ležela na borovém jehličí. „1-800-54-0-“

Najednou ji zachvátila třesavka. Už ji nepolévalo horko, ale byla jí hrozná zima. Sevřela si zablácená nadloktí zablácenými prsty a držela se, jen doufala, že větve, které tak pečlivě opřela, na ni nespadnou.

„Ta voda,“ zanaříkala. „Ta voda, ta zatracená hnusná voda, už se jí nenapiju.“

Ale věděla svoje a nepotřebovala, aby jí něco říkal ten studený hlas. Už zase měla žízeň, po zvracení a pachuti kapradin se ta žízeň ještě zhoršila, a určitě brzy zamíří zase k potoku.

Ležela a poslouchala Red Sox. V osmé směně se probrali, čtyřikrát zabodovali a prohnali Pettitta. Když Yankeeové na začátku de-

váté směny odpalovali proti Dennisu Eckersleyovi („Eck“, tak mu říkal Joe a Troop), Trisha se vzdala – už nevydržela dál poslouchat veselé bublání potoka. I když na walkmanu vytočila hlasitost, stále ten potok slyšela, a jazyk a krk žebronily o to, co slyšely uši. Opatrně vycouvala z přístřešku, zašla k potoku a znovu se napila. Voda byla chladná a lahodná, vůbec nechutnala jako jed, ale jako nektar bohů. Odplazila se zase do přístřešku, chvílemi rozpálená a hned zase roztřesená zimou, zpocená a zmrzlá, a zase si lehla, jen si pomyslela: *Do rána budu asi mrtvá. Mrtvá nebo tak nemocná, že budu litovat, že nejsem mrtvá.*

Red Sox, kteří snížili skóre na osm ku pěti, měli na začátku deváté jenom jeden aut. Nomar Garciaparra odpálil pořádnou pecku do středového pole. Kdyby šla ven, Sox by vyhráli skórem devět osm. Jenomže Bernie Williams skočil a chytil Garciaparrův míč u hrazení. Jeden přeběh, ale to byl všechno. Nastoupil O'Leary a odpaloval proti Marianu Riverovi, takže završil ztracený večer a ukončil hru. Trisha zmáčkla knoflík walkmanu, aby ušetřila baterie. Pak začala plakat, potichu a bezmocně, s hlavou na složených pažích. Bolel ji žaludek a ve střevech ji svíralo. Sox prohráli. Tom Gordon se v tom hloupém zápasu vůbec *neobjevil.* Život stojí za prd. Plakala, ještě když usnula.

Zrovna ve chvíli, kdy se Trisha proti svému největšímu odhodlání vydala podruhé k potoku, aby se napila, zazněl v policejní stanici v Castle Rock, Maine následující telefonát. Volající sdělil svou zprávu operátorce a magnetofonu, který zaznamenává všechny příchozí hovory.

Počátek telefonátu 21.46 hodin.

Volající: Tu holku, co hledáte, sebral z chodníku v lese Francis Raymond Mazzerole, M jako mikroskop. Je mu třicet šest let, nosí brýle, má krátké vlasy, odbarvené na blond. Máte to?

Operátorka: Pane, mohu se vás –

Volající: Ticho, ticho, poslouchejte. Mazzerole má modrou dodávku Ford, myslím, že je to typ Econoline. Touhle dobou je nejmíň v Connecticutu. Je to hnusnej parchant. Projeďte si jeho záznamy a uvidíte. Pár dní ji bude šukat, pokud mu nebude dělat potíže, takže máte možná pár dní, ale pak ji zabije. Už to kdysi udělal.

Operátorka: Pane, máte poznávací značku –

Volající: Řek jsem vám jeho jméno a co má za auto. Víc nepotřebujete. Už to kdysi udělal.

Operátorka: Pane –

Volající: Doufám, že ho zabijete.

Telefonát ukončen ve 21.48 hodin.

Sledováním bylo zjištěno, že neznámý telefonoval z veřejné budky v Old Orchard Beach. Žádné vodítko.

Druhého dne kolem druhé hodiny ráno – tři hodiny poté, co policie v Massachusetts, Connecticutu, New Yorku a New Jersey začaly hledat modrou dodávku Ford, kterou řídil muž s krátkými blond vlasy a s brýlemi – se Trisha probudila, protože jí znovu bylo špatně a měla křeče. Shodila přístřešek, když z něj couvala, namáhavě si stáhla džíny a prádlo a zbavila se čehosi, co vypadalo jako hektolitr slabé kyseliny. Bolel ji zadek, bolel a pálil, jako by se jí vyrazily ty nejhorší potničky, jaké kdy měla.

Když s tím skončila, odplížila se k místu, KDE ZVRACELA TRISHA, a chytila se stejného stromu. Kůži měla horkou, vlasy slepené potem. Také se celá třásla a jektaly jí zuby.

Už nemůžu zvracet. Bože, prosím tě, už nemůžu zvracet. Zabije mě to, jestli budu pořád zvracet.

A tehdy poprvé doopravdy uviděla Toma Gordona. Stál v lese asi patnáct metrů od ní, jeho bílý dres přímo hořel v měsíčním světle, které padalo korunami stromů. Měl nasazenou rukavici. Pravou ruku schovával za zády a Trisha věděla, že v ní drží míček. Bude ho držet v dlani, otáčet dlouhými prsty, ohmatávat přitom švy, a zastaví ho, teprve až švy budou přesně tam, kde je chtěl mít, a úchop bude přesný.

„Tome," zašeptala. „Dneska večer ti vůbec nedali šanci, viď?"

Tom si jí nevšímal. Dával pozor jen na signál. Ten klid mu vystupoval z ramen a halil postupně celé tělo. Stál tam v měsíčním světle, zřetelný jako šrámy na jejích pažích, skutečný jako bolest v krku a břiše, jako všechna ta hnusná voda. Stále čekal na signál. Nebyl *naprosto* nehybný, byla tu přece ta ruka za zády, která pořád dokola otáčela míček a hledala nejlepší úchop, ale to, co jste viděli, bylo dokonale nehybné. Jo, holka, nehybně očekává znamení. Trishu napadlo, jestlipak by to dokázala – nechat třesavku ze sebe sklouznout jako vodu po kachním peří, a být klidná a zatajit tu bouřku uvnitř.

Chytila se stromu a zkusila to. Nešlo to najednou (dobré věci tak nikdy nejdou, říkal jí táta), ale nakonec se to povedlo: uvnitř nastal klid, požehnané ticho. Stála tak dlouho. Chtěl už pálkař odstoupit, protože si podle něj dávala mezi nadhozy příliš na čas? Klidně. Pro ni

to nic neznamenalo, tak či onak. Byla ztělesněný klid, čekající na správný signál a správný úchop míčku. Ten klid jí vycházel z ramen, vyzařoval z těch míst, ochlazoval ji a soustředil. Třesavka ustávala, až přestala úplně. Pak si uvědomila, že žaludek se také uklidnil. Ve střevech jí pořád vrzalo, ale už ne tak hrozně. Měsíc se skláněl. Tom Gordon zmizel. Jistěže tu ve skutečnosti vůbec nebyl, to věděla, ale –

„Rozhodně tentokrát vypadal opravdově," zachraptěla. „Opravdově jako ve skutečnosti. Páni."

Vstala a pomalu přešla ke stromu, kde předtím měla přístřešek. I když netoužila po ničem jiném než se schoulit na borovém jehličí a spát, znovu uspořádala větve a pak si pod ně vlezla. Za pět minut nevěděla o světě. Zatímco spala, kdosi přišel a pozoroval ji. Pozoroval ji dlouho. Teprve když světlo začalo na východě lemovat obzor, odešel… ale neodešel daleko.

Šestá směna

Když se Trisha probudila, ptáci zpívali na celé kolo. Bylo jasné ráno, spíš už dopoledne. Mohla by spát ještě déle, ale hlad jí to nedovolil. Od krku až po kolena jí tělo zelo prázdnotou. A přímo uprostřed to bolelo, skutečně *bolelo.* Jako by ji někdo uvnitř štípal. Ten pocit ji polekal. Už dřív mívala hlad, ale nikdy takový, aby to takhle bolelo.

Vycouvala z úkrytu, znovu ho porazila, vstala a dobelhala se k potoku, s rukama zapřenýma o bedra. Nejspíš vypadala jako Pepsiina babička, která byla hluchá a měla tak silnou artritidu, že musela chodit o berlích. Babí Brůča, tak jí Pepsi říkala.

Trisha si klekla, opřela se o ruce a napila se jako kůň z koryta. Jestli se jí z vody zase udělá špatně, a to se asi stane, tak ať. *Něco* musela spolknout.

Vstala, tupě se rozhlédla, popotáhla si džíny (byly jí akorát, když si je oblékala, kdysi dávno a daleko ve svém pokoji v Sanfordu, ale teď jí byly velké), a pak zamířila z kopce dolů podle potoka. Už moc nedoufala, že ji vyvede ven, ale aspoň se tak vzdalovala od místa, kde zvracela. Aspoň to mohla udělat.

Ušla snad sto kroků, když se ozvala ta drsná holka: *Na něco jsi zapomněla, co, zlato?* Dnes ta drsná holka taky mluvila trochu unaveně, ale hlas měla chladný a ironický jako vždy. Nemluvě o tom, že

měla zase pravdu. Trisha chvíli zůstala stát s hlavou skloněnou, vlasy zplihlými kolem tváře, pak se otočila a pracně šplhala zpátky do tábora, kde nocovala. Musela se cestou dvakrát zastavit a umožnit rozbouchanému srdci, aby zpomalilo. Děsilo ji, jak málo síly jí zbývalo.

Naplnila si láhev na vodu, nacpala ji i s potrhanými zbytky pláštěnky do batohu, uslzeně vzdychla nad váhou batohu, když ho zvedla (ten krám byl skoro *prázdný,* kristepane), a pak vyrazila znovu. Šla pomalu, skoro se ploužila, a i když šla z kopce, stejně se musela každou čtvrthodinu zastavovat a odpočívat. Bolela ji hlava. Všechny barvy na světě vypadaly příliš jasné, a když z větve nahoře zavolala sojka, připadalo jí, že jí ten zvuk vjel do uší jako jehly. Představila, že Tom Gordon je stále s ní, že jí dělá společnost, a po chvíli už nemusela nic představit. Šel s ní, a i když věděla, že je to halucinace, vypadal v denním světle stejně skutečně jako v noci za úplňku.

Kolem poledne Trisha zakopla o kámen a upadla jak široká, tak dlouhá do ostružiní. Ležela tam, protože si vyrazila dech a srdce jí bouchalo tak prudce, až se jí před očima rozsvěcovalo bílé světlo. Když se poprvé pokusila vytáhnout zpátky na volné prostranství, nešlo to. Počkala, odpočinula si a snažila se uklidnit, pak přivřela oči a znovu to zkusila. Tentokrát se vytáhla ven, ale když se snažila vstát, nohy neposlouchaly. Nebylo vlastně divu. Za posledních čtyřicet osm hodin nic nejedla, jen jedno vajíčko natvrdo, chleba s tuňákem, dvoje oplatky a pár kapradin. Navíc měla průjem a zvracela.

„Umřu, Tome, viď?“ zeptala se. Hlas měla klidný, průzračný.

Nikdo neodpověděl. Trisha zvedla hlavu a rozhlédla se. Číslo 36 zmizel. Trisha se naklonila nad potok a napila se. Zdálo se, že voda už jejímu žaludku a zažívání nevadí. Nevěděla, jestli to znamená, že si na ni zvyká, nebo že se její tělo prostě vzdalo snahy zbavit se škodlivin a nečistot.

Trisha se posadila, otřela si vodu z pusy a podívala se na severozápad, kam tekl i potok. Krajina vpředu byla stále povlovnější a vzrostlý les se znovu měnil, jedle nahrazovaly menší, mladší stromy – v podstatě spletité houštiny, křoví a neprostupný podrost, bránící přímému postupu. A jestli zkusí jít potokem, asi ji proud porazí. Neslyšela žádné helikoptéry ani štěkot psů. Měla dojem, že by ty zvuky mohla uslyšet, kdyby chtěla, stejně jako mohla vidět Toma Gordona, když chtěla, ale lépe bylo takto neuvažovat. Jestli ji nějaké zvuky překvapí, třeba budou skutečné.

Trisha si nemyslela, že ji nějaké zvuky překvapí.

„Já v tom lese umřu.“ Tentokrát to nebyla otázka.

Tvář se jí zkřivila smutkem, ale slzy jí netekly. Natáhla před sebe ruce a podívala se na ně. Třásly se. Nakonec se vyhrabala na nohy a znovu vykročila. Zrovna když pomalu sestupovala z kopce a přidržovala se při tom stromů a větví, aby neupadla, dva detektivové z kanceláře státního návladního vyslýchali matku a bratra. Později odpoledne se je psychiatr, který pracoval pro státní policii, pokusil zhypnotizovat, a s Péťou se mu to podařilo. Všechny otázky se soustředily na to, jak přijížděli na parkoviště v sobotu ráno a chystali se na túru. Viděli modrou dodávku? Viděli světlovlasého muže a s brýlemi na očích?

„Pane Bože,“ vydechla Quilla a nakonec nechala téct slzy, které až do této chvíle držela na uzdě. „Pane Bože, vy si myslíte, že moji holčičku unesli, že? Sebrali nám ji za zády, když jsme se hádali.“ V té chvíli se rozbrečel i Péťa.

Pátrání po Trishe pokračovalo v TR-90, TR-100 a TR-110, ale okruh pátrání se zúžil a muži a ženy v lese dostali pokyn, aby se více soustředili na oblast poblíž místa, kde byla dívka spatřena naposledy. Pátrací teď hledali spíš stopy po dívce než dívku samu: její batoh, pláštěnku, části oblečení. Nikoli její kalhotky. Všichni, včetně policie, si byli jisti, že ty nenajde nikdo. Chlapíci jako Mazzerole si prádlo svých obětí obvykle ponechávali a nedali je z ruky ještě dlouho poté, co těla vhodili do škarpy nebo strčili do odpadové roury.

Trisha McFarlandová, která Francoise Raymonda Mazzerola v životě neviděla, už byla na pětačtyřicet kilometrů za severozápadním okrajem té nově určené, zmenšené oblasti pátrání. Státní průvodci a strážci zvěře Lesní služby by tomu těžko uvěřili i bez toho falešného tipu, který je svedl špatným směrem, ale byla to pravda. Trisha už nebyla v Maine. Kolem třetí hodiny v pondělí odpoledne vkročila do New Hampshiru.

Asi za hodinu poté Trisha uviděla kousek od skupiny buků nedaleko od potoka ty křoviny. Šla k nim, ale neodvažovala se věřit vlastním očím, i když viděla jasně červené bobule – copak si právě neříkala, že může vidět a slyšet různé věci, když je moc chce?

Pravda… ale také si říkala, že když ji něco překvapí, pak to, co vidí a slyší, bude možná skutečné. Další čtyři kroky ji přesvědčily, že to křoví *je* opravdové. To křoví… a šťavnaté těžké bobule, které na

něm visely jako drobná jablíčka.

„Ať žijou bobule!“ zachraptěla drsným hlasem a poslední pochybnosti pominuly, když dvě vrány, které hodovaly na popadaném ovoci hlouběji v křoví, vzlétly a káravě zakrákaly.

Trisha chtěla jít, ale zjistila, že místo toho utíká. Když doběhla ke křoví, rázem se zastavila, jen prudce oddychovala, tváře zvýrazněné červenými linkami ruměnce. Natáhla špinavé ruce, ale pak je stáhla, stále kdesi v hloubi duše přesvědčená, že když se jich zkusí dotknout, prsty jí projdou skrz. Křoví se zatetelí jako při zvláštním efektu ve filmu (některém z Péťových milovaných „morfáčů“), a pak se ukážou ve své pravé podobě: jako obyčejné křoví pichlavých ostružin, připravené vypít jí co nejvíc krve, dokud je teplá a tekutá.

„Ne,“ řekla a natáhla ruce. Na okamžik si nebyla jistá, ale potom… ach, potom –

Brala do špiček prstů bobule libavky, malé a měkké. První, kterou utrhla, rozmáčkla. Červené kapky šťávy vystříkly na kůži a připomněly jí, jak se jednou dívala, jak se táta holí a při tom se řízl.

Zvedla prst s červenými kapičkami (a kouskem splasklé slupky) k puse a strčila ho mezi rty. Chuť byla štiplavě sladká, připomněla jí nikoli libavkovou žvýkačku, ale klikvovou šťávu, čerstvě nalitou z láhve uložené v chladnici. Ta chuť ji rozplakala, ale neuvědomovala si, že jí po tvářích tečou slzy. Už se natahovala po dalších bobulích, trhala je z větviček po lepkavých krvácejících hrstích, cpala si je do úst, skoro nežvýkala, prostě je polykala a už se natahovala po dalších.

Její tělo se těm bobulím otevřelo, jásalo nad jejich cukrovým příchodem. Cítila, jak se to děje – úplně tomu propadla, jak by možná řekla Pepsi. Myšlenky se kamsi vzdálily a jen to všechno pozorovaly. Sbírala bobule z větviček, svírala dlaň kolem celých trsů a otrhávala je. Prsty jí zčervenaly, také dlaně, a zanedlouho i pusa. Jak postupovala stále hlouběji do křoví, začala vypadat jako holčička, která se ošklivě pořezala a potřebuje rychle sešít na nejbližší pohotovosti.

S bobulemi snědla také trochu lístků, matka měla s nimi také pravdu – byly dobré, i když člověk *není* svišť. Lahoda. Ty dvě kombinované chutě jí připomněly želé, které babička McFarlandová podávala k pečenému kuřeti.

Mohla by se projídat na jih ještě hodně dlouho, ale libavkové křoví najednou končilo. Trisha se vynořila z posledních větví a zjistila, že hledí do mírné, polekané tváře a tmavě hnědých očí vzrostlé

laně. Trisha upustila hrst bobulí na zem a vrstvou libavek rozmazaných po tváři jako bláznivé nalíčení jí unikl výkřik.

Laň nijak nevyrušilo, jak se Trisha hlučně a s mlaskáním prodírala libavkovým křovím, a Trishin výkřik ji patrně jenom mírně popudil – Trishu později napadlo, že tato laň bude mít štěstí, když přežije příští loveckou sezónu. Laň jenom zastříhala ušima a dvěma pružnými kroky – byly to vlastně spíš skoky – se vrátila na mýtinku, kterou protínaly svazky paprsků kalně zeleného a zlatého světla.

Za ní stáli a mnohem opatrněji se dívali dva nohatí koloušci. Laň se ještě jednou ohlédla po Trishe a pak přeběhla těmi lehkými, hopsavými kroky ke svým dětem. Trisha ji sledovala, celá užaslá a blažená, stejně jako při pohledu na bobry, a napadlo ji, že ta laň se pohybuje jako tvor, který má na nohou vrstvičku zázračně pružné gumy.

Tři jeleni stáli na palouku mezi buky, skoro jako by pózovali pro rodinný portrét. Pak laň dloubla do jednoho koloucha (možná ho trochu kousla do boku) a všichni tři se vydali na cestu. Trisha viděla, jak se bílá zrcátka na jejich zadcích ztrácejí mezi stromy, a pak měla mýtinku pro sebe.

„Sbohem!“ zavolala. „Děkuju, že jste se tu zasta-“

Ztichla, protože si uvědomila, co tu ti jeleni dělali. Půda byla plná bukvic. O nich něco věděla nikoliv od matky, ale z přírodopisu ve škole. Před čtvrthodinou hladověla. Teď se ocitla uprostřed večeře na Díkůvzdání… sice vegetariánského vydání, ale co na tom?

Trisha si klekla, sebrala jednu bukvici a opřela se zbytkem nehtů do švů bukvice. Moc toho nečekala, ale bukvice se otevřela skoro stejně snadno jako burák. Skořápka byla velká jako kloub prstu a oříšek o něco větší než slunečnicové semínko. Ochutnala ho, trochu nedůvěřivě, ale byl dobrý. Svým způsobem byl stejně dobrý jako libavky, ale zdálo se, že tělo si je žádá zase z jiných důvodů.

Nejhorší hlad zahnaly bobule. Neměla tušení, kolik toho už zhltala (nemluvě o listí – zuby měla nejspíš zelené jako Arthur Rhodes, ten strašidelný kluk, který bydlel v ulici kousek od Pepsi). Kromě toho se jí nejspíš scvrkl žaludek. Teď musela…

„Nadělat zásoby,“ zamumlala. „Jo, holka, pořádně se zásobovat.“

Shodila batoh z ramen, uvědomila si, jak prudce se jí už obnovila hladina energie – bylo to víc než úžasné, bylo to vlastně trochu přízračné –, a rozepjala řemínky. Lezla po mýtince po čtyřech a sbírala špinavýma rukama bukvice. Vlasy jí visely do očí, špinavé tričko jí

plácalo, a každou chvíli si popotáhla džíny, které jí byly akorát, když si je před tisíci lety oblékala, ale už na ní nechtěly držet. Při sbírání si potichu zpívala tu znělku propagující automobilové sklo – 1-800-54-OBR. Když měla tolik bukvic, že jí trochu zatížily batoh, propracovala se pomalu libavkovým křovím a cestou sbírala bobule a házela je (ty, které si nehodila do pusy) na bukvice.

Když došla k místu, kde stála předtím a snažila se sebrat tolik odvahy, aby si sáhla na to, co vidí, cítila se skoro zase ve své kůži. Ne úplně, ale docela slušně. *Pohromadě,* to bylo slovo, které ji napadlo, a líbilo se jí natolik, že ho pronesla nahlas, a ne jednou, ale dvakrát.

Doklopýtala k potoku, batoh táhla vedle sebe, a pak se posadila pod strom. Ve vodě zahlédla jako šťastné znamení malou skvrnitou rybku, která se mihla po proudu: možná to byl mladý pstruh.

Trisha chvíli zůstala sedět, obličej natočený ke slunci a oči zavřené. Pak si přitáhla batoh na klín, strčila dovnitř ruku a smíchala bukvice a bobule dohromady. Při tom si vzpomněla na strýčka Skrblíka McKvaka, který si podobně hrál ve svém sklepě plném peněz, a blaženě se zasmála. Ta představa byla směšná, ale zároveň dokonale přesná.

Oloupala asi deset bukvic, smíchala je s podobným množstvím bobulí (tentokrát je jako dáma zbavila stopek, k čemuž používala sytě rudé prsty), a všechno si vhodila do úst třemi odměřenými hrstkami: zákusek. Chutnal nebesky – jako nějaká ta cereální směs, kterou snídala máma –, a když Trisha dojedla poslední hrstičku, uvědomila si, že je nejen plná, ale přímo přejedená.

Nevěděla, jak dlouho jí ten pocit vydrží – bukvice a bobule byly nejspíš jako čínské jídlo, zaplní vás, ale za hodinu máte zase hlad – ale v této chvíli měla břicho jako přecpanou vánoční punčochu. Bylo to báječné, být najedená. Prožila devět let a nevěděla to, ale doufala, že teď už na to nikdy nezapomene: bylo báječné být najedená.

Trisha se opřela o strom a zahleděla se do batohu s hlubokým štěstím a vděčností. Kdyby nebyla tak najezená *(přecpaná k prasknutí,* pomyslela si), strčila by dovnitř hlavu jako klisna do pytle s ovsem, jenom aby se načichala té lahodné kombinované vůně bobulí a bukvic.

„Zachránili jste mi život, hoši," řekla. „Zachránili jste ten můj zatracenej život."

Na druhé straně prudkého potoka byla loučka vystlaná borovým jehličím. Slunce se o ni opíralo svazky jasně žlutých paprsků plnými

pomalu tancujícími zrnky pylu a dřevitého prachu. V tom světle si také hráli motýli, třepotali se sem a tam. Trisha si složila ruce na břiše, kde hřmění ustalo, a pozorovala motýly. V té chvíli jí nechyběla ani matka, otec, bratr, ani nejlepší kamarádka. V té chvíli ani nechtěla jít domů, i když byla celá rozbolavělá a zadek ji za chůze pálil a bolel a dřel. V té chvíli byla úplně v klidu a míru, a víc než v klidu. Byla spokojená jako nikdy v životě. *Jestli se z toho dostanu, nikdy jim to nedokážu vysvětlit,* pomyslela si. Pozorovala motýly na druhé straně potoka a klesala jí víčka. Byli tam dva bílí motýli, ten třetí byl sametově tmavý, hnědý nebo snad černý.

Co vysvětlit, zlato? To byla ta drsná holka, ale pro jednou nemluvila studeně, byla jen zvědavá.

Jaké to tady doopravdy je. Jak jednoduché. Jenom jíst… prostě mít něco k snědku a pak být najedená…

„Neslyšný," řekla Trisha. Pozorovala motýly. Dva bílí a jeden tmavý poletovali v odpoledním slunci. Vzpomněla si na malého černého Samba na stromě, kolem kterého pobíhali tygři a měli na sobě jeho pěkné nové šaty, běhali a běhali, až se rozpustili a proměnili v máslo. V takové, kterému její táta říkal ghí.

Pravá ruka jí vyklouzla z levé, obrátila se a dopadla na zem dlaní nahoru. Zdálo se, že je to moc velká práce, vracet ji na místo, tak ji Trisha nechala tam, kde byla.

Co Neslyšný, zlato? Co je s ním?

„No," řekla Trisha pomalu, ospale a hloubavě. „Není to tak, že nic není… že?"

Drsná holka neodpověděla. Trisha byla ráda. Byla moc ospalá, moc najedená, moc spokojená. Ale nespala. Ani později, kdy věděla, že určitě musela usnout, jí nepřipadalo, že si zdřímla. Pamatovala si, jak myslela na tátu, který seděl na zahrádce za svým novějším, menším domkem, jak tráva potřebovala posekat a zahradní trpaslíci vypadali potměšile – jako by věděli něco, co vy ne – a jak táta zesmutněl a připadal jí starý, a ze všech pórů mu čpělo pivo. Připadalo jí, že život může být moc smutný, a většinou tomu tak bylo. Lidé dělali, jako že to tak není, a lhali svým dětem (žádný film nebo televizní program, který v životě viděla, ji nepřipravil například na to, že ztratí rovnováhu a sedne si do vlastních výkalů), aby se děti nepolekaly nebo neonemocněly, ale fakticky, život mohl být smutný. Svět měl zuby a mohl vás pokousat, kdykoli se mu zachtělo. Teď to věděla. Bylo jí teprve

devět, ale věděla to, a podle vlastního názoru se s tím dokázala smířit. Nakonec jí bylo skoro deset, a byla velká na svůj věk.

Nevím, proč musíme platit za to, co jste vy pokazili! To bylo to poslední, co slyšela Péťu říkat, a teď si pomyslela, že zná odpověď. Byla to drsná odpověď, ale nejspíš pravdivá: prostě proto. A když se vám to nelíbilo, mohli jste si vzít lístek a stoupnout si do fronty.

Trisha měla dojem, že je teď v mnoha ohledech starší než Péťa.

Zadívala se po proudu a uviděla, že asi čtyřicet metrů od místa, kde sedí, vtéká do jejího potoka další potok. Stékal po břehu jako prudký vodopád. Dobře. Tak to mělo fungovat. Tady ten druhý potok, který našla, *bude* pořád širší a širší, tenhle ji *dovede* k lidem –

Zalétla pohledem zpátky na loučku na druhé straně a tam stáli tři lidé, kteří se na ni dívali. Aspoň předpokládala, že se na ni dívají. Trisha jim neviděla do obličeje. Ani na nohy. Měli na sobě dlouhé šaty jako mniši ve filmech o dávných časech. („Za *starých* časů a *rytířských* hlasů a *vějířů* krásných pro dámy," zpívala někdy Pepsi Robichaudová, když skákala přes švihadlo.) Lemy sutan se řasily na jehličnatém koberci na palouku. Kapuce měli nasazené, takže tváře nebylo vidět. Trisha se na ně dívala přes potok, trochu polekaná, ale ne vyděšená, ještě ne. Dvě sutany byly bílé. Ten, který stál uprostřed, měl černou sutanu.

„Kdo jste?" zeptala se Trisha. Pokusila se posadit trochu rovněji, ale zjistila, že to nejde. Byla příliš plná jídla. Poprvé v životě měla pocit, že se *zdrogovala* jídlem. „Pomůžete mi? Ztratila jsem se. Bloudím už…" Nemohla si vzpomenout. Byly to dva, nebo tři dny? „… už dlouho. Prosím vás, pomůžete mi?"

Neodpověděli, jen tam stáli a dívali se na ni (prostě *předpokládala,* že se na ni dívají), a v té chvíli se Trisha začala bát. Měli paže zkřížené na hrudi a nebyly jim vidět ani ruce, protože je překrývaly dlouhé rukávy hábitů.

„Kdo jste? Povězte mi, kdo jste!"

Ten nalevo vykročil vpřed, a když sáhl po kapuci, bílé rukávy mu sjely z dlouhých bílých prstů. Stáhl si kapuci a odhalil inteligentní (i když trochu protáhlý) obličej s ustupující bradou. Vypadal jako pan Bork, učitel přírodopisu na Sanfordské základní škole, který je učil o rostlinách a zvířatech severní Nové Anglie – samozřejmě včetně světově proslulých bukvic. Většina kluků a některé holky (například Pepsi Robichaudová) mu říkali Trhlý Bork. Díval se na ni z druhého bře-

hu a skrz malé brýle se zlatými obroučkami.

„Přicházím od Boha Toma Gordona," pravil. „Toho, ke kterému ukazuje, když zachrání zápas."

„Ano?" řekla Trisha zdvořile. Nebyla si jistá, jestli tomu pánovi věří. Kdyby řekl, že *je* Bohem Toma Gordona, věděla by sakra dobře, že mu neuvěří. Mohla věřit spoustě věcí, ale ne tomu, že Bůh vypadá jako její učitel přírodopisu ze čtvrté třídy. „To je… velmi zajímavé."

„Nemůže ti pomoci," pokračoval Trhlý Bork. „Má toho dnes spoustu na práci. Například v Japonsku bylo zemětřesení, veliké. Stejně se obvykle neplete do lidských záležitostí, i když musím připustit, *že je* sportovním fanouškem. Nikoli nezbytně fanouškem Red Sox."

Ustoupil zpět a nasadil si kapuci. Po chvíli vykročil vpřed druhý bílý hábit, ten napravo… jak Trisha věděla, že udělá. Tyto věci mají přece jen svou ustálenou formu – tři přání, tři výstupy po fazolovém stonku, tři sestry, tři možnosti uhádnout jméno zlého trpaslíka. Nemluvě o třech jelenech v lese, kteří se pásli na bukvicích.

Zdá se mi to? zeptala se v duchu a sáhla si na levou tvář, kde ji štípla vosa. Štípanec byl tam, a i když otok trochu polevil, na dotek stále bolel. Nebyl to sen. Ale když si druhý hábit stáhl kapuci a Trisha uviděla muže, který vypadal jako její otec – ne tak docela, ale dost se Larrymu McFarlandovi podobal, stejně jako se ten první podobal panu Bořkovi – pomyslela si, že to musí být sen. Jestli ano, nepodobal se žádnému jinému, který se jí kdy zdál.

„Počkej," řekla Trisha, „ty přicházíš od Neslyšného, že?"

„Vlastně já jsem ten Neslyšný," řekl omluvně muž, který vypadal jako její otec. „Musel jsem na sebe vzít podobu někoho, koho znáš, když se chci zjevit, protože jinak jsem vlastně docela slabý. Nemůžu pro tebe nic udělat, Trisho. Promiň."

„Jsi opilý?" zeptala se Trisha a najednou dostala zlost. „Jsi, viď? Cítím to až sem. Páni!"

Neslyšný se zahanbeně pousmál, nic neřekl, couvl a zvedl kapuci.

Teď předstoupila postava v černé sutaně. Na Trishu najednou padla hrůza.

„Ne," řekla. „Ty ne." Snažila se vstát, ale pořád to nešlo. „Ty ne, běž pryč, vynech mě."

Ale černě oděné paže se zvedly a rukávy sklouzly ze žlutobílých drápů… drápů, které zanechaly stopy na stromech, drápů, které utrhly jelenovi hlavu a pak mu roztrhly tělo ve dví.

„Ne," zašeptala Trisha. „Ne, prosím, ne. Nechci se dívat."

Černý hábit si jí nevšímal. Stáhl si kapuci. Neměl tvář, jen beztvarou hlavu stvořenou z vos. Lezly jedna přes druhou, hemžily se a bzučely. Pohybovaly se a Trisha v nich zahlédla proměnlivé lidské rysy: prázdné oko, usměvavá ústa. Hlava bzučela, stejně jako bzučely mouchy na utrženém jelením krku. Bzučela, jako by ten netvor v černém hábitu měl místo mozku motor.

„Přicházím od toho v lese," řekl netvor bzučivým, nelidským hlasem. Trishe připomněl jednoho chlapíka z rádia, který lidem říká, aby nekouřili. Ztratil hlasivky při operaci rakoviny a teď musí mluvit pomocí zařízení, které má v krku. „Přicházím od Boha ztracených. Pozoruje tě. Čeká na tebe. Je tvým zázrakem a ty zase jeho."

„Jdi pryč!" snažila se na něj Trisha křičet, ale z úst jí vyšlo jenom dušené kňučivé šepotání.

„Svět má mizerný scénář a já se bojím, že všechno, co cítíš, je pravda," pravil ten bzučivý vosí hlas. Drápy projely pomalu po stranách hlavy, zabořily se do hmyzího masa a odhalily lesklou kost. „Kůže světa je utkána ze sršňů a vos, to je skutečnost, kterou jsi poznala sama. Pod ní není nic, jen kost a Bůh, kterého sdílíme. To je přesvědčivé, souhlasíš?"

Vyděšená, plačící Trisha se podívala jinam – podívala se po proudu potoka. Zjistila, že když se nedívá na toho hrozného vosího kněze, může se trochu pohybovat. Zvedla ruce k tvářím, otřela si slzy, a pak se podívala zase zpátky. „Nevěřím ti! Ne-"

Vosí kněz zmizel. Všichni zmizeli. Ve vzduchu na druhé straně potoka jen tancovali motýli, už jich bylo osm nebo devět místo tří, a nejrůznějších barev, nejen bílí a černí. A světlo bylo jiné. Začalo získávat zlatooranžový odstín. Uplynuly nejméně dvě hodiny, spíš tři. Takže spala. „Byl to jenom sen," jak se říká v pohádkách… ale ať se snažila, jak chtěla, nemohla si vzpomenout, kdy usnula, nemohla si vzpomenout na vůbec žádnou mezeru mezi bděním a snem. A *nepřipadalo* jí to jako sen.

Trishu pak napadlo něco, co bylo děsivé a zároveň podivně uklidňující: možná ji ty bukvice a bobule nejen nasytily, ale také zfetovaly. Věděla, že existují houby, které člověka zfetují, že některé děti je jedí, aby se odvázaly, a když to dokázaly houby, proč ne libavky? „Nebo to listí," řekla. „Možná to bylo to listí. Určitě ano." Tak jo, to už tedy jíst nebude, i když bylo lahodné.

Trisha vstala, zašklebila se, jak se jí křečovitě sevřelo břicho, a předklonila se. Upustila vítr a ulevilo se jí. Potom šla k potoku, zahlédla z vody vyčnívat pár pořádných kamenů, a po nich přeskákala na druhou stranu. V určitém ohledu se cítila jako jiná dívka, měla jasné oči a byla plná energie, ale pomyšlení na vosího kněze ji strašilo a věděla, že ta tíseň se jen zhorší, až zapadne slunce. Jestli si nedá pozor, stihne ji noční můra. Ale kdyby si dokázala, že to byl jenom sen, který přivolaly libavkové lístky nebo možná voda, na kterou si její tělo ještě pořád docela nezvyklo…

Když se ocitla na té louce, byla vlastně docela nervózní, jako postava z hororu, jako hloupá holka, která vejde do domu šílence a ptá se: „Je tu někdo?“ Ohlédla se na druhou stranu potoka, protože najednou měla pocit, že se na ni někdo z lesa na té straně dívá, a změnila směr tak prudce, že skoro upadla. Nikdo tam nebyl. Nikde nikdo, aspoň pokud mohla soudit.

„Ty makovice,“ řekla potichu, ale ten pocit, že ji někdo sleduje, se vrátil a byl hodně silný. Bůh ztracených, říkal vosí kněz. Pozoruje tě, čeká na tebe. Vosí kněz řekl ještě další věci, ale tohle si zapamatovala: *Pozoruje tě, čeká na tebe.*

Trisha šla na místo, kde podle svého přesvědčení viděla ty tři postavy v hábitech, a hledala po nich nějaké stopy, nějaké znamení. Nebylo tam nic. Klekla si na zem, aby se podívala zblízka, a pořád neviděla nic, ani trošku pocuchaného jehličí, které by si její polekaná mysl mohla vyložit jako stopu. Znovu vstala, otočila se zase k potoku, a když to udělala, cosi v lese napravo od ní upoutalo její pozornost.

Zamířila tím směrem, ale pak zůstala stát a zahleděla se do temného houští, kde se proplétaly mladé stromky s tenkými kmínky, bojovaly o místo a světlo nad zemí a nepochybně bojovaly s dusivým křovím o vláhu a místem pro kořeny pod zemí. Tu a tam v té tmavnoucí zeleni stály břízy jako hubení duchové. Na kůře jedné z nich byla skvrna. Trisha se nervózně ohlédla, pak vstoupila do lesa a prodírala se k té bříze. Srdce jí v hrudi prudce bouchalo a rozum na ni řval, aby toho nechala, aby nebyla takový blázen, taková makovice, taková *hlupačka,* ale stejně šla.

Pod břízou ležel chuchvalec krvácejících střev tak čerstvých, že na nich sedělo teprve pár much. Včera by při pohledu na něco takového musela vší silou bojovat, aby nezvracela, ale dnes život vypadal jinak. Všechno se změnilo. Žaludek se jí nezhoupl, nezačala skytat z

hloubi hrudi, nepocítila instinktivní nutkání otočit se nebo aspoň odvrátit zrak. Místo toho všeho pocítila chlad, který byl vlastně mnohem horší. Bylo to, jako by se topila, jenomže naruby.

V křoví po straně vnitřností ležel chomáč hnědé srsti a na něm bylo vidět několik bílých skvrn. Byly to pozůstatky koloucha, jednoho z těch dvou, na které narazila na bukvicové mýtině, tím si byla docela jista. Kousek dál, kde už les večerně temněl, zahlédla olši s hlubokými drápanci v kůře. Byly vysoko, kam by mohl dosáhnout jen velmi vysoký muž. Ne že by Trisha věřila, že ty stopy zanechal člověk.

Pozoruje tě. Ano, a pozoroval ji i teď. Cítila, jak po ní lezou ty oči jako malí brouci, potvory kousavé. O těch třech kněžích se jí možná zdálo nebo to byla halucinace, ale halucinací nebyly jelení vnitřnosti ani drápance v kůře olše. Halucinací nebyl ani pocit, že se na ni upírají jakési oči.

Prudce oddechovala, očima blýskala sem a tam, a tak pomalu couvala za zvukem potoka a při tom čekala, že ho v lese uvidí, toho Boha ztracených. Vyloupla se z křoví, ale celou cestu k potoku couvala, jen se přidržovala menších větví. Když se ocitla na břehu, prudce se otočila a přeskákala po kamenech na druhou stranu, napůl přesvědčená, že teď se vyřítí z lesa za ní, tesáky vyceněné, drápy vytasené, plný sršňů a vos. Na druhém kameni uklouzla, skoro spadla do vody, ale podařilo se jí udržet rovnováhu a vyškrábat se na břeh. Otočila se a zahleděla zpátky. Nic. Dokonce i skoro všichni motýli odletěli, i když jeden nebo dva stále tančili, nechtělo se jim opouštět dnešní den.

Tady by se asi dala docela dobře strávit noc, blízko byly libavky a bukvicová loučka, ale nemohla zůstat tam, kde viděla ty kněze. Nejspíš to byly jen postavy ze sna, ale ten v tom černém hábitu byl hrozný. Také tu byl ten kolouch. Jakmile mouchy *přiletí* v plném počtu, uslyší je bzučet.

Trisha otevřela batoh, nabrala si hrst bobulí, ale pak se zarazila. „Děkuju vám," řekla jim. „Jste nejlepší jídlo, jaké jsem kdy jedla, víte."

Znovu vyrazila po proudu potoka a za chůze si vyloupala a snědla pár bukvic. Po chvilce si začala zpívat, nejdřív opatrně, ale jak se den krátil, tak zpívala kupodivu s čím dál větším nadšením: „Vezmi mě do náručí… protože musím být vedle tebe… tvoje láska věčná… mě omlazuje…"

Jo, holka.

Začátek sedmé směny

Když šero už houstlo v opravdovou tmu, přišla Trisha ke kamenitému plácku, ze kterého bylo možno přehlédnout malé údolí plné modrých stínů. Dychtivě si to údolí prohlížela a doufala, že zahlédne světla, ale žádná neviděla. Odkudsi zavolala potáplice a vrána jí zlostně odpověděla. To bylo vše.

Rozhlédla se kolem sebe a uviděla několik nízkých skalnatých výstupků, mezi kterými ležely závěje navátého jehličí jako ostrůvky v bažině. Trisha si odložila batoh na vršek jednoho takového kopečku, přešla k nejbližší skupince borovic a ulámala si pár větví na matraci. Těžko z toho udělá skvělou vrstvenou podložku Serta, ale jí to bude stačit. S tmou se blížil už také známý pocit osamělosti a smutné tesknoty, ale nejhorší hrůza už pominula. Pocit, že ji někdo sleduje, se také ztratil. Jestli v lese opravdu někdo byl, odešel a nechal ji zase o samotě.

Trisha přešla k potoku, klekla si a napila se. Celý den pociťovala v žaludku mírné křeče, ale tělo si na vodu nejspíš zvykalo. „A s bukvicemi a bobulemi taky nebyl žádný problém," řekla, pak se usmála. „Až na nějaký ten nepříjemný sen."

Vrátila se k batohu a provizornímu lůžku, vytáhla walkman a nasadila si sluchátka. Zafoukal vítr, dost chladný, aby ji zamrazil na zpocené kůži a roztřásl ji. Trisha vykutala zbytky pláštěnky a přikryla se špinavým modrým igelitem jako dekou. Ne že by ji to příliš zahřálo, ale úmysl se počítá (to byla mámina průpovídka).

Zmáčkla tlačítko na walkmanu, ale i když nezměnila volbu stanic, dnes večer nechytila nic, jenom vlny praskající statické elektřiny. Stanici WCAS ztratila.

Trisha projížděla stupnicí FM. Kolem 95 chytila slabě klasickou hudbu a na 99 náboženské hulákání o spáse. Trishu spása velmi zajímala, ale ne taková, o které mluvil ten chlap v rádiu. Jediná pomoc, kterou od Pána právě v této chvíli chtěla, byla helikoptéra plná přátelsky mávajících lidí. Ladila dál, na 104 chytila hlasitě a jasně Celine Dionovou, zaváhala, ale pak otáčela knoflíkem dál. Chtěla dnes večer chytit Red Sox – Joea a Troopa, žádnou Celine zpívající o tom, jak její srdce bude milovat a milovat.

Na FM nebyl žádný baseball, vlastně vůbec nic jiného. Trisha přepnula na střední vlny a naladila 850, na kterých byla v Bostonu

stanice WEEI. To byla vlajková stanice Red Sox. Nečekala, že ji chytí dokonale, ale přece jenom doufala. V noci se dá chytit na středních vlnách spousta stanic a WEEI měla silný signál. Nejspíš bude kolísat, ale Trisha by se s tím spokojila. Neměla toho dnes večer moc na práci, žádné rande nebo úkoly.

WEEI chytila docela slušně – vlastně jasně jako zvon – ale Joe a Troop nemluvili. Na jejich místo nastoupil jeden z těch chlapíků, kterým táta říkal „mluvící idioti“. Tohle byl sportovní mluvící idiot. Že by v Bostonu pršelo? Zrušený zápas, prázdné ochozy, hřiště zakryté plachtou? Trisha se nedůvěřivě podívala na nebe nad sebou, kde už svítily první hvězdy jako flitry na tmavě modrém sametu. Zanedlouho jich bude trilion. Nebylo vidět ani mráčku. Samozřejmě byla dvě stě dvacet kilometrů od Bostonu, možná víc, ale…

Mluvící idiot měl zrovna na telefonu Walta z Framinghamu.

Walt volal z auta. Když se ho mluvící idiot zeptal, kde právě je, řekl Walt z Framinghamu: „Někde v Danversu, Miku,“ a vyslovil název městečka jako všichni lidé z Massachusetts – *Danvizz,* takže to znělo nějako město, ale jako dryák na bolavý žaludek. *Ztratili jste se v lese? Napili jste se rovnou z potoka a následně jste se vyblili z podoby? Lžíci Danvizzu a rychle se vám uleví!*

Walt z Framinghamu chtěl vědět, proč Tom Gordon pokaždé ukáže k nebi, když se mu podaří zachránit zápas („Víš přece, Miku, to jeho ukazování,“ tak to Walt vysvětlil), a Mike, mluvící sportovní idiot, vysvětlil, že takovým způsobem číslo 36 děkuje Bohu.

„To by měl radši ukazovat na Joea Kerrigana,“ řekl Walt z Framinghamu. „To byl Kerriganův nápad, že z něho udělá zavíráka. Při votvíračce by byl na pytel, žejo?“

„Možná že ten nápad vnukl Kerriganovi Bůh, napadlo vás to, Walte?“ zeptal se mluvící idiot. „Joe Kerrigan je nadhazovací kouč Red Sox, to jen pro ty, kdo to třeba nevědí.“

„Já to vím, pitomče,“ zamumlala Trisha netrpělivě.

„Mluvíme dnes večer hlavně o Sox, ale ti si užívají vzácného volného večera,“ pokračoval mluvící idiot Mike. „Zítra zahajují sérii tří zápasů s Oaklandem – ano, jsme zde a veškeré přenosy vám přinese WEEI – ale dnes se nehraje.“

Nehraje se, tím je to vysvětleno. Trishu zavalilo nemožně velké zklamání a z očí se jí zase začaly kutálet slzy. Rozplakala se teď tak snadno, teď plakala nad vším. Ale že se na ten zápas těšila, krucinál.

Nevěděla, jak moc potřebuje hlasy Joea Castigliona a Jerryho Trupiana, dokud nezjistila, že je neuslyší.

„Máme tu pár volných linek," pokračoval mluvící idiot, „tak je zaměstnáme. Myslíte si někdo, že Mo Vaughn by se měl konečně přestat chovat jako malý kluk? Kolik peněz z těch svých výdělků Mo vlastně potřebuje? Dobrá otázka, ne?"

„Je to *hloupá* otázka, El Dopo," obořila se na něj Trisha káravě. „Kdybys uměl odpalovat jako Mo, taky by sis řekl o spoustu peněz."

„Chcete mluvit o zázračném Pedru Martinezovi? Darrenu Lewisovi? O překvapivé sestavě? To nám Red Sox uchystali *pěkné* překvapení, věříte? Zavolejte mi a povězte mi svůj názor. Za chvíli jsem zpátky."

Veselý hlas začal zpívat známou znělku: „Koho zavoláte, když vám praskne *čelní* sklo?"

„1-800-54-OBR," odpověděla Trisha a pak posunula ladění dál. Možná najde přenos jiného zápasu. Dokonce i nenávidění Yankees by stačili. Ale než stačila najít nějaký baseball, strnula, protože zaslechla vlastní jméno.

„– klesá, že bude nalezena devítiletá Patricie McFarlandová, která je pohřešována od sobotního dopoledne."

Hlasatelčin hlas byl slabý, kolísavý a trhaný statickou elektřinou. Trisha se naklonila dopředu, prsty si přitiskla k uším a vmáčkla černá sluchátka hlouběji.

„Connecticutská policie na základě telefonického tipu, který obdržela státní policie v Maine, dnes zatkla Francoise Raymonda Mazzerola z Wymouthu v Massachusetts a šest hodin ho vyslýchala v souvislosti se zmizením Patricie McFarlandové. Mazzerole, stavební dělník, nyní zaměstnán na stavbě hartfordského mostu, byl dvakrát odsouzen pro obtěžování dětí a nyní čeká na vydání do Maine vzhledem k současnému obvinění z pohlavního zneužití a ublížení na zdraví dítěte. Nyní se však zdá, že mu není nic známo o tom, co se s Patricií McFarlandovou stalo. Zdroj blízký vyšetřovatelským kruhům tvrdí, že Mazzerole byl podle svého tvrzení během víkendu v Hatfordu a že to dosvědčuje řada svědků…"

Hlas zanikl v šumu. Trisha zmáčkla hlavní spínač a stáhla si sluchátka z uší. Pořád ji hledali? Nejspíš ano, ale netušila, že dnes se skoro celý den zabývali tím Mazzerolem.

„To je ale banda El Dopos," zabručela nespokojeně a vrátila

walkman do batohu. Lehla si na borové větve, přikryla se pláštěnkou a pak vrtěla rameny a zadnicí tak dlouho, až ležela skoro pohodlně. Zafoukal vítr a Trisha byla ráda, že leží v dolíku mezi kamennými výstupky. Dnes v noci bylo chladno, a než vyjde slunce, bude asi vyloženě zima.

Nad hlavou jí svítil trilion hvězd, přesně jak bylo předpovězeno. Přesně jeden trilion. Trochu zblednou, až vyjde měsíc, ale prozatím byly tak jasné, že jí potáhly špinavé tváře jakoby jinovatkou. Trisha jako vždy uvažovala, jestli některý ten zářivý flíček zahřívá jiné živé bytosti. Byly tam džungle plné bájných neznámých zvířat? Pyramidy? Králové a obři? Možná i něco jako baseball?

„Koho zavoláte, když vám praskne *čelní* sklo?“ zazpívala Trisha potichu. „1-800-54-“

Zmlkla a zasykla, jako by ji něco zabolelo. Nebem projel bílý oheň, protože jedna hvězda spadla. Bílá čára rozčísla půlku černého nebe a pak zhasla. Nebyla to samozřejmě hvězda, ne opravdová, ale meteor.

Pak se objevil další a pak další. Trisha se posadila, cáry pláštěnky nechala padnout do klína a otevřela oči dokořán. Zahlédla pátý a šestý, tentokrát padaly různým směrem. Nebyl to jen meteor, ale *déšť* meteorů.

Jako by něco jen čekalo, až to pochopí, a nebe se rozsvítilo tichou bouří zářivých stop. Trisha hleděla jako uhranutá, hlavu zakloněnou, oči dokořán, paže zkřížené na hrudi, která ani nedýchala, a prsty s okousanými nehty si svírala ramena. V životě nic takového neviděla, nikdy se jí ani nesnilo, že by něco takového *mohlo* existovat.

„Ach, Tome,“ zašeptala roztřeseně. „Ach, Tome, podívej se na to. Vidíš?“

Většinou to byly jen bílé záblesky, tenké a rovné čárky, které mizely tak rychle, že by vypadaly spíš jako halucinace, kdyby jich nebylo tolik. Ale několik z nich – pět, možná osm – rozsvítilo nebe jako tichý ohňostroj, byly to svítivé pruhy, které na okrajích jako by oranžově svítily. Ta oranžová byla možná jenom zrakový klam, ale Trisha si to nemyslela.

Nakonec ten déšť začal slábnout. Trisha si znovu lehla a uvelebovala se, dokud se její bolavé tělo necítilo znovu pohodlně… aspoň tak pohodlně, jak to šlo. Při tom pozorovala stále řidší záblesky, jak kusy skály, které zabloudily ze své stezky mnohem dál než ona, padají do

pozemské gravitační studny, nejdřív rudnou, jak atmosféra houstla, a pak hoří v krátkých záblescích světla. Trisha se stále dívala, dokud neusnula.

Sny měla živé, ale útržkovité: jakýsi duševní déšť meteorů. Jediný, na který si vzpomínala aspoň trochu jasně, se jí zdál těsně předtím, než se uprostřed noci probudila kašlem a celá prochladlá, roztřesená a ležící na boku s koleny přitaženými až k bradě.

V tom snu stála s Tomem Gordonem na staré louce, která už zarůstala křovím a mladými stromky, většinou břízami. Tom stál u kůlu, ze kterého lezly třísky a jenž mu sahal asi k boku. V tom kůlu vězel starý šroub s okem, červený rzí. Tom si s ním hrál v prstech. Měl přes dres přehozenou teplou vestu. Ta vesta byla šedá, cestovní. Dnes večer bude v Oaklandu. Zeptala se Toma na „to ukazování". Samozřejmě vysvětlení znala, ale stejně se zeptala. Možná proto, že to chtěl věděl Walt z Framinghamu, a mobilový El Dopo jako Walt by nevěřil žádné holčičce, ztracené v lese. Walt by to chtěl vědět rovnou z úst závěrečného hráče.

„Ukazuju tak, protože je v Boží přirozenosti přicházet na konci deváté směny." Přehazoval oko na vršku kůlu v prstech sem a tam. Sem a tam, sem a tam. Koho zavoláte, když vám kruh praskne? Volejte 1-800-54-KRUH, no jistě. „Zvlášť když jsou mety plné a je jenom jeden aut." Na to zaštěbetal v lese jakýsi pták, jako by se posmíval. Štěbetání sílilo a sílilo, až Trisha otevřela do tmy oči a uvědomila si, že ten zvuk vydávají její vlastní rozjektané zuby.

Pomalu vstala, jen bolestí mhouřila oči, jak každičká část jejího těla protestovala. Nohy byly nejhorší, těsně následovány zády.

Opřel se do ní poryv větru – žádný závan, ale poryv – a skoro ji povalil. Napadlo ji, kolik asi shodila. *Ještě týden a budou mě moci přivázat na špagát a pouštět jako draka,* pomyslela si. Začala se tomu smát, ale smích přešel v další záchvat kašle. Zůstala stát s rukama opřenýma o nohy těsně nad koleny, s hlavou skloněnou, a kašlala. Ten kašel začínal hluboko v hrudi a vycházel z úst jako drsný štěkot. Skvělé. Prostě skvělé. Přiložila si zápěstí k čelu, ale nepoznala, jestli má horečku.

Pomalu, širokým obkročákem – pak ji odřený zadek bolel méně – se Trisha vrátila k borovicím a ulámala další větve, které chtěla na sebe naskládat jako deku. Odnesla jednu náruč ke svému lůžku, naložila si druhou a v půli cesty mezi stromy a jehličím vystlaným důl-

kem, kam se uložila na noc, se zastavila. Pomalu se otočila kolem dokola pod hvězdami, které ve čtyři hodiny ráno zářily na nebi.

„Nech mě být, jo?“ vykřikla a znovu se rozkašlala. Když přestala, řekla to znovu, ale tišeji: „Nemůžeš toho nechat? Nemůžeš mi dát prostě pokoj, nechat mě na pokoji?“

Nic. Žádný zvuk, jen hučení větru mezi borovicemi… a potom zamručení. Tiché, měkké a zdaleka ne lidské. Trisha strnula na místě, s náručí plnou voňavých, šťavnatých větví. Na kůži jí vyskočily pupínky. Odkud se to zamručení ozvalo? Z tohoto břehu potoka? Nebo z druhého? Od skupinky borovic? Napadla ji hrozná myšlenka, skoro jistota, že to bylo od těch borovic. Ten netvor, jenž ji sledoval, byl mezi borovicemi. Když lámala větve, kterými se chtěla přikrýt, jeho tvář byla možná necelý metr od její tváře. Jeho drápy, ty, které se zarývaly do stromů a roztrhaly oba jeleny, se možná vznášely pár centimetrů od jejích rukou, když větvemi kývala, až je naštípla a pak ulomila.

Trisha znovu začala kašlat, a to ji rozhýbalo. Hodila větve na hromadu, která jí byla úkrytem, a vlezla pod ně a ani se nepokoušela nějak ten chaos uspořádat. Škubla sebou a potichu vyjekla, když ji jedna větev dloubla do místa na boku, kam ji štípla vosa, a pak zůstala potichu ležet. Cítila, že netvor přichází, potichu vystupuje z lesa a konečně pro ni jde. Ten zvláštní netvor, o kterém mluvila drsná holka, Bůh ztracených vosího kněze. Můžete mu říkat, jak chcete – pán temných koutů, vládce sklepů, nejhorší strašák každého dítěte. Ať byl, kdo chtěl, přestal ji škádlit. Hra skončila. Prostě odhodí větve, pod kterými se choulila, a sežere ji zaživa.

Trisha, kašlající a roztřesená, bez pojmu o realitě a rozumu – vlastně dočasně zešílela – si zakryla rukama zátylek a čekala, až ji roztrhají drápy a nacpou ji do zubaté tlamy. Tak usnula, a když se časně ráno v úterý probudila, obě paže od loktů dolů jí spaly a zezačátku vůbec nemohla pohnout krkem. Musela chodit s hlavou mírně nakloněnou na bok.

Asi už se nebudu muset babiček ptát, jaké to je, být starý, pomyslela si, když si chtěla dřepnout, aby se vyčurala. Asi to už vím.

Když se vracela k hromadě větví, pod kterými spala (jako veverka v noře, napadlo ji trpce), uviděla, že vedlejší důlek vystlaný jehličím – vlastně ten nejbližší – vypadá rozházeně. Jehličí bylo rozhrabané, až byla v jednom místě vidět tenká vrstva černé půdy. Takže mož-

ná přece jenom v té tmě nad ránem ji rozum neopustil. Aspoň ne *úplně*. Protože později, když šla zase spát, kdosi přišel. Byl hned vedle ní, možná si tam sedl a pozoroval, jak Trisha spí. Uvažoval, jestli ji má sežrat hned, ale nakonec se rozhodl, že to neudělá, že ji nechá zrát ještě aspoň den. Aby zesládla jako libavka.

Trisha se otočila kolem dokola se slabým pocitem déjá vu, ale nevzpomněla si, že úplně stejný kruh skoro na stejném místě opisovala před několika málo hodinami. Zastavila se, když se ocitla tam, kde začala, a nervózně zakašlala do ruky. Při tom kašli ji bolelo v hrudi, cítila tupou bolest, která sahala hodně hluboko. Nedalo se říct, že jí to vadí – ta bolest byla aspoň teplá, a všechny ostatní části těla měla dnes ráno studené.

„Je pryč, Tome," řekla. „Nevím, kdo to je, ale je zase pryč. Aspoň na chvíli."

Ano, řekl Tom, ale vrátí se. A dřív nebo později se s ním budeš muset utkat.

„Nechť je zla pro tento den již dosti," pronesla Trisha. To byla šlová babičky McFarlandové. Nevěděla přesně, co znamenají, ale měla pocit, že to tuší, a připadalo jí, že se hodí právě pro tuto příležitost.

Posadila se na kámen vedle svého důlku a sežvýkala tři pořádné hrsti bobulí a bukvic a namlouvala si, že to jsou vločky. Bobule nebyly dnes ráno tak chutné – vlastně byly trochu tuhé – a Trisha se domyslela, že při obědě budou ještě horší. Přesto se donutila sníst všechny tři hrsti, pak se šla k potoku napít. Uviděla v potoce dalšího malého pstruha, a i když ti, které zatím viděla, nebyli o moc větší než korušky nebo velké sardinky, najednou se rozhodla, že zkusí jednoho chytit. Ztuhlost jí z těla trochu vyprchala, vzduch se oteploval, jak slunce stoupalo, a Trisha se začala cítit trochu lépe. Aspoň se jí vracela naděje. Možná i trocha štěstí. I ten kašel polevil.

Trisha se vrátila ke svému lůžku z větví, vytáhla zbytky ubohé staré pláštěnky a rozprostřela je na kameny. Začala hledat nějaký kámen s ostrým okrajem, a našla docela pěkný poblíž míst, kde potok klopýtal přes ohlazenou hranu koryta a padal do údolí. Tento svah byl skoro tak strmý jako ten, po kterém sjela v den, kdy se ztratila (Trishe připadalo, že se to odehrálo nejméně před pěti lety), ale řekla si, že sestup bude mnohem lehčí. Rostla tu spousta stromů, kterých se bude moci chytit.

Trisha odnesla improvizovaný řezný nástroj k pláštěnce (rozlo-

žené na kameni, takže pláštěnka vypadala jako veliká modrá papírová panenka) a upižlala pod rameny kapuci. Velmi pochybovala, že se jí skutečně podaří chytit rybu do kapuce, ale bude zábavné to zkusit a neměla chuť pouštět se z toho svahu, dokud se trochu víc nerozhýbe. Potichu si při práci zpívala, nejdřív písničku od Boyz To Da Maxx, kterou měla celou dobu v hlavě, pak od Hansons „MMMm-Bop“, potom úryvek „Take Me out to the Ballgame“. Většinou si ale zpívala „Komu zavoláte, když vám praskne *čelní* sklo?“

Studený noční vítr zahnal komáry, ale jak se oteplovalo, kolem Trishiny hlavy se začalo tvořit obvyklé mračno leteckých akrobatů. Sotva si jich všímala, jen chvílemi se po nich netrpělivě ohnala, když jí zalétli příliš blízko k očím.

Když uřízla kapuci, podržela ji vzhůru nohama, nechala ji viset a kritickým zrakem si ji prohlédla. Zajímavé. Nepochybně příliš hloupé, než aby to fungovalo, ale přesto docela zajímavé.

„Koho zavoláš, holka, koho zavoláš, když se ten *krám* rozbije, ou jé,“ zpívala Trisha šeptem a přešla k potoku. Vybrala si dva kameny, které trčely z vody vedle sebe, a postavila se na ně. Zahleděla se mezi nohama do uhánějícího proudu. Oblázky vydlážděné dno potoka se vlnilo, ale jinak bylo jasné. Žádnou rybu zrovna neviděla, ale co má být? Když chce být rybářkou, musí mít trpělivost. „Vezmi mě do *náručí,* protože tě musím *zbaštit“* zpívala Trisha a pak se zasmála. Pěkná ptákovina! Podržela kapuci za zubatý okraj vzhůru nohama, shýbla se a pak spustila improvizovanou vrš do vody.

Proud stáhl kapuci dozadu za nohy, ale zůstala otevřená, tak to bylo v pořádku. Problém byl v její pozici – hluboký předklon, zadek ve vzduchu, hlava v úrovni pasu. Nedokáže tak vydržet dlouho, a jestli si zkusí na kamenech dřepnout, tak ji bolavé, roztřesené nohy nejspíš zradí a Trisha sletí do potoka. Celková koupel by neprospěla jejímu kašli.

Když ji začalo bušit ve spáncích, Trisha udělala kompromis tím, že ohnula kolena a zvedla trochu trup. Tím se jí posunulo zorné pole výš po proudu a tak zahlédla, jak se k ní blíží tři rtuťovité záblesky – ryby tu byly, o tom nebylo pochyb. Kdyby měla Trisha čas reagovat, skoro určitě by trhla kapuci a nechytila by žádnou. Ale takhle měla čas jenom na jedinou myšlenku

(jako podvodní padající hvězdy)

a pak už stříbrné záblesky klouzaly mezi kameny, na kterých stá-

la, a rovnou pod ni. Jeden z nich kapuci minul, ale druhé dva vpluly dovnitř.

„Páni!“ vykřikla Trisha.

S tím výkřikem – vyjadřoval spíš úžas a úlek než radost – se Trisha znovu naklonila dopředu a popadla druhý okraj kapuce. Při tom se skoro převrátila a spadla do vody, ale podařilo se jí udržet nahoře. Oběma rukama zvedla kapuci, plnou vody a po stranách přetékající. Vyboulila se, když Trisha udělala krok na břeh, a vyšplíchlo ještě víc vody, takže se jí od boku po koleno promáčela nohavice. S vodou vyjel i jeden pstruh, jen sebou mrskl a zamával ocasem ve vzduchu, pak dopadl na hladinu a plaval pryč.

„KRUCINÁL!“ vykřikla Trisha, ale teď se i smála. Jak se propracovávala na břeh, s kapuci pořád před sebou, začala kašlat.

Když došla na rovnější místo, podívala se do kapuce, byla si jistá, že nic neuvidí – že ztratila i tu druhou rybu, určitě, holky nechytají pstruhy, ani maličké, do kapuce pláštěnky, a prostě si nevšimla, jak jí utekl. Ale pstruh tam pořád byl, plaval dokola jako rybka ve skleněném kulatém akváriu.

„Pane Bože, co mám udělat teď?“ zeptala se Trisha. Byla to opravdová modlitba, bolestná a zamyšlená zároveň.

Odpovědělo jí vlastní tělo, nikoli duch. Viděla spoustu kreslených grotesek, kde se kojot dívá na kukačku a vidí, jak se mění v pěknou pečeni. Tehdy se smála, Péťa se smál, dokonce i máma se smála, když se dívala. Teď se Trisha nesmála. Bobule a bukvice

velikosti slunečnicových semínek byly moc dobré, ale nestačily.

když je člověk jedl dohromady a říkal si, že jsou to vločky, nestačily. Její tělo reagovalo na deseticentimetrového pstruha plavajícího v modré kapuci naprosto odlišně, nebyl to přímo hlad, ale jakési sevření, křeč, která měla střed v břiše, ale vlastně vycházela odevšad, jako nevyslovený výkřik

(DEJ MI TO),

který měl s rozumem málo společného. Byl to pstruh, maličký, hluboko podměrečný, ale ať její oči viděly, co chtěly, její tělo vidělo jídlo. Pořadně jídlo.

Trisha měla v hlavě jedinou jasnou myšlenku, když pokládala kapuci na zbytky pláštěnky, která byla stále rozprostřená na kameni (papírová panenka bez hlavy): *Udělám to, ale nikdy o tom nebudu mluvit. Jestli mě najdou a zachráníme, povím jim všechno kromě toho, jak*

jsem upadla do vlastních srágor… a kromě tohohle.

Jednala neplánovitě a bez rozmyslu. Její tělo odstrčilo rozum stranou a prostě převzalo iniciativu. Trisha vylila obsah kapuce na jehličnatou půdu a dívala se, jak sebou malý pstruh mrská a vzpíná se ve vzduchu. Když znehybněl, chytila ho, položila na pláštěnku a rozřízla mu tělo kamenem, kterým uřízla kapuci z pláštěnky. Vytekl náprstek vodnaté, slizovité tekutiny, spíš řídký hlen než krev. V rybě byly vidět drobounké červené vnitřnosti. Trisha je vyloupla špinavým nehtem u palce. Pod nimi byla kost. Pokusila se ji vytáhnout, ale podařilo se jí to jen zpola. Během toho všeho se její mozek jen jednou pokusil znovu převzít vládu. *Nemůžeš jíst hlavu,* nabádal ji, a rozumný tón té rady nemohl zamaskovat hrůzu a znechucení. *Přece, ty oči, Trisho. Oči!* Pak její tělo myšlenky znovu zahnalo a tentokrát drsněji. *Až budu chtít tvůj názor, zabouchám na mříže tvé klece,* říkávala někdy Pepsi.

Trisha zvedla malou vykuchanou rybku za ocas, odnesla ji zase k potoku a ponořila ji do vody, aby opláchla jehličí a špínu. Pak zaklonila hlavu, otevřela pusu a ukousla horní půlku pstruha. Kostičky jí zapraskaly mezi zuby. Rozum se jí pokusil ukázat, jak pstruhovi lezou oči z hlavy a padají jí na jazyk jako tmavé kuličky želé. Naskytl se jí na ten výjev jediný letmý pohled a pak tělo znovu rozum zahnalo, tentokrát to bylo jako políček a nejen strkanec.

Rozum se může vrátit, až bude potřeba. Představivost se mohla vrátit, až bude potřeba. Momentálně velelo tělo a tělo říkalo, jídlo je to jídlo, a i když je ráno, podává se pořádné jídlo a dnes ráno mám čerstvou rybu.

Horní půlka pstruha jí prošla krkem jako velké sousto tuku s hrudkami. Chuť byla hrozná a zároveň skvělá. Chutnal jako život. Trisha houpala mokrou dolní půlkou pstruha před svým vzhůru otočeným obličejem a zastavila se jen tak dlouho, aby z ní vytáhla další kost, a zašeptala: „Volejte 1-800-54-RYBA.“

Snědla zbytek pstruha, s ocasem a vším.

Když ho měla v žaludku, zadívala se na druhou stranu potoka, otřela si pusu a uvažovala, jestli to všechno zase vyzvrací. Snědla syrovou rybu, a i když tu chuť stále cítila v krku, sotva tomu věřila. V žaludku jí to divně zaškrundalo a Trishu napadlo: *A je to tu.* Ale pak si říhla a žaludek se uklidnil. Odtáhla ruku od úst a uviděla, že se jí na dlani leskne několik šupin. Otřela je o džíny, jen se zašklebila, a pak se vrátila tam, kde ležel batoh. Nacpala dovnitř na zásoby jídla zbytek

pláštěnky a kapuci (ukázalo se, že funguje docela dobře, aspoň u ryb, které jsou mladé a hloupé) a pak si hodila batoh na rameno. Cítila se silná, styděla se za sebe, byla na sebe pyšná, měla pocit, že má horečku a trochu blázní.

Nebudu o tom mluvit, nic víc. Nemusím o tom mluvit a taky nebudu. I když se odtud dostanu.

„A já si zasloužím, abych se odtud dostala," řekla Trisha potichu. „Každý, kdo sní syrovou rybu, si zaslouží vyváznout."

Japonci to jedí pořád, ozvala se ta drzá holka, když znovu vyrazila po břehu potoka.

„Tak *jim* to řeknu," řekla Trisha. „Jestli tam někdy zajedu na návštěvu, *jim* to řeknu."

Pro jednou se zdálo, že drsná holka nemá odpověď. Trishu to blažilo.

Opatrně scházela ze svahu do údolí, kde potok uháněl kolem smíšeného lesa plného jedlí a listnáčů. Byl pořádně hustý, ale nerostlo tam tolik křovin a ostružiní, a skoro celé dopoledne se Trishe šlo dobře. Neměla pocit, že ji někdo sleduje, a ta ryba jí obnovila sílu. Hrála si, že Tom Gordon jde s ní, a vedli dlouhý a zajímavý rozhovor, hlavně o Trishe. Tom chtěl o ní všechno vědět – jaké jsou její oblíbené školní předměty, proč si myslí, že paní Hallová je zlá, když jim dává v pátek domácí úkoly, proč je Debra Gilhoolyová taková potvora, jak si s Pepsi naplánovaly jít na koledu o Halloweenu jako Špice Girls a máma řekla, že *Pepsiina* máma si může dělat, co chce, ale žádná *její* devítiletá holčička nepůjde na koledu v minisukni, vysokých podpatcích a tílku. Tom naprosto chápal, jak bylo Trishe vrcholně trapně.

Vyprávěla mu o tom, jak s Péťou plánovali, že tátovi dají k narozeninám puzzle na zakázku, kterou vyrábí jedna továrna ve Vermontu (nebo kdyby to bylo příliš drahé, spokojí se se strunovou sekačkou), ale najedou se zarazila. Přestala se pohybovat. Zmlkla.

Prohlížela si potok skoro celou minutu, koutky úst jí klesly, jedna ruka se automaticky oháněla po mračnu komárů kolem hlavy. Podrost mezi stromy řídl. Také stromy byly řidší, světlo jasnější. Cvrčci vrzali a zpívali.

„Ne," řekla Trisha. „Ne, m-m. V žádném případě. Už ne."

Právě to tiché plynutí vody ji vytrhlo z fascinujícího rozhovoru s Tomem Gordonem (vymyšlení lidé jsou výborní posluchači). Potok už nebublal a nehučel. To proto, že se zpomalila rychlost toku. Koryto

bylo zarostlejší než nad údolím. Začínalo se rozšřivoat.

„Jestli teče do další bažiny, tak se zabiju, Tome."

Za hodinu se Trisha unaveně prodrala houštinou topolů a bříz, plácla se do čela, aby rozmáčkla obzvlášť otravného komára, a zůstala stát s rukou na čele, v postoji, který odjakživa vyjadřuje vyčerpání a bezradnost

V jednom místě se potok vylil z nízkých břehů a zatopil kus volné půdy, takže vytvořil mělkou bažinu zarostlou rákosím a orobincem. Mezi rostlinami se na stojaté hladině horce třpytily odrazy slunce. Cvrčci vrzali, žáby kvákaly, nad hlavou jí na nehybných křídlech křižovali dva sokoli, kdesi se smála vrána. Bažina nevypadala ošklivě jako ta mokřina před tím, plná potopeného suchého dříví, kterou se probrodila, ale táhla se nejméně kilometr a půl (a spíš tři), než dospěla k nízkému, borovicemi porostlému hřebeni.

A potok byl samozřejmě pryč.

Trisha se posadila na zem, začala cosi říkat Tomu Gordonovi, ale uvědomila si, jak je hloupé předstírat, když je jasné – s každou hodinou stále jasnější –, že umře. Bylo jedno, kolik toho ujde a kolik ryb se jí podaří chytit a sníst. Rozbrečela se. Schovala tvář do dlaní a vzlykala stále víc.

„Já chci mamu!" zaječela do lhostejného ovzduší. Sokoli byli pryč, ale nad zalesněným hřebenem se stále smála ta vrána. „Chci *mámu,* chci *bráchu,* chci *panenku,* chci domů!" Jen žáby kvákaly a připomněly jí jakousi pohádku, kterou jí četl táta, když byla malá – o tom, jak auto uvízlo v blátě a žáby kvákají *Hluboko, hluboko.* Jak ji to tehdy vyděsilo.

Plakala ještě víc a v jednu chvíli ji ty slzy – tolik slz, tolik pitomých *slz* – rozzlobily. Zvedla hlavu, obklopenou rojem komárů, a ty nenáviděné slzy jí tekly po špinavém obličeji.

„Já chci MÁMU! Chci *BRÁCHUl* Chci *odtud vypadnout, SLYŠÍTE MĚ?"* Kopala kolem sebe, kopala tak prudce, až jí jedna teniska uletěla. Věděla, že prodělává plnokrevný záchvat vzteku, první od doby, co jí bylo pět nebo šest let, ale nevadilo jí to. Hodila sebou na záda, bušila pěstmi do země, pak je otevřela, aby mohla škubat trávu a vyhazovat ji do vzduchu. „CHCI *ODTUD SAKRA VYPADNOUT! Proč mě nenajdete, vy pitomí nemožní hlupáci? Proč mě nenajdete? Já… CHCI…* DOMŮ!"

Ležela na zádech a hleděla do nebe, jen funěla. Žaludek ji bolel a

v krku ji pálilo od křiku, ale ulevilo se jí, jako by se zbavila něčeho nebezpečného. Zakryla si loktem obličej a zdřímla si, a ve spánku popotahovala.

Když se probudila, slunce bylo za hřebenem na opačné straně bažiny. Bylo znovu odpoledne. Pověz mi, Johnny, co máme pro naše soutěžící? No, Bobe, máme tu další odpoledne. Není to zvláštní cena, ale určitě je to to nejlepší, co taková banda pitomých nemožných hlupáků jako my může udělat.

Trishe se motala hlava, když vstala. Četa velikých černých můr rozprostřela křídla a líně jí létala zorným polem. Chvilku si byla jista, že omdlí. Pak ten pocit pominul, ale v krku ji pořád bolelo, když polkla, a čelo měla horké. *Neměla jsem spát na slunci,* řekla si, jenomže spánek na slunci nebyl důvodem, proč se tak cítila. Důvod tkvěl v tom, že onemocněla.

Trisha si nazula tenisku, kterou při tom hloupém záchvatu odkopla, pak snědla hrstku bobulí a napila se z lahve potoční vody. Zahlédla trs kapradin, které rostly na okraji bažiny, a ty také snědla. Už vadly a svou tuhostí předčily chuť, ale donutila se je spolykat. Když skončila s přesnídávkou, vstala a znovu se zahleděla přes bažinu, tentokrát si zastínila oči před sluncem. Za chvíli pomalu a unaveně zavrtěla hlavou – gesto spíš ženské než dětské, a patřilo staré ženě. Viděla ten hřeben jasně a byla si jista, že je tam sucho, ale nedokázala si představit, že by se zase brodila další bažinou s teniskami uvázanými kolem krku. I kdyby tahle byla mělčí než ta předchozí a ne tak ohavná. Ani za všechny jarní kapradiny světa. Proč by tam měla jít, když nemohla sledovat žádná potok? Mohla najít pomoc – nebo jiný potok – a jít jiným, lehčím směrem.

S takovou myšlenkou Trisha zahnula přímo na sever a prošla kolem východní strany bažiny, která se prostírala skoro po celém údolí. Od chvíle, kdy se ztratila, udělala spoustu věcí správně – víc, než by si kdy myslela –, ale toto bylo špatné rozhodnutí, nejhorší, jaké učinila od chvíle, kdy sešla ze stezky. Kdyby bažinu přešla a vystoupila na hřeben, zjistila by, že se dívá na Devlinský rybník na předměstí Green Mount v New Hampshiru. Devlin byl malý, ale na jižním konci byly chaty a kempová cesta, která vedla na silnici číslo 52 v New Hampshiru.

V sobotu nebo v neděli by Trisha skoro jistě zaslechla bzučení motorových člunů na rybníku, protože víkendoví návštěvníci tahali

vodní lyžaře. Po Čtvrtém červenci zde budou jezdit čluny každý, i všední den, a někdy jich bude tolik, že se budou muset navzájem vyhýbat. Ale uprostřed týdne začátkem června nebyl na Devlinu nikdo, jen pár rybářů s maličkými přívěsnými motorky na lodích, a Trisha tedy neslyšela nic, jen ptáky, žáby a komáry. Místo aby našla ten rybník, zamířila ke kanadské hranici a vešla hlouběji do lesů. Nějakých šest set kilometrů před ní byl Montreal.

Mezitím toho moc potkat nemohla.

Prodloužení sedmé směny

Ten rok, než se rozešli a rozvedli, strávili McFarlandovi týden na Floridě, Péťa a Trisha měli zrovna únorové prázdniny. Byly to mizerné prázdniny, děti se příliš často zachmuřeně choulily na pláži, zatímco rodiče se hádali v plážovém domku, který si najali (on moc pil, ona moc utrácela, slíbil jsi, proč jsi nikdy, ratata-ratata-ratata. Dadadadadada). Když letěli zpátky, Trisha se nějak dostala na místo svého bratra. Letadlo klesalo k letišti Logan vrstvami mraků, pohupovalo se opatrně jako tělnatá stará dáma, která se na chodníku vyhýbá namrzlým místům. Trisha tiskla čelo k okénku a dívala se jako uhranutá ven. Svět byl dokonale bílý… pak se mihla země nebo břidlicově šedá voda Boston Harbor… zase bílo… potom se znovu mihla země nebo voda.

Ty čtyři dny, které následovaly po jejím rozhodnutí zamířit na sever, se podobaly onomu sestupu: většinou mléčná mlha. Některým vzpomínkám, které *měla,* nevěřila. V úterý večer se hranice mezi skutečností a fantazií začala rozplývat. V sobotu ráno, po celém týdnu stráveném v lese, bylo skoro po všem. V sobotu ráno (Trisha si ovšem neuvědomovala, že je zrovna sobota, tou dobou už ztratila pojem o dnech) se Tom Gordon stal jejím celodenním společníkem, nevymýšlela si ho, ale brala ho jako skutečnost. Chvíli s ní šla Pepsi Robichaudová. Obě si zpívaly oblíbené duety od Boyz a Spice Girls a potom zašla Pepsi za strom a už na druhé straně nevyšla. Trisha nakoukla za ten strom, uviděla, že tam Pepsi není, a po chvíli usilovného přemýšlení pochopila, že tam vůbec nebyla. Pak se Trisha posadila a rozplakala se.

Když překračovala širokou mýtinu plnou balvanů, přiletěla veliká

černá helikoptéra – taková, kterou létají nebezpeční vládní spiklenci v seriálu *Akta X* – a zůstala viset Trishe nad hlavou. Visela tam úplně nehlučně, jen slabounce jí pulsovaly rotory. Trisha na ni mávala a volala o pomoc, ale i když ji ti pánové uvnitř určitě viděli, černá helikoptéra odletěla a už se nevrátila. Trisha zašla do vzrostlého borového lesa, který protínaly šikmé starobylé prašné paprsky jako slunce padající vysokými okny katedrály. To bylo možná ve čtvrtek. Na těch stromech visely zmrzačené mrtvoly tisíců jelenů, pobitá jelení armáda plná much a hemživých červů. Trisha zavřela oči, a když je znovu otevřela, hnijící jeleni byli pryč. A našla potok a chvíli podle něj šla, ale pak se buď zatoulal potok, nebo se od něj odklonila Trisha. Ale než k tomu došlo, podívala se do něj a uviděla na hladině obrovský obličej, utopený, ale stále jaksi živý, který se na ni díval a nezvučně mluvil. Prošla kolem velikého šedého stromu, podobného duté pokroucené ruce. Zevnitř nějaký mrtvý hlas pronesl její jméno. Jednou v noci se probudila, protože ji cosi tlačilo do hrudníku, a myslela si, že si pro ni konečně přišel ten netvor z lesa, ale když po něm natáhla ruku, nebylo tam nic a mohla znovu dýchat. Několikrát se jí stalo, že slyšela lidi volat její jméno, ale když jim odpověděla, už se neozvali.

Mezi těmito mračny iluzí se míhaly živé záblesky skutečnosti, jako země při přistání. Pamatovala si, jak objevila další libavkové křoví, husté a rozrostlé po celé stráni, a doplnila si batoh za zpěvu „Komu zavoláte, když vám praskne *čelní* sklo?“ Pamatovala si, že u potoka doplnila vodu do láhve i do láhve od limonády. Pamatovala si, že zakopla o kořen a spadla do jakési vlhké prolákliny, kde rostly ty nejkrásnější květiny, jaké v životě viděla – voskové bílé a voňavé, půvabné jako zvonky. Jasně si vzpomínala, že narazila na bezhlavé tělo lišky. Na rozdíl od armády zabitých jelenů zavěšených na stromy tato mrtvola nezmizela, když zavřela oči a napočítala do dvaceti. Byla přesvědčená, že viděla vránu zavěšenou za nohy hlavou dolů na větvi a která na ni krákala, a i když to bylo patrně nemožné, ta vzpomínka měla v sobě cosi, co spousta jiných (například ta na černou helikoptéru) postrádala: plastičnost a jas. Pamatovala si, jak s pomocí kapuce lovila v potoce, kde později uviděla protáhlý utopený obličej. Nebyli tam žádní pstruzi, ale podařilo se jí chytit několik pulců. Snědla je celé, ale dala si záležet, aby už byli mrtví. Bála se představy, že jí budou v žaludku žít a vyrostou v žáby.

Byla nemocná, v tom měla pravdu, ale tělo bojovalo s infekcí v

krku a hrudi a dutinách pozoruhodně úporně. Občas celé hodiny hořela horečkou a sotva vnímala okolí. Světlo, i když tlumené a filtrované hustou listnatou klenbou, ji pálilo do očí, a neustále mluvila – většinou s Tomem Gordonem, ale také s mámou, bratrem, otcem, Pepsi a všemi učiteli, kteří ji kdy učili včetně paní Garmondové ze školky. V noci se probudila, ležela na boku s koleny přitaženými k hrudi, třásla se horečkou a kašlala tak hrozně, až se bála, že něco uvnitř jí praskne. Ale potom, místo aby se to horšilo, horečka buď poklesla nebo úplně zmizela a bolest hlavy, která horečku provázela, polevila. Jednu noc (to bylo ve čtvrtek, ale ona to nevěděla) prospala celou a probudila se skoro svěží. Pokud v noci kašlala, nebylo to tak zlé, aby se probudila. Na levém předloktí se poškrábala o jedovatou škumpu, ale Trisha poznala, oč jde, a potřela si škrábanec blátem. Vyrážka se nešířila.

Nejjasněji se pamatovala na to, jak leží pod hromadami větví a poslouchá Red Sox, zatímco nahoře chladně září hvězdy. V Oaklandu vyhráli dva ze tří zápasů, přičemž v obou vítězstvích sehrál klíčovou úlohu Tom Gordon. Mo Vaughn odpálil dva homeruny a Troy O'Leary (velmi hezký hráč, podle Trishina skromného úsudku) odpálil jeden. Zápasy přenášela WEEI, a i když byl příjem každý večer o něco horší, baterie se držely slušně. Pamatovala si, jak ji napadlo, že jestli se z toho dostane, bude muset napsat pochvalný dopis zajíčkovi Energizerovi. Ona splnila svou úlohu tím, že rádio vypnula, když usínala. Ani jednou, dokonce ani v pátek v noci, kdy ji trápila třesavka a horečka a vodnatý průjem, nešla spát bez rádia. To rádio bylo její spojení se životem a zápasy byly její vzpruhou. Kdyby se na ně nemohla těšit, asi by se vzdala.

Holčička, která vešla do těch lesů (bylo jí skoro deset a byla velká na svůj věk) vážila čtyřicet čtyři kila. Holčička, která se o sedm dní později potácela napůl poslepu do svahu zarostlého borovicemi a pak křoví na mýtině, vážila pětatřicet. Obličej jí otekl komářími štípanci a na levé straně úst se jí udělal veliký opar. Paže měla jako hůlky. Neustále, aniž si to uvědomovala, si popotahovala v pase volné kalhoty. Potichu si mumlala písničku – „Vezmi mě do *náručí*... protože musím být vedle tebe“ – a vypadala jako nejmladší heroinový feťák na světě. Měla dostatek důvtipu, měla štěstí na počasí (mírné teploty a ode dne, kdy zabloudila, nezapršelo) a objevila v sobě hluboké a naprosto netušené rezervy sil. Ale teď už ty rezervy byly skoro vyčerpány a kdesi v hloubi vyčerpané duše to Trisha věděla. Ta holčička, která se pomalu,

klikatě potácela po mýtině na vrcholku kopce, byla skoro na konci.

Ve světě, který opustila, dál doznívalo namátkové pátrání, ale většina z těch, kdo ji hledali, už ji stejně považovala za mrtvou. Její rodiče začali hovořit, tápavě a stále plni pochybností, o tom, jestli mají uspořádat pohřeb, nebo počkat, až se najde tělo. A jestli se rozhodnou počkat, jak dlouho? Někdy se těla ztracených nenajdou nikdy. Péťa získal prázdný pohled a skoro pořád mlčel. Vzal si do pokoje Móňu Balónu a posadil ji do rohu, ze kterého měla výhled na jeho postel. Když si všiml, že se matka na panenku dívá, řekl: „Nesahej na ni. Neodvažuj se."

Ve světě světel a aut a dlážděných cest byla Trisha mrtvá. V tomto světě – v tom, který existoval mimo stezku, v tom, kde někdy vrány visely z větví vzhůru nohama – neměla ke smrti daleko. Ale trmácela se dál (to byla otcova slova). Občas uhnula trochu směrem na západ nebo východ, ale ne často a ne moc. Její schopnost jít stále jedním směrem byla skoro stejně pozoruhodná jako to, že její tělo odmítlo vzdát se docela infekci v hrudi a krku. Ta první schopnost však nebyla tak užitečná. Tento kurs ji pomalu, ale jistě odváděl pryč od hustšího osídlení do komína New Hampshiru.

Netvor v lese, i když nevěděla, co je zač, ji cestou stále provázel. I když si toho, co cítila a o čem si myslela, že vidí, moc nevšímala, nikdy nezapomněla na to, co vosí kněz nazval Bohem ztracených. Nikdy nepovažovala podrápané stromy (nebo bezhlavou lišku) za pouhou halucinaci. Když toho netvora cítila (nebo slyšela – několikrát zaslechla v lese praskat větvičky, jak s ní držel krok, a dvakrát zaslechla jeho tiché, nelidské mručení), nepochybovala o tom, že zde skutečně je. Když ji ten pocit opustil, nepohybovala o tom, že netvor skutečně odešel. Oba teď byli unaveni stejně. Zůstanou tak, dokud Trisha nezemře. Trisha se domnívala, že už to nebude dlouho trvat. „Hned za rohem," řekla by její matka, jenomže v lese žádné rohy nebyly. Mouchy a bažiny a nečekané srázy, ale žádné rohy. Nebylo fér, že umře, když tak usilovně bojovala o život, ale nespravedlnost už ji tak nerozčilovala. Rozčilovat se znamenalo mrhat energií. Mrhat životem. Trisha už měla obojího namále.

V půlce cesty přes palouk, který se nijak nelišila od desítky jiných, kterými už prošla, se rozkašlala. Hluboko v hrudníku ji bolelo, měla pocit, že se jí tam zaryl veliký hák. Trisha se zlomila v pase, chytila se vyčnívajícího pahýlu a kašlala, až jí z očí vytryskly slzy a

rozmazalo se jí vidění. Když kašel konečně polevil a přestal, zůstala ještě chvíli předkloněná a čekala, až srdce trochu zpomalí ten děsivý kalup. Taky až ty velké černé můry před očima složí křídla a vrátí se tam, odkud přiletěly. Ještěže se mohla chytit pahýlu, jinak by určitě upadla.

Oči jí zabloudily k tomu pahýlu a všechny myšlenky se jí najednou rozprchly. První, která se vrátila, zněla *Určitě nevidím to, co vidím. Je to další fantazie, další halucinace.* Zavřela oči a počítala do dvaceti. Když je otevřela, černí motýli byli pryč, ale všechno ostatní zůstalo stejné. Ten pahýl nebyl pahýl. Byl to kůl. Nahoře v něm vězel rezavě červený šroub s okem, zašroubovaný do šedého ztrouchnivělého dřeva.

Trisha ho popadla a ohmatala si to skutečné staré železo. Pustila ho a podívala se na skvrny od rzi na prstech. Znovu ho popadla, zacloumala jím sem a tam. Zaplavil ji pocit déjá vu, stejně jako když se otáčela v kruhu, jenomže tentokrát silnější, a nějak souvisel s Tomem Gordonem. Co to…?

„Měla jsi takový sen," řekl Tom. Stál asi patnáct metrů od ní, s rukama založenýma a zadkem opřeným o javor, na sobě šedý dres pro hostování. „Zdálo se ti, že jsme přišli na toto místo."

„Opravdu?"

„Jistě, copak se nepamatuješ? Bylo to ten večer, kdy se nehrálo. Tehdy jsi poslouchala Walta."

„Walta?" To jméno jí bylo matně povědomé, ale jeho význam jí naprosto unikal.

„Walta z Framinghamu. Toho El Dopa na mobilu."

Začínala si vzpomínat. „A pak padaly hvězdy."

Tom přikývl.

Trisha pomalu obešla kůl, kruh z ruky nepouštěla. Pozorně se rozhlédla po okolí a uviděla, že vůbec není na palouku, ne opravdovém. Rostlo tu moc trávy – vysoké zelené trávy, kterou člověk vidí na polích nebo loukách. Tohle *byla* mýtina, aspoň kdysi bývala, možná hodně dávno. Když člověk vynechal břízy a křoví a podíval se na okolí jako celek, nemohl si ho splést s ničím jiným. Byla to mýtina. Takové mýtiny vytvářejí *lidé a* stejně tak lidé zarážejí do země kůly, kůly s železným kruhem nahoře.

Trisha si klekla a přejela rukou po kůlu nahoru a dolů – jen zlehka, aby si nezadřela třísku. V půlce objevila pár děr a pokroucený plí-

šek rezavého kovu. Hmatala pod ním v trávě, nejdřív nic nenacházela, ale zapátrala hlouběji v hustých drnech. Ve spodních vrstvách, v uschlé trávě a bojínku našla ještě cosi. Trisha musela zabrat oběma rukama, aby tu věc vyprostila. Ukázalo se, že je to prastarý rezivý závěs. Podržela ho proti slunci. Jednou dírkou na šroubky pronikl paprsek tenký jako tužka a opřel jí oslnivě zářivou špendlíkovou hlavičku o tvář.

„Tome," vydechla. Podívala se tam, kde před chvílí stál s rukama založenýma, opřený o javor, a myslela si, že už bude zase pryč. Ale nebyl, a i když se neusmíval, měla pocit, že vidí kolem jeho očí a úst náznak úsměvu. „Tome, podívej!" pozvedla závěs.

„Byla to brána," řekl Tom.

„Brána!" opakovala jako u vytržení. „Brána!" Jinými slovy cosi, co vytvořili lidé. Lid z kouzelného světa plného světla, přístrojů a odpuzovačů hmyzu.

„Je to tvá poslední šance, víš."

„Co?" Stísněně se na něj podívala.

„Začínají poslední směny. Neudělej chybu, Trisho."

„Tome, ty–"

Ale nikdo tam už nebyl. Tom byl pryč. Ne že by přímo viděla, jak mizí, protože Tom tam především vůbec nebyl. Byl jenom její představou.

V čem je tajemství závěru? zeptala se ho – nemohla si vzpomenout, kdy přesně.

V tom, že dáš jasně najevo, že lepší jsi ty, řekl tehdy Tom, a její mozek možná přehrával nevědomky vyslechnutý sportovní komentář nebo možná rozhovor po zápase, na který se dívala s otcem, on ji držel kolem ramen, ona se o něj opírala hlavou. *Nejlepší je to udělat hned.*

Tvoje poslední šance. Závěrečné směny. Neudělej chybu.

Jak to můžu zvládnout, když ani nevím, co dělám?

Nedočkala se odpovědi, a tak Trisha znovu obešla kůl s rukou zachycenou o kruh, pomalu a opatrně, jako saská dívka při starobylém namlouvacím obřadu u májky. Lesy, které obklopovaly zarostlou louku, se otáčely před jejím zrakem, jak to dělá svět kolem, když třeba na pláži hrajete kolo kolo mlýnské. Nijak se nelišily od kilometrů lesa, kterými už prošla, a kudy se dát? Která cesta byla správná? Tohle byl kůl, ale ne ukazatel.

„Kůl, ne ukazatel," zašeptala a vykročila trochu rychleji. „Jak

můžu něco poznat, když je to kůl a ne ukazatel? Jak může takový tupec jako já –“

V té chvíli dostala nápad a znovu si klekla. Jednou holení se udeřila o kámen a začala krvácet, ale nevěnovala tomu pozornost. Možná to *byl* ukazatel… Možná že byl.

Protože patřil k bráně.

Trisha znovu našla v kůlu díry, ze kterých vypadly šrouby k závěsu. Postavila se k těm dírám a pak začala pomalu, rovně lézt od kůlu. Jedno koleno dopředu… pak druhé… pak zase první –

„Au!“ vykřikla a prudce zvedla ruku z trávy. Bolelo to víc, než když si narazila holeň. Podívala se na dlaň a uviděla, že vrstvou špíny vzlínají korálky krve. Trisha se naklonila dopředu a rozhrnula trávu, i když věděla, co ji bodlo do ruky, ale stejně se musela podívat.

Byl to ostrý konec druhého kůlu, zlomeného asi třicet centimetrů nad zemí, a Trisha měla opravdu štěstí, že se neporanila hůř. Třísky, které z kůlu trčely, byly dobrých osm centimetrů dlouhé a vypadaly ostré jako jehla. Kousek za pahýlem ležel zbytek kůlu, schovaný v chomáčích vybělené suché trávy, podestýlky pro červnovou agresivní zeleň.

Poslední šance. Závěrečné směny.

„Jo, a možná že někdo čeká od malé holky až moc,“ řekla. Shodila batoh na zem, otevřela ho, vytáhla zbytky pláštěnky a utrhla jeden pruh. Uvázala ho k pahýlu ulomeného kůlu, nervózně při tom kašlala. Po tváři jí stékal pot. Mušky se přišly napít. Některé se utopily. Trisha si jich nevšímala.

Vstala, hodila batoh zase na rameno a postavila se mezi zbylý stojící kůl a modrý pruh z umělé hmoty, který označoval ten povalený.

„Tady byla brána,“ řekla. „Přímo tady.“ Podívala se rovnou před sebe severozápadním směrem. Potom udělala čelem vzad a zahleděla se na jihovýchod. „Nevím, proč by měl člověk zrovna tady stavět bránu, ale vím, že by se neobtěžoval, kdyby tu nebyla cesta nebo chodník nebo něco takového. Chci…“ Hlas se jí roztřásl a málem se rozplakala. Zmlkla, polkla a začala znovu. „Chci najít tu cestu. *To je jedno, jakou.* Kde je? Pomoz mi, Tome.“

Číslo 36 neodpověděl. Posměvačně na ni křikla sojka a v lese se cosi pohnulo (nebyl to *ten* netvor, jen nějaké zvíře, možná jelen –za poslední tři nebo čtyři dny zahlédla spoustu vysoké), ale to bylo vše. Před ní, všude kolem ní, se prostírala louka tak stará, že by ji člověk

klidně považoval za další lesní mýtinu, kdyby se nepodíval pořádně. Za ní viděla jen les, další hloučky stromů, které neuměla pojmenovat. Žádnou cestu neviděla.

To je tvoje poslední šance, víš.

Trisha se otočila, odešla severozápadně přes otevřené prostranství k lesu, a pak se ohlédla, aby se ujistila, že jde rovně. Šla, a tak se podívala znovu dopředu. Větve se pohupovaly v mírném větru, všude vrhaly klamné loužičky slunečního světla, vytvářely skoro disko efekty. Uviděla staré povalené poleno, šla tedy k němu, protahovala se mezi hustě rostoucími stromy a shýbala se pod neprostupně propletenými větvemi, a doufala… ale *bylo* to jen poleno, prostě poleno a nic víc. Podívala se dál a neviděla nic. Srdce jí bouchalo, dýchala úzkostně, rychle a dušeně, prodrala se znovu zpět na mýtinu a vrátila se na místo, kde stávala brána. Tentokrát se otočila na jihovýchod a znovu pomalu došla na okraj lesa.

„Tak, jedeme na to," říkal vždycky Troop, „máme závěrečné směny a Red Sox potřebují běžce na metách."

Les. Nic než les. Ani stezka vyšlapaná zvěří – aspoň žádnou Trisha neviděla – nemluvě o chodníku. Popošla ještě dál, pořád se snažila neplakat, ale věděla, že velmi brzy se už nedokáže ovládat. Proč musel foukat ten vítr? Jak má něco vidět, když se všude dokola motají ta pitomá sluneční zrcátka? Bylo to jako v planetáriu.

„Co je to?" ozval se jí Tom za zády.

„Co?" Ani se neotáčela. Tomova zjevení už jí nepřipadala nijak zázračná. „Nic nevidím."

„Vlevo od tebe. Jenom kousíček." Přes rameno jí ukazoval jeho prst.

„To je jenom starý pahýl," namítla, ale byla to pravda? Nebo se jen bála uvěřit, že je to –

„Neřekl bych," prohlásil číslo 36 a ten měl přece oči baseballového hráče. „Myslím, děvče, že je to další kůl."

Trisha se k němu prodrala (byla to perná práce, stromy tu rostly k zbláznění hustě, křoví bylo neprostupné, zrádné a kluzká půda byla plná větví) a ano, stál tu další kůl. Tento měl na vnitřní straně zbytky rezavého ostnatého drátu, které trčely jako ostré motýlky.

Trisha zůstala stát s jednou rukou opřenou o drolivý kůl a zahleděla se upřeně do lesa, plného šálivých světelných zrcátek. Matně si vzpomínala, jak jednou za deštivého dne seděla v pokoji a prohlíže-

la si naučnou knížku, kterou jí koupila máma. Byl tam obrázek, neuvěřitelně *přecpaný* obrázek, a člověk v něm měl najít deset skrytých předmětů: dýmku, klauna, diamantový prsten a podobně.

Teď potřebovala najít cestu. *Pane Bože, prosím tě, pomoz mi najít cestu,* pomyslela si a zavřela oči. Byl to Bůh Toma Gordona, ke komu se modlila, žádný otcův Neslyšný. Nebyla teď v Maldenu ani Sanfordu a potřebovala Boha, který opravdu existuje, takového, na kterého se dá ukázat, když – pokud – zachráníte zápas. *Prosím tě, Bože, prosím. Pomoz mi v posledních směnách.*

Otevřela oči dokořán, jak jen mohla, a podívala se, aniž se dívala na něco konkrétního. Uplynulo pět vteřin, patnáct vteřin, třicet vteřin. A najednou se to stalo. Neměla vlastně ponětí, co vidí – možná to byl jen jakýsi směr, ve kterém rostlo o něco méně stromů a jasněji svítilo slunce, možná to byla jen nezvyklá hra stínů, které ukazovaly stejným směrem – ale Trisha věděla, co to je: zbytky cesty.

Dokážu se jí držet, pokud o ní nebudu moc přemýšlet, řekla si Trisha a vykročila. Došla k dalšímu kůlu, tento se nakláněl, až skoro padal. Ještě jedna mrazivá zima, ještě jedno jarní tání a spadne docela a letní tráva ho pohltí. *Jestli o tom budu příliš přemýšlet nebo hledat moc usilovně, cestu ztratím.*

Trisha si to zapsala za uši a vydala se po směru těch několika málo zbývajících kůlů, které do země zarazil farmář Eliáš McCorkle v roce 1905. Kůly označovaly stezku pro stahování dříví, kterou vytvořil jako mladý muž, než ho dostalo pití a ctižádost vyprchala. Trisha šla s očima dokořán, ani jednou nezaváhala (kdyby to udělala, mohla by se jí do hlavy vkrást nějaká myšlenka a zradit ji). Občas nastal úsek, ve kterém nestály žádné kůly, ale Trisha se nezastavila, aby hledala v hustém křoví jejich zbytky. Nechala se vést světlem, hrou stínů a instinktem. Šla bez zastávky celý den, proplétala se mezi hustými stromy a vysokými ostružiníkovými houštinami a oči nespouštěla ze slabě naznačené stezky. Šla dobrých sedm hodin, a zrovna když si myslela, že znovu bude spát pod pláštěnkou a choulit se pod ní, aby na ni největší nápor komárů nemohl, došla k okraji další mýtiny. Doprostřed mířily tři kůly, opilecky nakloněné různými směry. Na posledním kůlu stále visely zbytky druhé brány, kterou podpírala hustá vysoká tráva až po nižší dvě latě. Za bránou se do lesa na jihu stáčely dvě vyježděné koleje zarostlé trávou a sedmikráskami.

Trisha pomalu prošla kolem brány na místo, kde ta cesta začínala

(nebo končila – to záviselo na tom, kudy člověk mířil). Chvíli tam stála nehybně, pak padla na kolena a popolezla kousek po jedné koleji. A znovu se rozbrečela. Přelezla přes hustou trávu mezi kolejemi staré cesty, vysoká tráva ji zalechtala pod bradou, a vydala se po druhé kolejnici, stále po čtyřech. Lezla, jako by byla slepá, a při tom mezi slzami volala:

„Cesta! To je cesta! Našla jsem cestu! Děkuju Ti, Pane Bože! Děkuju ti, Pane Bože! Děkuju Ti za tu cestu!“

Nakonec se zastavila, sundala si batoh a lehla si do jedné koleje. *Vyjezdila ji nějaká kola,* myslela si a přes slzy se smála. Po chvíli se převalila a zahleděla se do nebe.

Osmá směna

Za několik minut Trisha vstala. Šla po cestě další hodinu, až večerní šero zhoustlo. Kdesi od západu, poprvé ode dne, kdy zabloudila, zaslechla rachotit hrom. Bude se muset schovat pod nejhustší stromy, jaké najde, ale jestli bude pršet hodně prudce, stejně zmokne. V momentálním rozpoložení to však Trishe nevadilo.

Zastavila se mezi starými kolejemi a už se chystala shodit batoh z ramen, když cosi v šeru před sebou zahlédla. Cosi ze světa lidí. Ta věc měla hrany. Znovu si nahodila popruhy batohu, připlížila se na pravou stranu cesty a napínala zrak jako člověk, který je krátkozraký, ale z marnivosti nenosí brýle. Na západě zahřmělo hlasitěji.

Byl to náklaďáček, tedy aspoň jeho kabina, čouhal zadkem z křoví. Kapotu motoru měl dlouhou a skoro neviditelnou pod záclonou škumpy. Půlka kapoty byla otevřená a Trisha viděla, že pod ní není žádný motor. Na jeho místě rostlo kapradí. Kabina byla tmavě červená od rzi a nakláněla se na bok. Čelní sklo dávno zmizelo, ale uvnitř bylo stále sedadlo. Polstrování většinou vyhnilo nebo je rozkousala drobná zvířata.

Znovu zahřmělo a tentokrát Trisha zahlédla, jak se v mracích zachvěl blesk, a ty mraky rychle postupovaly a už zakryly první hvězdy.

Trisha ulomila větev, prostrčila ji dovnitř otvorem, kde bývalo čelní sklo, a co nejrychleji zabušila větví do čalounění sedadla. Zvedlo se úžasné množství prachu – proudil z díry po čelním skle a oknech jako mlha. Ještě úžasnější byla lavina deněk, která se vyřinula zpod

dlážek, a s pištěním vyběhla kosočtvercovým zadním okénkem ven.

„Opusťte loď!“ volala Trisha. „Narazili jsme na ledovec! Ženy a myši na –“ Nabrala si prachu z plných plic. Následoval záchvat kašle, který ji zničil tak, až se ztěžka posadila s klackem na klíně a napůl bez sebe lapala po dechu. Nakonec si řekla, že v kabině auta přece jenom nebude nocovat. Nebála se těch několika zbývajících deněk, dokonce ani hadů (pokud tam žili hadi, deňky je určitě dávno vystrnadily), ale nechtěla osm hodin dýchat prach a kašlat, až bude modrá. Bylo by skvělé spát znovu pod skutečnou střechou, ale zaplatila by příliš vysokou cenu.

Trisha se prodrala křovím kolem auta a pak kousek dál do lesa. Posadila se pod vzrostlý smrk, snědla pár bukvic, napila se trochu vody. Znovu jí docházelo jídlo a pití, ale dnes večer byla příliš unavená, než aby se tím trápila. Našla cestu, to bylo důležité. Cesta byla stará a nepoužívaná, ale možná ji někam dovede. Samozřejmě že se může také vytratit jako ty potoky, ale na to teď nemyslela. Prozatím si dovolila doufat, že ta cesta ji zavede tam, kam ji nezavedly potoky.

Ten večer bylo horko a dusno, parný vrchol novoanglického krátkého, ale někdy žhavého léta. Trisha si ovívala špinavý krk umaštěným okrajem trička, vystrkovala spodní ret a foukala si vzduch na čelo, a pak si znovu nasadila čepici a opřela se o batoh. Přemýšlela, jestli má vylovit walkman, ale pak to zavrhla. Kdyby se pokusila dnes večer sledovat zápas, určitě by usnula a promarnila by zbytky baterií.

Schoulila se ještě víc, batoh si podložila pod hlavu a pocítila něco, co tak dokonale vymizelo z jejího života, že návrat toho pocitu vypadal jako zázrak: byla prostě spokojená. „Děkuju Ti, Pane Bože,“ řekla. Za tři minuty spala.

Probudila se asi za dvě hodiny, kdy si první studené kapky lijáku našly cestu skrz lesní střechu a přistály jí na tváři. Potom zapraskal hrom, jako by se otvírala země, a Trisha se polekaně posadila. Stromy vrzaly a sténaly v silném větru, skoro vichřici, a náhlý blesk je nasvítil, že vypadaly jako fotka z novin.

Trisha se vyhrabala na nohy, odhrnula si vlasy z očí a jen se přikrčila, když zaburácel hrom… spíš to byl třesk než burácení. Bouřka byla skoro přímo nad ní. Trisha bude za chvíli skrz naskrz promočená, stromy nepomohou. Popadla batoh a tápala zpátky k temné, nakloněné kabině náklaďáku. Tři kroky a zastavila se, ve vlhkém vzduchu jen lapala po dechu a pak ho vykašlávala, ani necítila listí a větvičky, kte-

ré ji šlehaly do krku a paží v nárazech větru. Kdesi v lese se s táhlým praskotem vyvrátil strom.

On byl zde, a velmi blízko.

Vítr změnil směr a chrstl jí do obličeje déšť, a Trisha ho teď dokonce zvětřila – ucítila jakýsi divoký pach, který jí připomněl klece v zoo. Jenomže ten netvor zde nebyl v kleci.

Trisha znovu vyrazila k autu, s jednou rukou nastavenou před sebou, aby se chránila před šlehajícími větvemi, a druhou si držela čapku Red Sox, aby jí neuletěla. Trny jí drásaly kotníky a lýtka, a když vyšla z úkrytu lesa na okraj své cesty (tak na ni myslela, jako na svou cestu), byla okamžitě promáčená.

Došla ke dveřím kabiny, které visely otevřeny a jejich prázdným oknem se vinuly divoké popínavé rostliny, a v té chvíli se znovu zablesklo a celý svět zfialověl. V té záři Trisha uviděla, že na druhé straně cesty stojí kdosi se svěšenými rameny, kdosi s černýma očima a velkýma nastraženýma ušima jako rohy. Možná to *byly* rohy. Nebyl to člověk. Ale nemyslela si ani, že je to zvíře.

Byl to nějaký bůh. Byl to její Bůh, ten vosí Bůh, kdo tam stál v dešti.

„NE!“ zaječela a vrhla se do kabiny bez ohledu na prašné mračno, které se kolem ní zvedlo, bez ohledu na hnilobný, prastarý pach čalounění. *„NE, BĚŽ PRYČ! BĚŽ PRYČ A NECH MĚ BÝT!“*

Odpověděl jí hrom. Také déšť odpověděl, zabubnoval na zrezivělou střechu auta. Trisha si schovala hlavu pod pažemi a překulila se na bok, jen kašlala a třásla se. Pořád ještě čekala, kdy si pro ni přijde, když znovu usnula.

Spala hluboce a – pokud si vzpomínala – nic se jí nezdálo. Když se probudila, vrátil se už jasný den. Bylo horko a svítilo slunce, stromy vypadaly zelenější než minulý den, tráva šťavnatější, ptáci v hloubi lesa spokojeněji zpívali. Z listí a větví stékala a kapala voda. Když Trisha zvedla hlavu a podívala se šikmým nezaskleným obdélníkem, kde bývalo čelní sklo, první, co uviděla, bylo sluneční světlo odrážející se od hladiny kaluže v jedné koleji. Ta zář byla tak oslňující, že Trisha musela zvednout ruku a zastínit si oči. Stejně se jí před nimi dál vznášel obraz, i když skutečnost zmizela: odražené nebe, nejprve modré, pak bledě zelené.

Kabina sice neměla sklo, ale stejně Trishu udržela docela v suchu. Na podlaze kolem starobylých pedálů byla kalužv a levá paže jí

promokla, ale tím to končilo. Pokud ve spaní kašlala, nebylo to tak zlé, aby se probudila. V krku ji trochu škrábalo a dutiny měla ucpané, ale to se mohlo zlepšit, jakmile vyleze ven z toho hrozného prachu.

Včera v noci tu byl. Viděla jsi ho.

Opravdu? Opravdu ho viděla?

Přišel si pro tebe, chtěl té odvléct pryč. Pak jsi vlezla do auta a on se rozhodl, že to přece jen neudělá. Nevím proč, ale stalo se to.

Možná taky ne. Možná to všechno byl jenom takový sen, který se člověku zdá, když napůl bdí a zároveň napůl spí. Cosi, co ji probudilo do běsnící bouře, kdy kolem létaly blesky a foukala vichřice. V takové situaci není divu, že člověk vidí různé věci.

Trisha popadla batoh za mírně roztřepený popruh a vysoukala se pozpátku dvířky ven, zvířila tím znovu prach, ale snažila se ho nevdechnout. Když se ocitla venku, ustoupila (dosud mokrý, rezavě červený povrch kabiny ztmavl do barvy švestek) a začala si nakládat batoh na záda. Pak se zarazila. Den byl jasný a teplý, přestalo pršet, měla cestu, po které mohla jít… ale zčista jasna se najedou cítila stará, unavená a vyčerpaná do morku kostí. Lidé si můžou představovat různé věci, když se náhle probudí, zvlášť když se probudí uprostřed bouřky. Samozřejmě že je to tak. Ale to, co viděla teď, si nepředstavovala.

Zatímco spala, kdosi vyryl v listí, jehličí a křoví kolem opuštěné kabiny auta kruh. Byl v ranním světle dokonale zřetelný, zakřivená rýha se táhla mokrou černou zemí uprostřed zeleně. Křoví a stromky, které stály v cestě, byly vytrženy z kořenů, rozlámány a pohozeny stranou. Bůh ztracených přišel a nakreslil kolem ní kruh, jako by říkal: *Držte se dál – ona je moje, je mým majetkem.*

Začátek deváté

Trisha pochodovala celou neděli pod těžkým, mlžnatým nebem, které na ni doléhalo. Dopoledne se z mokrých lesů kouřilo, ale brzy odpoledne bylo zase sucho. Bylo hrozné vedro. Trisha byla pořád ráda, že je na cestě, ale zároveň toužila po stínu. Znovu měla pocit, že má horečku, a nejenže byla unavená, byla přímo vyčerpaná. Ten netvor ji sledoval, stopoval ji lesem a sledoval ji. Ten pocit ji tentokrát neopouštěl, protože ji neopouštěl ani ten netvor. Byl v lese napravo od ní. Několikrát měla dojem, že ho už vidí, ale možná to bylo jen slunce,

které se pohybovalo mezi větvemi. Nechtěla ho vidět. Viděla toho víc než dost v tom jediném záblesku předchozí noci. Jeho srst, obrovské špičaté uši, obrovské tělo.

Taky oči. Ty černé oči, velké a nelidské. Skelné, ale bdělé. Dívaly se na ni.

Neodejde, dokud nebude mít jistotu, že nevyváznu, pomyslela si unaveně. A to nedopustí. Ten mé nenechá.

Chvíli po poledni uviděla, že kaluže na cestě vysychají, tak si doplnila zásobu vody, dokud mohla. Cedila vodu přes čepici do kapuce od pláštěnky a pak ji nalévala do umělohmotných lahví.

Voda pořád vypadala kalně a špinavě, ale něco takového ji už nerozházelo. Říkala si, že jestli ji lesní voda měla zabít, nejspíš by se to už stalo, když se jí poprvé udělalo špatně. Ale to, co jí *dělalo* starosti, byl nedostatek potravy. Když si naplnila láhve, snědla už skoro všechny bukvice a bobule. Příštího dne při snídani vyškrábe dno batohu, stejně jako vyškrabávala posledních pár bramborových lupínků. Možná něco najde cestou, ale moc nadějí si nedělala.

Cesta vedla pořád dál, občas jako by mizela a jindy zase na pár set metrů byla zřetelnější. V určitém úseku byla mezera mezi kolejemi zarostlá keříky. Trisha si myslela, že je to borůvčí – vypadaly jako ty, ze kterých s mámou trhaly v sanfordských lesíčcích hrsti čerstvých sladkých borůvek, ale letos měly ještě měsíc čas. Také viděla houby, ale žádné z nich nedůvěřovala natolik, aby je jedla. Nespadaly do matčina oboru znalostí a ve škole je také nepřebírali. Ve škole se učili o bukvicích a o tom, že se nemají nechat vozit cizími lidmi (protože někteří jsou blázni), ale o houbách ne. Jednou věcí si byla jista, totiž že člověk umře – hroznou smrtí –, když sní špatný druh. A když houby vynechala, nebyla to pro ni žádná velká oběť. Neměla teď skoro chuť k jídlu a v krku ji bolelo.

Kolem čtvrté odpoledne zakopla o kládu, upadla na bok, pokusila se vstát, ale zjistila, že to nejde. Nohy se jí třásly a měla je slabé jako z vody. Shodila batoh, zápasila s ním podezřele dlouho, ale nakonec se ho zbavila. Snědla poslední bukvice, kromě dvou nebo tří, a skoro se jí zvedl žaludek, když se snažila spolknout tu poslední. Přinutila se ji sníst a podařilo se to, natahovala krk jako ptáče a usilovně polykala. Spláchla ji (aspoň prozatím) douškem teplé vody, která vrzala mezi zuby.

„Čas na Red Sox," zamumlala a vykutala walkman. Pochybovala,

že je chytí, ale neuškodí, když to zkusí. Na západním pobřeží bude tak jedna hodina, určitě se bude hrát a zrovna budou začínat.

Na FM nic nebylo, ani slaboučké zašeptání nějaké hudby. Na AM našla nějaký mužský hlas, který rychle brebentil francouzsky (hihňal se při tom, což trochu zneklidňovalo), a potom, kolem 1600, až na okraji stupnice, se stal *zázrak:* slabě, ale slyšitelně, se ozval hlas Joea Castigliona.

„Tak, Valentin vede z druhé," říkal. „Nadhoz na tři jedna… a Garciaparra odpaluje dlouhý vysoký míč přímo do středu pole! Vrací se… je PRYČ! Red Sox vedou dva nula!"

„Do toho, Nomare, ty jsi ten muž," zachraptěla Trisha drsným hlasem, který sotva poznávala, a slabě zamávala pěstí do nebe. O'Leary odpálil a směna skončila. *„Koho zavoláte, když vám PRASKNE ČELNÍ sklo?"* zazpívaly hlasy z jakéhosi vzdáleného světa, který byl protkaný cestami a v jehož zákulisí fungovali všichni bohové.

„1-800," začala Trisha. „54…"

Zmlkla, než stačila dořící. Dřímala a usínala, a přitom klouzala víc a víc na pravou stranu, chvílemi pokašlávala. Ten kašel zněl dunivě, hlenovitě. Během páté směny kdosi přišel na okraj lesa a zadíval se na ni. Kolem jeho nezřetelného obličeje vířilo mračno much a komárů. V podivném lesku jeho očí byla obsažena veškerá historie nicoty. Stál tam dlouho. Nakonec na ni ukázal rukou opatřenou drápy – *je moje, je mým majetkem* – a znovu se vrátil do lesa.

Konec deváté směny

Někdy ke konci zápasu měla Trisha pocit, že se nakrátko, mátožně probrala. Hlásil Jerry Trupiano – aspoň *mluvil* jako Troop, ale říkal, že Seattleské příšery mají mety obsazené a Gordon se snaží uzavřít zápas. „Ten netvor pálkař je zabiják," řekl Troop, „a Gordon letos poprvé vypadá ustaraně. Kde je Bůh, když ho potřebuješ, Joe?"

„V Danversu," řekl Joe Castiglione. „A brečí."

Určitě to byl sen, musel být – takový, do kterého se mohlo nebo taky nemuselo přimíchat smítko skutečnosti. Trisha věděla určitě jen to, že když se pak probudila docela, slunce už skoro zapadlo, měla horečku, v krku ji hrozně bolelo při každém polknutí a rádio zlověstně mlčelo.

„Usnula jsem a nevypnula ho, jsem to ale tupec," řekla si svým novým skřípavým hlasem. „Ty pitomý hloupý blbče." Podívala se na krabičku v naději, že uvidí červené světélko, v naději, že jen náhodou pohnula laděním, když se svezla na bok (probudila se s hlavou skloněnou k rameni a hrozně bolavým krkem), ale bylo jí to jasné. No jistě, červené světélko nesvítilo.

Snažila se namluvit si, že baterky by už stejně dlouho nevydržely, ale to nepomáhalo, a znovu se rozbrečela. Jistota, že rádio definitivně ztichlo, ji rozesmutnilo, strašně rozesmutnilo. Jako by přišla o posledního kamaráda. Pomalu, celá rozvrzaná vrátila rádio zase do batohu, zapnula přezky a nasadila batoh na záda. Byl skoro prázdný, ale vážil snad tunu. Jak to jen bylo možné?

Aspoň že jsem na cestě, připomněla si. *Jsem na cestě.* Zdálo se však, že teď, když světlo dalšího dne na nebi vyprchávalo, ani to nepomáhá. *Cestou necestou,* pomyslela si. Zdálo se, že se jí cesta svou přítomností skoro vysmívá, začala jí jaksi připadat jako promarněná příležitost k výhře – jako když se tým dostane na jeden nebo dva auty k vítězství a pak se všechno zvrtne. Ta hloupá cesta mohla vést lesem klidně dalších dvě stě kilometrů a na konci nemuselo být nic. Jen další křovisko nebo další hrozná bažina.

Přesto se znovu vydala na cestu, pomalu a unaveně, s hlavou skloněnou a rameny tak svěšenými, že se jí popruhy od batohu pořád snažily sklouznout jako ramínka příliš velkého tílka. Jenomže když máte na sobě velké tílko, stačí ramínka posouvat zpátky. Ale přezky u batohu musíte nejdřív *chytit* a pak *zvednout.*

Asi půl hodiny předtím, než se úplně setmělo, jeden popruh sklouzl z ramene úplně a batoh se jí svezl po zádech a zůstal nakřivo. Trisha chvilku pomýšlela na to, že ten krám prostě pustí na zem a půjde bez něj. Klidně by to udělala, kdyby uvnitř byla jenom ta poslední hrstka bobulí. Jenomže tam byla taky voda, a i když byla plná písku, tišila jí hrdlo. Řekla si tedy, že se tu zastaví a přenocuje.

Klekla si doprostřed cesty, stáhla si batoh, vzdychla přitom úlevou, pak si lehla a opřela si o něj hlavu. Podívala se do tmavého lesa napravo.

„Neopovaž se blíž," řekla co nejjasnějším hlasem. „Neopovaž se blíž, nebo vytočím 1-800 a zavolám obra. Rozumíš?"

Kdosi ji slyšel. Rozuměl nebo taky ne, neodpověděl, ale byl tam.

Cítila to. Pořád ji nechával dozrávat? Krmil se jejím strachem,

než se přijde krmit na ní? Jestli ano, pak se zápas chýlil ke konci. Skoro se už ani nebála. Najednou ji napadlo, že na něj zavolá znovu, že mu řekne, že to tak nemyslela, co právě řekla, že je unavená a že si klidně pro ni může přijít, jestli chce. Ale neudělala to. Bála se, že by ji mohl vzít za slovo.

Trochu se napila vody a podívala se na nebe. Vzpomněla si, jak jí Trhlý Bork vyprávěl, že Bůh Toma Gordona se s ní nemůže zdržovat, že má jiné věci na práci. Trisha pochybovala, jestli to tak opravdu bylo… ale On tu nebyl, jak se zdálo. Možná ani ne tak proto, že *nemohl,* jako že *nechtěl.* Trhlý Bork také řekl *Musím připustit, že je tak trochu sportovním fanouškem… avšak nikoli nezbytně fanouškem Red Sox.*

Trisha si sundala čepici s nápisem Red Sox – už potrhanou, propocenou a umazanou z lesa – a přejela prstem po ohnutém kšiltu. Nejlepší věc, jakou měla. Otec zařídil, aby se na ni podepsal Tom Gordon, poslal ji do Fenway Parku s dopisem, kde stálo, že Tom je nejoblíbenějším hráčem jeho dcery, a Tom (nebo jeho pověřený zástupce) ji poslal zpátky v orazítkované obálce se zpáteční adresou, kterou otec přiložil, a přes kšilt se skvěl autogram. Pro Trishu to byla stále ta nejlepší věc. Jiná než trocha kalné vody, hrstka suchých bobulí bez chuti a špinavé šaty, byla to prostě její *jediná* věc. A podpis teď zmizel, déšť a její zpocené ruce ho rozmazaly, zbyl jenom černý stín. Ale předtím tam byl, a ona *tu ještě* byla – aspoň zatím.

„Pane Bože, jestli nemůžeš fandit Red Sox, fandi Tomu Gordonovi," řekla. „Mohl bys aspoň tohle udělat? Mohl bys tím fanouškem být?"

Dřímala a probírala se celou noc, třásla se, usínala a pak se s trhnutím probouzela, přesvědčená, že je ten netvor s ní, že si nakonec pro ni z lesa přišel. Mluvil na ni Tom Gordon. Jednou na ni mluvil také otec. Stál hned za ní, ptal se, jestli by si dala trochu makarónů, ale když se otočila, nikdo tam nebyl. Nebem proletěly další hořící meteory, ale nepoznala jistě, jestli jsou skutečné nebo jestli se jí zdají. Jednou vytáhla rádio v naději, že se baterie trochu vzpamatovaly – někdy se to stávalo, když si odpočinuly – ale upadlo jí do vysoké trávy dřív, než to mohla zjistit, a pak ho nemohla najít, i když prsty pročesávala trávu. Nakonec se její ruce vrátily k batohu a nahmataly popruhy stále pevně zasunuté v přezkách. Trisha zjistila, že rádio vůbec nevytahovala, protože by potom nedokázala ty přezky tak pěkně zapnout. Protrpě-

la aspoň deset záchvatů kašle a teď ji bolelo hluboko v hrudníku. Jednou se nadzvedla, aby se mohla vyčurat, a to, co z ní vyšlo, bylo tak horké, až to pálilo, a musela si skousnout ret.

Noc minula, jak už noci s postupující nemocí míjejí. Čas měkne a začíná být zvláštní. Když nakonec začali čiřikat ptáci a mezi stromy začalo pronikat ranní světlo, nemohla tomu Trisha skoro uvěřit. Zvedla ruce a podívala se na špinavé prsty. Nemohla uvěřit, že je stále živá, ale zdálo se, že je to tak.

Zůstala ležet, dokud se nerozednilo natolik, že viděla i věrné mračno komárů kolem hlavy. Pak pomalu vstala a počkala, až se ukáže, jestli ji nohy unesou, nebo povolí a ona se znovu svalí na zem.

Jestli se to stane, poplazím se, pomyslela si, ale plazit se nemusela, ještě ne. Nohy ji udržely. Sklonila se a zahákla dlaň za popruh batohu. Když se znovu narovnávala, zamotala se jí hlava a před očima se jí zamihotali ti černokřídlí motýli. Nakonec vybledli a batoh se zdárně ocitl na zádech.

Pak nastal další problém – kudy má jít? Už si nebyla tak docela jista a cesta vypadala stejně oběma směry. Odstoupila od klády a nejistě se dívala tam a zpět. Nohou o něco zavadila. Byl to její walkman, omotaný šňůrkou od sluchátek a mokrý rosou. Tak přece jenom ho vytáhla. Shýbla se, zvedla ho a tupě se na něj zadívala. Má znovu sundávat batoh, otvírat ho a ukládat walkman dovnitř?

Připadalo jí to tak těžké – jako by měla pohnout horou. Na druhé straně, zahazovat ho jí připadalo taky špatné, jako by tím přiznala, že se vzdává.

Trisha stála na místě asi tři minuty nebo víc, horečnatě lesklýma očima hleděla na malý přehrávač s rádiem. Zahodit, nebo si ho nechat? Zahodit, nebo si ho nechat? Je to na tobě, Patricie, spokojíš se s nerezovým nádobím, nebo se pokusíš o auto, norkový kožich a dovolenou v Riu? Připadalo jí, že kdyby byla v Péťově Mac Powerbooku, že by určitě všude kolem sebe vypouštěla chybová hlášení a malé bombové ikonky. Při té představě se natolik probrala, že se zasmála.

Smích se skoro hned změnil v kašel. Byl to zatím nejhorší záchvat, celou ji zlomil. Za okamžik štěkala jako pes s rukama opřenýma nad koleny a urousané vlasy se jí houpaly kolem tváří jako špinavé záclony. Nějak se udržela na nohou, odmítla se vzdát a upadnout, a když kašel polevil, uvědomila si, že by si mohla připnout walkman za klips k opasku. K tomu ten klips na zadní straně krabičky byl, ne?

Jasně, rozhodně. Že je ale trulant.

Otevřela pusu, aby řekla *Elementární, drahý Watsone* – s Pepsi si to někdy říkaly –, a když to udělala, přes spodní ret jí skáplo cosi mokrého a teplého. Utřela plnou dlaň jasně červené krve, a když se na ni podívala, rozšířily se jí oči.

Určitě jsem se kousla někde v puse, *když jsem kašlala,* pomyslela si, ale rázem jí to bylo jasné. Krev pocházela odněkud zevnitř. To pomyšlení ji vyděsilo a strachem se jí opět zostřilo vidění světa. Zjistila, že je znovu schopna myslet. Odkašlala si (jemně, jinak to moc bolelo) a pak si odplivla. Jasně červená. Ach je, Louise, ale teď s tím nemohla nic dělat, a aspoň se jí natolik vyčistila hlava, že zjistila, jak si vybrat směr. Slunce zapadlo napravo od ní. Takže se otočila, až vycházející slunce mrkalo mezi stromy nalevo od ní, a ihned uviděla, že se staví správným směrem. Vůbec nechápala, jak mohla být prve tak popletená.

Pomalu, opatrně, jako člověk, který kráčí po čerstvě umyté dlažbě, se Trisha znovu vydala na cestu. Tak je to asi tady, pomyslela si. Dneska mám asi poslední šanci, možná už dopoledne budu mít poslední šanci. Odpoledne už třeba budu moc slabá a nemocná, než abych mohla jít, a jestli budu moct odkráčet po vlastních po další noci tady venku, tak už jenom jako modrooký přízrak.

Modrooký přízrak. To říkala máma, nebo táta?

„Nikoho to nezajímá ani zbla," zachraptěla Trisha. „Jestli tohle přežiju, budu si vymýšlet vlastní průpovídky."

Patnáct nebo dvacet metrů na sever od místa, kde strávila tu nekonečnou nedělní noc a pondělní ráno, si Trisha uvědomila, že pořád drží v pravé ruce walkman. Zastavila se a opatrně se pustila do pracného úkolu, který spočíval v připnutí walkmanu klipsem k opasku. Džíny už na ní vyloženě visely a Trisha viděla ostře vyčnívající kyčle. *Ještě pár kilo dolů a budu moct nosit nejnovější pařížskou módu,* pomyslela si. Zrovna uvažovala, co má udělat se sluchátky, když klidné ranní ovzduší proťal nečekaný hrubý rachot vzdálených explozí – znělo to, jako když se obří slámkou vycucne kaluž sodovky.

Trisha vykřikla, a nebyla sama, kdo byl překvapen. Zakrákalo hejno vran a z křoví rozhořčeně vyfrčel bažant.

Trisha vykuleně stála, zapomněla, že se jí u špinavého, strupatého levého kotníku houpou sluchátka. Poznala ten zvuk. Byly to rány z karburátoru, zdušené starým tlumičem. Možná z náklaďáku nebo ze

starého křápu nějakého kluka. Vpředu byla další cesta. *Opravdová* cesta.

Chtěla se rozběhnout, ale věděla, že nesmí. Kdyby to udělala, spálila by všechnu svou energii jediným rázem. To by bylo strašné. Omdlít a třeba i umřít na doslech aut by bylo jako zkazit zápas v poslední chvíli, kdy se protihráči chystají k poslednímu strajku. Takové nehoráznosti se děly, ale to ona nedopustí.

Místo toho vyrazila krokem, nutila se do pomalé a rozvážné chůze, a celou dobu poslouchala, jestli nezaslechne další rány z výfuku nebo vzdálený motor či houkačku. Neozvalo se nic, vůbec nic, a po hodině chůze si začala myslet, že to všechno byla jen halucinace. Jako halucinace to tedy nevypadalo, ale…

Došla na kopeček a podívala se dolů. Znovu se rozkašlala a ze rtů jí stekla další krev, na slunci tak jasná, ale Trisha si jí nevšímala – ani nezvedla ruku. Vyježdění koleje, po kterých šla, dole končily a napojovaly se na lesní cestu křižovatkou ve tvaru T.

Trisha pomalu sešla dolů a postavila se na tu cestu. Neviděla žádné stopy pneumatik – půda byla jako mlat – ale cesta byla skutečně proježdění a uprostřed nerostla žádná tráva. Nová cesta se táhla v pravém úhlu k té, po které přišla, zhruba od východu na západ. A zde Trisha konečně učinila správné rozhodnutí. Na západ nezamířila pouze proto, že ji znovu začala bolet hlava a ona nechtěla jít přímo proti slunci… ale *zabočila* na západ. Šest kilometrů od místa, kde stála, na silnici číslo 96 v New Hampshiru, se lesy proplétala záplatovaná asfaltka. Tu cestu používalo několik aut a spousta nákladňáků z papírny. Právě jeden z nich Trisha zaslechla střílet do prastarého výfuku, když řidič řadil na nižší rychlost při sjezdu z Kemongus Hill. Ten zvuk se klidným ranním vzduchem nesl víc než patnáct kilometrů daleko.

Trisha znovu vykročila, a cítila se znovu silnější. Asi za tři čtvrtě hodiny cosi zaslechla, sice z dálky, ale nebylo pochyb.

Nebuď hloupá, jsi na tom tak, že si můžeš poplést cokoliv.

Možná, ale přece…

Naklonila hlavu jako ten pes na starých deskách babičky McFarlandové, těch, které si babička schovává v komoře. Zadržela dech. Slyšela tepot krve v uších, hvízdání dechu v zapáleném krku, volání ptáků, šumění větru. Slyšela bzučení komárů kolem uší… a taky jiné bzučení. Bzučení pneumatik na asfaltu. Sice vzdálené, ale zřetelné.

Trisha se rozbrečela. „Prosím, ať to nezkazím," řekla dušeně hla-

sem, který se podobal spíš šepotu. „Ach Pane Bože, ať to nezka-“ Za ní se ozvalo hlasité zašumění – tentokrát to nebyl vítr. I když si mohla namlouvat (několik ubohých vteřin), že to je vítr, co to praskání větví? A potom ten skřípot a vrzání, jak cosi spadlo –nejspíš menší stromek, který stál v cestě. V *Jeho* cestě. Nechal ji dojít tak blízko k záchraně, dovolil, aby došla až na doslech cesty, kterou tak nedbale a lehkovážně ztratila. Sledoval její bolestné putování, možná i pobaveně, možná s jakýmsi božím soucitem, na který bylo příliš hrozné byť jen pomyslet. Teď pouhé pozorování a čekání skončilo.

Pomalu, plná hrůzy a zároveň zvláštního klidného vědomí nevyhnutelnosti se Trisha otočila, aby se postavila tváří v tvář Bohu ztracených.

Konec deváté směny: rozhodující situace

Vynořil se z lesa po levé straně cesty a první, co Trishu napadlo, bylo: *To je všechno? Nic jiného to nikdy nebylo?* Dospělí muži by se otočili a utíkali před tvorem *Ursus americanus,* který vyšel ze skrytu křoví – byl to zcela vzrostlý severoamerický černý medvěd, tak dvousetkilový – ale Trisha byla připravena na nějakou ohavnou příšernost vytrženou z kalů noci.

V lesklé srsti se zachytilo listí a kuličky lopuchu, a v jedné ruce – ano, měl ruku, aspoň jakýsi její náznak opatřený drápy – držel větev, ze které byla sloupána skoro všechny kůra. Držel ji jako lesnickou čarodějnou hůlku nebo žezlo. Přišel doprostřed cesty, vypadal skoro, jako by střídavě po stranách pádloval. Chvíli zůstal na všech čtyřech a potom potichu zamručel a postavil se na zadní. Když to udělal, uviděla Trisha, že to vůbec není černý medvěd. Měla prve pravdu. Trochu vypadal jako medvěd, ale byl to opravdu Bůh ztracených, a přišel si pro ni.

Hleděl na ni černýma očima, ale vůbec to nebyly oči, jenom oční důlky. Hnědý čenich zavětřil a ruka potom zvedla k tlamě zlomenou větev. Čenich se svraštil, až se ukázala dvojitá řada velikých, nazelenalých zubů. Tlama začala konec větve cucat, takže Trishe připomněl malé děcko s lízátkem. Potom ty zuby velmi rozmyslně větev sevřely a překously ji ve dví. Les ztichl a Trisha velmi zřetelně slyšela zvuky, které ty zuby vydávaly, znělo to, jako když se štípe kost. Takový zvuk

vydá její paže, jestli se jí do ní zakousne. *Až* se do ní zakousne.

Natáhl krk, zamrskal ušima a Trisha uviděla, že také on se pohybuje ve vlastní temné galaxii kousavých potvor, stejně jako ona. Jeho stín, dlouhý v dopoledním světle, se táhl skoro až k Trishiným otrhaným teniskám. Nebyli od sebe víc než dvacet metrů.

Přišel si pro ni.

Uteč, zavolal Bůh ztracených. Uteč ode mě pryč, uháněj k silnici. Tělo tohoto medvěda je pomalé, ještě se nenaplnilo letní energií. Sklizeň byla ubohá. Uteč. Možná tě nechám žít.

Ano, uteč! pomyslela si, ale vzápětí se ozval studený hlas té drsné holky: *Nemůžeš utíkat. Sotva stojíš na nohou, zlato.*

Ten netvor, který nebyl medvědem, stál a díval se na ni, stříhal ušima, protože mouchy obtěžovaly jeho velikou trojúhelníkovitou hlavu, boky mu svítily zdravou srstí. V jedné tlapě s drápy držel pahýl klacku. Čelisti se pohybovaly rozvážně pomalu, mezi zuby mu vypadlo trochu rozdrcených třísek. Některé spadly na zem, jiné se mu přichytily na čenich. Jeho oči byly jen důlky lemované drobnými bzučícími tvorečky – červy a hemživými muškami, komářími larvami a bůhví čím vším, živoucí polévka, která jí připomněla bažinu, jíž prošla.

Zabil jsem jeleny. Sledoval jsem tě a stahoval jsem kolem tebe kruh. Uteč pryč. Ucti mě rychlostí svých nohou, a možná tě nechám naživu.

Lesy kolem nich byly docela tiché, jen vydechovaly svou nakyslou vtíravou vůni zeleně. Trishin dech potichu chrastil v nemocném hrdle. Ten netvor, který vypadal jako medvěd, na ni nadutě shlížel z výšky více než dvou metrů. Hlavu měl v nebi a drápy se držel země. Trisha se na něj také dívala, dívala se vzhůru, a pochopila, co musí udělat.

Musí zakončit zápas.

Je v Boží povaze přicházet na konci deváté směny, říkal jí Tom. A jaké bylo tajemství vítězného zakončení zápasu? Dát najevo, kdo je lepší. Člověka může potkat porážka… nesmí se však porazit sám.

Ale nejdříve je nutno najít v sobě ten klid. Takový, který vychází z ramen a splývá po těle, až tvoří jakýsi ochranný obal jistoty. Člověka může potkat porážka, ale nesmí se porazit sám. Člověk nesmí nadhodit mizerný míček a nesmí utíkat.

„Ledová voda," pronesla a netvor stojící uprostřed lesní cesty na-

klonil hlavu, takže vypadal jako obrovitý naslouchající pes. Natočil uši vpřed. Trisha zvedla ruku, otočila čapku obráceně a stáhla si zakřivený kšilt nízko do čela. Stejně jako ho nosil Tom Gordon. Pak se otočila tělem k pravému okraji cesty a udělala krok vpřed, takže se rozkročila a levé chodidlo ukazovalo špičkou na toho medvědího netvora. Tváří zůstávala stále otočená k němu, když ukračovala. Upírala pohled do očních důlků, dívala se skrz tancující mračno much. *A teď nastává rozhodující chvíle,* řekl Joe Castiglione. *Všichni si zapněte bezpečnostní pásy.*

„Pojď, jestli jdeš," zavolala na něj Trisha. Stáhla si walkman z opasku džínů, utrhla šňůru a upustila sluchátka k nohám. Walkman putoval za záda a Trisha ho začala otáčet v prstech, protože hledala správný úchop. „Mám v žilách ledovou vodu a doufám, že při prvním kousnutí zmrzneš. Pojď, ty křováku! Chystej se sakra na odpal!"

Netvor upustil klacek a pak padl zase na všechny čtyři. Přešlapoval na udusané cestě jako nepokojný býk, drápy vytrhával hroudy hlíny a pak houpavě, překvapivě rychle vyrazil k ní. Když se blížil, sklopil uši k lebce. Čenich se svraštil a z tlamy Trisha zaslechla bručení, které okamžitě poznala: žádné včely, ale vosy. Vzaly na sebe vnější podobu medvěda, ale uvnitř se skrývala pravda. Uvnitř byl plný vos. Jistěže ano. Copak ten černohábitník u potoka nebyl jeho prorok?

Uteč, říkal, když k ní mířil a jeho mohutné kýty se houpaly ze strany na stranu. Pohyboval se s přízračným půvabem, nechával za sebou na udusané hlíně otisky drápů a roztroušený trus. *Uteč, máš poslední možnost.*

Jenomže její poslední možností byl klid.

Trisha spojila ruce a zaujala pozici. Walkman už jí nepřipadal jako walkman. Připadal jí v ruce jako baseballový míček. Okolo nebyli žádní fanoušci z Fenway, kteří by se zvedli na nohy v bostonském chrámu baseballu. Neozvalo se žádné rytmické tleskání. Nebyli tu žádní rozhodčí ani koučové. Byla zde jenom ona a to zelené ticho a horké dopolední slunce a ten netvor, který vypadal navenek jako medvěd a uvnitř byl plný vos. Jenom klid, a Trisha teď pochopila, jak se někdo jako Tom Gordon musí cítit, když stojí v základní pozici v tichém oku cyklonu, kde tlak klesá na nulu a všechny zvuky zanikají a nastává rozhodující chvíle: zapněte si bezpečnostní pásy.

Stála v základní pozici a nechala ten klid, aby z ní prýštil a zahaloval ji. Ano, vycházel z ramen. Ať ji sežere. Ať ji porazí. Mohl

udělat obojí. Ale ona neporazí sama sebe.

A neuteču.

Zastavil se před ní a natáhl krk nahoru, takže se přiblížil k její tváři, jako by ji chtěl políbit. Neměl oči, jen dva hemživé kruhy, červí vesmíry plné množících se much. Bzučely a svíjely se a praly se o místo v chodbičkách, které vedly do nepředstavitelného mozku tohoto boha. Otevřel tlamu a Trisha uviděla, že má hrdlo lemované vosami, neohrabanými tlustými továrnami na jed, které lezly po zbytcích rozžvýkaného klacku a narůžovělé hromady jeleních střev, které mu sloužily místo jazyka. Místo dechu z něj vycházel bažinný puch močálu.

Trisha to všechno uviděla, vzala to letmo na vědomí a pak se podívala za něj. Veritek dal signál. Za chvíli Trisha nadhodí, ale prozatím se nehýbala. Nehýbala se. Ať pálkař čeká, hádá, ztrácí načasování. Ať uvažuje, začíná si myslet, že úhel nadhozu odhadl špatně.

Medvědí netvor jí jemně očichal celý obličej. Z nozder a do nozder mu lezly mouchy. Mezi těmi tvářemi, jednou chlupatou a druhou hladkou, se třepotali komáři a mouchy. Rysy obličeje toho netvora se pohybovaly a měnily, stále se pohybovaly a měnily – byla to tvář učitelů a kamarádů. Byla to tvář rodičů a bratrů. Byla to tvář muže, který vám může nabídnout, že vás sveze, až půjdete pěšky ze školy. Cizí člověk je nebezpečný, to je učili v první třídě. Cizí člověk je nebezpečný. Čpěl smrtí a nemocí a vším možným. Pomyslela si, že bzukot jeho jedových továren je ten *skutečný* Neslyšný.

Znovu se zvedl na zadní, trochu se pohupoval jakoby do rytmu bestiální hudby, kterou slyšel jen on, a pak po ní hrábl prackou… ale hravě, zatím jen hravě, a minul její obličej o několik centimetrů. Průvan způsobený tlapou od hlíny jí sfoukl vlasy z čela. Vlasy se jí zatřepetaly jako chmýří klejichy, ale Trisha se nepohnula. Stála v základní pozici, dívala se skrz medvědův podbřišek, kde modrobílý lesk srsti získával tvar blesku.

Podívej se na mě.

Ne.

Podívej se na mě!

Jako by ji pod čelistí chytily neviditelné ruce. Pomalu, volky nevolky, zvedla Trisha hlavu. Podívala se nahoru. Podívala se do prázdných očí medvědího netvora a pochopila, že ji míní v každém případě zabít. Odvaha nestačila. Ale co tedy? Když člověk neměl nic než tro-

chu odvahy, co pak? Byl čas zakončit zápas.

Trisha bez přemýšlení zvedla levou nohu proti pravé a zaklonila se – ne tak, jak ji učil táta na zadním dvorku, ale tak, jak se to naučila z televize, když se dívala na Gordona. Když znovu nohou došlápla, zvedla pravou ruku k pravému uchu a pak ještě dál – přímo se zaklánělа, protože to nebude žádný líný nadhoz, žádný oblouček. Toto bude dělová rána, nechytatelná slupka – a ten medvědí netvor neohrabaně couvl, jako by ztratil rovnováhu. Poznala ta hemživá havěť, která mu propůjčila neostré vidění, v tom baseballovém míčku zbraň? Nebo ho polekal výhružný, agresivní pohyb – ta pozvednutá paže, výpad vpřed ve chvíli, kdy měla couvat a obracet se na útěk? Na tom nezáleželo. Netvor zamručel a znělo to zmateně. Z tlamy mu vzlétl obláček vos jako živá pára. Rozmáchl se chlupatou tlapu, jak se snažil udržet rovnováhu. A když se snažil udržet na nohou, třeskl výstřel.

Ten muž z lesa, první lidská bytost, kterou Trisha McFarlandová po devíti dnech spatřila, byl toho dopoledne příliš otřesený, než aby se pokoušel policii lhát a vymýšlet si důvod, proč se potuloval po lese s vysokovýkonnou poloautomatickou kulovnicí. Šel si mimo sezónu upytlačit vysokou. Jmenoval se Travis Herrick a nevěřil na utrácení peněz za jídlo, když nemusel. Musel utrácet peníze za spoustu jiných věcí – například za sázenky a pivo. Každopádně ho vůbec neobvinili ani nepokutovali, a on nezastřelil toho tvora, kterého uviděl stát před tou malou holčičkou, která mu čelila tak klidně a statečně.

„Kdyby sebou hnula, když se k ní přihrnul, roztrhal by ji na cucky," vyprávěl Herrick. „Je to stejně *zázrak,* že ji neroztrhal. Musela ho uhranout jako Tarzan zvířata v těch starejch filmech. Přešel jsem ten kopeček a uviděl ty dva a určitě jsem na ně zíral aspoň dvacet vteřin. Možná minutu, v takový situaci člověk ztratí pojem o čase, ale střílet jsem nemohl. Byli moc blízko u sebe. Bál jsem se, že trefím tu malou. Pak se pohnula. Měla cosi v ruce a chtěla to po něm hodit, skoro jako by nadhazovala při baseballu. A tím pohybem ho polekala. Couvnul a trochu ztratil balanc. Hned jsem věděl, že je to jediná šance, co ta holka má, a tak jsem zvedl flintu a vystřelil jsem."

Žádný soud, žádná pokuta. Travis Herrick naopak v průvodu o Čtvrtém červenci 1998 v Grafton Notch dostal svůj vlastní alegorický vůz. Jo jo, holka.

Trisha uslyšela výstřel, ihned poznala, co to je, a uviděla, že jedno nastražené ucho toho netvora se na špičce roztřepilo jako kus

zmačkaného papíru. Těmi potrhanými cáry na okamžik zahlédla útržky modrého nebe. Zahlédla také sprškučervených kapiček, o nic větších než bobule libavky, které obloukem vylétly do vzduchu. Ve stejném okamžiku viděla, že medvěd je znovu zase jen medvědem, oči má veliké a skelné a skoro legračně překvapené. A možná to byl medvěd celou dobu.

Jenomže ona věděla svoje.

Nepřerušila započatý pohyb a nadhodila. Zasáhla míčkem medvěda rovnou mezi oči a – páni, nechoďte na mě s halucinacemi – uviděla, jak z něj vypadlo na cestu pár baterií Energizer.

„Třetí *strajk!"* A když zraněný medvěd zaslechl její chraptivý, vítězný, nakřáplý hlas, otočil se a utíkal, cválal po všech čtyřech a kvapem nabíral rychlost, a z roztrženého ucha mu tekla krev a ve cvalu pohupoval kýtami. Znovu práskl výstřel a Trisha ucítila závan vzduchu, jak kule proletěla na dvacet centimetrů napravo od ní. Vytrhla obláček prachu z cesty kus za medvědem, který vzápětí zahnul doleva mezi stromy. Okamžik ještě viděla lesklou černou srst, a pak jen roztřesené malé stromky, které jako by se bály, když kolem nich probíhal, a pak už medvěd zmizel.

Trisha se otočila, až se zapotácela, ale uviděla, že k ní utíká malý muž v záplatovaných zelených kalhotách, zelených gumákách a starém volném triku. Hlavu měl na temeni plešatou. Po stranách mu vlály vlasy dlouhé až po ramena. Ve slunci se mu blýskaly malé brýle bez obroučeк. Vysoko nad hlavou držel pušku jako Indián při nájezdu ve starém filmu. Ani trochu ji nepřekvapilo, když uviděla, že na tom tričku je vpředu znak Red Sox. Zdálo se, že každý člověk v Nové Anglii má aspoň jedno takové tričko.

„Hej, holčičko!" křičel. „Hej, holčičko, Ježíši Kriste, nestalo se ti nic? Bože všemohoucí, to byl MEDVĚD, sakra, nestalo se ti něco?"

Trisha se mu klopýtavě vydala vstříc. „Třetí strajk," oznámila mu, ale ta slova sotva opustila její rty. Posledním výkřikem spotřebovala skoro všechno, co v ní zbývalo. Zůstal jí jenom jakýsi krvácející šepot. „Třetí strajk, hodila jsem pořádnou pecku a měl dost."

„Co?" Zastavil se před ní. „Nerozumím ti, zlato, řekni to ještě jednou."

„Viděl jste?" zeptala se a myslela tím ten nadhoz, který se jí tak povedl – ta neuvěřitelná pecka, která přímo práskla jako bič. *„Viděl* jste to?"

„Já… viděl…“ Ale po pravdě řečeno nevěděl, *co* vlastně viděl. V té chvíli, kdy se ta holčička a medvěd navzájem nehybně měřili, si nebyl několik vteřin jist, nebyl si úplně jist, jestli to *je* medvěd, ale to nikdy nikomu neřekl. Lidi věděli, že pije. Mysleli by si, že se zbláznil. A teď už viděl jen blouznící holčičku, která vypadala jako z párátek, jež drží pohromadě jen špína a potrhané šaty. Nepamatoval se, jak se ta holčička jmenuje, ale věděl, co je zač. Hlásili to v rádiu a taky v televizi. Neměl ponětí, jak se jí podařilo dostat se tak daleko na severozápad, ale věděl naprosto přesně, kdo to je.

Trisha zakopla o vlastní nohy a upadla by na cestu, kdyby ji Herrick nechytil. Při tom jeho puška – Krag ráže .350, jeho životní chlouba – znovu vystřelila, Trishe kousek od hlavy, až jí zalehlo v uších. Trisha si toho sotva všimla. Připadalo jí to jaksi normální.

„Viděl jste to?“ zeptala se znovu, ale už neslyšela vlastní hlas, ani si nebyla úplně jista, že skutečně mluví. Ten malý muž vypadal užasle a polekaně a ne zrovna chytře, ale pomyslela si, že vypadá také laskavě. „Dostala jsem ho tou slupkou, ani se nestačil hnout, viděl jste?“

Jeho rty se pohybovaly, ale Trisha nepoznala, co říkají. Muž však položil pušku na cestu a to byla úleva. Zvedl Trishu a otočil se s ní tak rychle, až se jí zatočila hlava – asi by zvracela, kdyby jí v žaludku něco zbylo. Začala kašlat. Ale ani kašel neslyšela, v uších jí strašně zvonilo, ale cítila ho, cítila ho hluboko v hrudi a hrudním koši, kde ji ten kašel *tahal.*

Chtěla mu říct, že je ráda, že ji nese, že je ráda, že ji zachránil, ale také mu chtěla říct, že ten medvědí netvor couval už předtím, než vystřelil z pušky. Viděla v jeho tváři úžas, viděla na něm, že se jí bojí, když šla z postavení do nadhozu. Chtěla tomu muži, který s ní utíkal, říct jednu věc, velmi *důležitou* věc, ale on ji v běhu natřásal a Trisha kašlala a hlava ji brněla, a tak nepoznala, jestli to říká nebo ne.

Trisha se snažila říct Zvládla jsem to, zachránila jsem zápas, ale omdlela.

Po zápase

Byla zase v lese a došla na mýtinu, kterou znala. Uprostřed u pahýlu, který nebyl pahýlem, ale kůlem od brány s rezavým kruhem zašroubovaným do vršku, stál Tom Gordon. Líně si s kruhem hrál,

přehazoval ho v prstech sem a tam.

Ten sen se mi už zdál, pomyslela si, ale když se k němu přiblížila, viděla, že se v jedné věci změnil: Tom měl na sobě místo šedého cestovního dresu svůj bílý, domácí s číslem 36 na zádech, vyvedeným jasně červeným hedvábím. Takže zájezd skončil. Sox byli znovu ve Fenway, zase doma, a *zájezd* skončil. Jenomže ona a Tom byli zde. Byli zpátky na mýtině.

„Tome?“ zeptala se bojácně.

Podíval se na ni a povytáhl obočí. Rezavý kruh poletoval v jeho nadaných prstech sem a tam. Sem a tam.

„Zakončila jsem zápas.“

„Já vím, zlato,“ řekl. „Odvedla jsi skvělou práci.“

Sem a tam, sem a tam. Koho zavoláte, když vám praskne kruh?

„Co všechno se z toho doopravdy stalo?“

„Všechno,“ řekl, jako by na tom vlastně nezáleželo. A potom opakoval: „Odvedla jsi skvělou práci.“

„Byla jsem hloupá, že jsem sešla z toho chodníku, viď?“

Podíval se na ni poněkud překvapeně, pak si rukou, kterou si nehrál s kruhem, posunul čepici víc nahoru. Usmál se, a když se usmíval, vypadal mladě. „Jakého chodníku?“ zeptal se.

„Trisho?“ To byl ženský hlas, ozýval se odněkud za ní. Vypadal jako matčin hlas, ale co by máma dělala tady v lese?

„Asi vás neslyší,“ řekla jiná žena. Ten hlas Trisha neznala.

Otočila se. Les tmavěl, obrysy stromů splývaly a byly stále neskutečnější, jako kulisa. Pohybovaly se tam jakési postavy a Trishu na okamžik popadl strach. *Ten vosí kněz,* pomyslela si. *To je vosí kněz, vrací se.*

Pak si uvědomila, že je to sen, a strach přešel. Otočila se zase k Tomovi, ale ten už tam nebyl, zůstal jen naštípnutý kůl s kruhem na vršku… a v trávě ležela jeho teplá vesta. Na zádech měla napsáno GORDON.

Zahlédla ho na opačné straně mýtiny, bílý obrys podobný duchovi. „Trisho, co je v povaze Boží?“ zavolal.

Přicházet na konci deváté směny, chtěla říct, ale žádný zvuk se neozval.

„Podívejte se,“ řekla matka. „Pohybují se jí rty!“

„Trisho?“ To byl Péťa, mluvil ustaraně a dychtivě. „Trisho, jsi vzhůru?“

Otevřela oči a les se stáhl do tmy, která ji tak docela neopouštěla – *Jaký chodník?* Byla v nemocničním pokoji. Na nose měla jakousi velkou věc a z ruky jí cosi vedlo – trubička. Měla pocit, že hrudník má hrozně těžký, hrozně plný. U postele stál její otec, matka, bratr. Za nimi se tyčila velká a bílá sestra, která říkala *Asi vás neslyší.*

„Trisho," řekla máma. Plakala. Trisha viděla, že Péťa taky pláče. „Trisho, miláčku. Ach, miláčku." Vzala Trishu za ruku, za tu, ze které jí vedla hadička.

Trisha se pokusila usmát, ale pusu měla moc těžkou na to, aby ji zvedla, ani koutky nechtěly nahoru. Pohnula očima a uviděla na sedáku židle u postele svou čapku Red Sox. Přes kšilt se táhla nezřetelná šedočerná šmouha. Kdysi to byl podpis Toma Gordona.

Tati, pokusila se říct. Nevyšlo z ní nic, jen kašel. Zakašlala jen trochu, ale bolelo to tak, že sebou škubla.

„Nemluv, Patricie," napomenula ji sestra a Trisha poznala z jejího tónu i držení těla, že chce, aby rodina odešla. Za chvilku je přinutí k odchodu. „Jsi nemocná. Máš zápal plic. Oboustranný."

Zdálo se, že máma nic z toho neslyší. Seděla až u ní na posteli, hladila Trishu po zubožené ruce. Nevzlykala, ale z očí se jí neustále hrnuly slzy a stékaly jí po tvářích. Péťa stál vedle ní a brečel stejně potichu. Trishu jeho slzy dojaly víc než matčiny, ale stejně si myslela, že Péťa vypadá pozoruhodně pitomě. Vedle něj, u židle, stál táta.

Tentokrát se Trisha nepokusila promluvit, jenom upřela na otce oči a pusou znovu, velmi pečlivě, naznačila: *Tati!*

Všiml si toho a sklonil se blíž. „Copak, miláčku? Copak je?"

„Tak to by stačilo," ozvala se sestra. „Všechny hodnoty má zvýšené a to my nechceme – prozatím má toho vzrušení až až. Kdybyste tedy laskavě odešli… kvůli *ní* –"

Máma vstala. „Máme tě rádi, Trish. Díky Bohu jsi v bezpečí. Budeme tu, ale teď se potřebuješ vyspat. Lany, půjdeme –"

Ale on si Quilly nevšímal. Zůstal skloněný nad Trishou, prsty se zlehka opíral o prostěradlo. „Copak je, Trish? Copak chceš?"

Pohnula očima k židli, pak k jeho tváři, znovu k židli. Vypadal nechápavě – byla si jista, že to nepochopí –, ale pak se mu rozjasnil obličej. Usmál se, otočil, zvedl čapku a chtěl ji nasadit Trishe na hlavu.

Zvedla ruku, kterou hladila její matka – vážila snad tunu, ale podařilo se. Pak rozevřela prsty. Sevřela je. Rozevřela.

„Dobře, zlato. Dobře, jak chceš.“

Vložil jí čepici do ruky, a když sevřela kšilt do prstů, táta je políbil. Trisha se v tu chvíli rozplakala, nezvučně jako matka a bratr.

„Dobrá,“ ozvala se znovu sestra. „To by stačilo. Opravdu musíte-“

Trisha se podívala na sestru a zavrtěla hlavou.

„Copak?“ zeptala se sestra. „Co *zase?* Kristepane!“

Trisha si pomalu přendala čepici do ruky, ve které měla zapíchnutou infúzi. Podívala se přitom na otce, ujistila se, že se na ni dívá. Byla unavená. Brzy usne. Ale ještě ne. Dokud neřekne to, co musí říct.

Díval se, díval se pozorně. Dobře.

Natáhla pravou ruku přes trup, nespouštěla oči z otcovy tváře, protože on to bude, kdo bude vědět. Jestli pochopí, ostatním to přeloží.

Trisha poklepala na kšilt čapky, pak ukázala pravým ukazovákem ke stropu.

Úsměv, který mu rozzářil obličej od očí po bradu, byl to nejsladší a nejopravdovější, co v životě viděla. Pokud existovala nějaká cesta, byla zde. Trisha zavřela oči před jeho pohledem plným porozumění a ponořila se do spánku.

Zápas byl u konce.

Autorovo P.S.

Především jsem si dovolil trochu licence ohledně programu Red Sox v roce 1998… ale jen trochu, ujišťuji vás.

Jeden skutečný Tom Gordon existuje, ten skutečně nadhazuje v závěru zápasu pro bostonské Red Sox, ale Gordon v tomto příběhu je vymyšlený. Představa, kterou fanouškové získávají o lidech, již dosáhli určitého stupně slávy, jsou *vždycky* vymyšlené, jak mohu dosvědčit z vlastní zkušenosti. V jednom ohledu jsou skutečný Gordon a Trishina verze totožní: oba ukazují k nebi, když je ohlášen poslední aut úspěšného zápasu.

V roce 1998 Tom „Flash" Gordon zaznamenal čtyřicet čtyři úspěšné závěry zápasu, kterými se dostal do čela Americké ligy. Čtyřicet tři z nich zaznamenal v jednom sledu, což je v Americké lize rekord. Gordonova sezóna však měla nešťastný závěr. Jak říká Trhlý Bork, Bůh je možná sportovním fanouškem, ale nezdá se, že by byl fanouškem Red Sox. Ve čtvrtém zápase divizní play off proti Indians promarnil Gordon tři nadhozy a dva oběhy. Red Sox prohráli 2:1. To byl Gordonův první prohraný závěr za pět měsíců a pro Red Sox jím končila sezóna 1998. Nic však neubral na Gordonovu neobyčejném úspěchu – bez těch čtyřiačtyřiceti závěrů by Red Sox nejspíš skončili ve své divizi čtvrtí, místo aby vyhráli devadesát jeden zápas a dosáhli tak v roce 1998 nejlepšího skóre Americké ligy. Existuje jedno úsloví, se kterým by většina hráčů jako Tom Gordon asi souhlasila: jsou dny, kdy sníte medvěda… a jsou dny, kdy ten medvěd sní vás.

Rostliny, které Trisha jí, aby se udržela naživu, se skutečně dají v lesích na severu Nové Anglie koncem jara najít. Kdyby nebyla holčičkou z města, možná by našla mnohem víc jídla – víc oříšků, kořínků, dokonce i orobinec. V tomto směru mi pomáhal můj přítel Joe Floyd a byl to on, kdo mi řekl, že začátkem června v bažinách severních lesů rostou jedlé kapradiny.

Ty lesy jsou skutečné. Kdybyste do nich o prázdninách jeli, vezměte si kompas, vezměte si dobré mapy… a snažte se zůstat na stezce.

Stephen King
Longboat Key, Florida